ROMAIN PUÉRTOLAS

ROMAIN PUÉRTOLAS

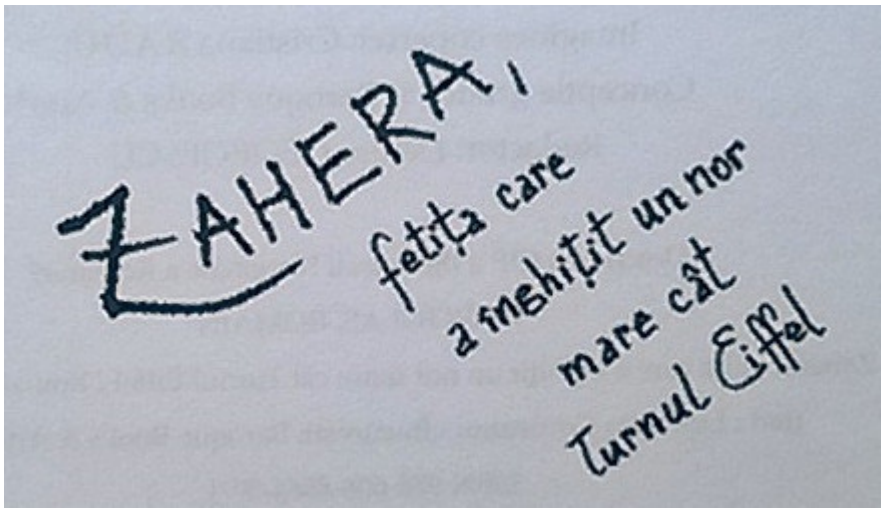

traducere din limba franceză de
LUMINIŢA CORNEANU

BAROQUE
BOOKS
&
ARTS

Pentru Patricia,
singurul meu punct fix în univers.

„Povestea asta e în întregime adevărată
pentru că am inventat-o de la un capăt la altul.”

BORIS VIAN

„O inimă aduce puţin cu un plic mare.”

PROVIDENCE DUPOIS

PARTEA ÎNTÂI

O poştăriţă şi concepţia ei foarte personală despre maioneză şi viaţă

Primul cuvânt pe care l-a pronunţat bătrânul frizer când am intrat în frizeria lui a fost un ordin scurt şi tranşant, demn de un ofiţer nazist. Sau de un bătrân frizer.

— Jos!

M-am executat cuminte. Înainte să mă execute el cu foarfeca.

Apoi şi-a început baletul în jurul meu, fără să aştepte să afle cu ce tunsoare voiam să ies din frizeria lui, sau mai exact cu ce tunsoare nu voiam să ies din frizeria lui. Măcar mai avusese de-a face cu părul ţepos al unui metis? N-avea să fie dezamăgit!

— Vreţi să vă spun o poveste incredibilă? l-am întrebat ca să sparg gheaţa şi să instaurez o atmosferă prietenoasă între noi.

— Daţi-i drumul, după ce încetaţi să mai mişcaţi capul. O să vă tai o ureche până la urmă.

Am considerat acest „daţi-i drumul” ca pe un mare pas, o invitaţie la dialog, la pace socială şi la armonie între oameni, şi în acelaşi timp încercam să uit cât mai repede posibil, în virtutea acestor acorduri de fraternitate, ameninţarea de amputare a organului meu auditiv.

— Bine, atunci uitaţi, într-o zi, poştaşul meu, care e o femeie, o femeie fermecătoare de altfel, a venit la turnul de control unde lucrez şi mi-a zis: „Domnule Machin[1] (aşa mă cheamă), ar trebui să-mi daţi permisiunea de a decola. Ştiu că solicitarea mea poate să vi se pară insolită, dar asta este. Nu vă puneţi prea multe întrebări. Eu am renunţat s-o mai fac de când a început totul. Doar daţi-mi posibilitatea să decolez de pe aeroportul dumneavoastră, vă rog.” În sine, nu găseam cererea ei chiar aşa de neobişnuită. Eram uneori

vizitat de particulari ruinaţi de şcolile de aviaţie din vecinătate, care voiau să continue să ia ore de zbor pe cont propriu. Ceea ce mă surprindea, în schimb, era că nu-mi mai vorbise niciodată de pasiunea ei pentru aeronautică. Bine, nici nu prea avusesem ocazia să stăm de vorbă, nici măcar să ne întâlnim (eu lucrez când în tura de zi, când în cea de noapte), dar totuşi. De obicei, se limita la a-mi aduce corespondenţa acasă cu vechiul ei Renault 4 galben. Nu venise niciodată să mă vadă la lucru. Păcat, pentru că era beton tipa asta. „Într-o perioadă normală, domnişoară, v-aş fi direcţionat către biroul pentru planuri de zbor pentru acest tip de solicitare. Problema e că azi traficul aerian e cu susu-n jos cu nenorocitul ăsta de nor de cenuşă şi n-o să putem să luăm în considerare zborurile private. Sunt dezolat.” Văzându-i faţa tristă (avea o faţă tristă foarte drăguţă, şi asta mi-a întristat inima), m-am făcut că mă interesez de caz: „Ce pilotaţi? Cessna? Piper?” A şovăit multă vreme. Se vedea bine că e stânjenită, că întrebarea mea o pusese în încurcătură. „Tocmai de asta solicitarea mea e insolită. Nu pilotez niciun avion. Eu zbor singură.” „Da, am înţeles, zburaţi fără instructor.” „Nu, nu, singură, adică fără avion, aşa.” Şi-a ridicat braţele deasupra capului şi a făcut o piruetă ca o balerină. De fapt, v-am zis că era în costum de baie?

— Aţi omis acest mic amănunt, a răspuns frizerul, acum concentrat să se lupte cu tunsoarea mea afro. Mă gândeam eu că un controlor aerian are viaţă bună, dar asta e prea de tot!

Bătrânul avea dreptate. Controlor la Orly, nu prea aveai de ce te plânge. Chiar dacă asta nu ne împiedica s-o mai facem din când în când, declanşând câte o mică grevă surpriză. Doar cât să nu uite lumea de noi în perioada sărbătorilor.

— În regulă, ei bine, purta un bikini cu flori, am reluat eu. O femeie foarte frumoasă. „Nu vreau să vă perturb traficul, domnule controlor, vreau

doar să mă consideraţi ca pe un avion în plus. N-o să zbor atât de sus ca să mă afecteze norul de cenuşă. Dacă trebuie plătite taxele de aeroport, nu-i nicio problemă, poftiţi!” Şi mi-a întins o bancnotă de cincizeci de euro pe care nu ştiu de unde a scos-o. În orice caz, nu din geanta mare de piele, căci n-o avea cu ea. Nu-mi reveneam. Nu înţelegeam nimic din povestea ei, dar ea părea foarte hotărâtă. Voia cumva să-mi spună că putea cu adevărat să zboare? Ca Superman sau Mary Poppins? Câteva secunde, m-am gândit că poştaşul meu, mă rog, poştăriţa, o luase razna.

— Ca să fac un rezumat, poştaşul dumneavoastră, care e o poştăriţă, apare într-o bună zi în turnul dumneavoastră de control, în costum de baie, cea mai apropiată plajă găsindu-se la sute de kilometri, şi vă cere permisiunea de a decola de pe aeroportul dumneavoastră dând din braţe ca o găină.

— Aţi rezumat destul de bine, da.

— Şi când te gândeşti că al meu nu-mi aduce decât facturi... a suspinat omul ştergând pieptănul de şorţ, înainte să revină la claia mea de păr cârlionţată.

În cealaltă mână, foarfeca îi clănţănea fără încetare, ca ghearele unui câine pe parchet sau ca ale unui hamster pe roată.

Din atitudinea lui reieşea că nu credea o vorbuliţă din ce-i povesteam. Nu puteai să i-o iei în nume de rău.

— Şi ce-aţi făcut? m-a întrebat, fără îndoială, ca să vadă până unde poate merge imaginaţia mea delirantă.

— Ce-aţi fi făcut în locul meu?

— Nu ştiu, eu nu lucrez în aviaţie. Şi apoi nu prea mi se întâmplă să văd venind femei pe jumătate goale în frizeria mea.

— Eram descumpănit, am reluat, ignorând poantele bătrânului morocănos.

— Eu credeam că nimic nu poate descumpăni un controlor aerian! a reluat el ironic. Nu de asta sunteţi plătiţi?

— Viziunea asta e un pic exagerată. Totuşi, nu suntem maşini! Pe scurt, m-a privit cu ochii ei de păpuşă de porţelan şi mi-a zis: „Mă numesc Providence, Providence Dupois.” Apoi a aşteptat ca vorbele să-şi facă efectul. S-ar fi zis că-şi folosise ultimul glonţ. Cred că mi-a spus cum o cheamă ca să n-o mai consider o simplă poştăriţă. Am fost atât de debusolat, că timp de câteva secunde m-am gândit chiar că era... în fine, ştiţi, o fată cu care oi fi avut vreo aventură şi pe care n-o recunoscusem. Am avut şi eu ceva succes în tinereţe... Dar nu era nicio îndoială, chiar fără şapca şi vesta ei bleumarin demodată, fata asta superbeton era poştăriţa mea.

De câteva secunde, frizerul îşi scosese pieptănul şi foarfeca din părul meu creţ şi le ţinea în aer.

— Aţi zis Providence Dupois? Acea Providence Dupois? a exclamat el, punându-şi instrumentele pe policioara de sticlă din faţa mea, ca lovit de o oboseală subită şi profundă. Era prima dată când dădea un semn de interes de când începusem conversaţia, mă rog, de când începusem eu monologul. Vreţi să ziceţi, femeia despre care s-a vorbit în toate ziarele? Cea care a zburat?

— Chiar ea, am răspuns, mirat că o cunoaşte. Dar bineînţeles, pe moment, pentru mine nu era decât poştăriţa mea. Bomba sexy din Renault-ul galben.

Frizerul s-a lăsat să cadă pe fotoliul gol de lângă mine. Ai fi zis că tocmai îi pusese cineva o staţie spaţială în spinare.

— Ziua asta îmi trezeşte amintiri foarte neplăcute, a zis el, privind în gol către dalele albe şi negre din frizerie. Mi-am pierdut fratele într-un accident de avion. Chiar în ziua în care această celebră Providence Dupois a făcut vâlvă cu

întâmplarea asta uimitoare. Paul, fratele meu mai mare. Pleca pentru câteva zile în vacanţă la mare. O scurtă vacanţă pe care nu şi-ar fi imaginat-o atât de... lungă. O vacanţă fără sfârşit... O sută şaizeci şi doi de pasageri. Niciun supravieţuitor. Credeam că şi Dumnezeu ia avionul, ca toată lumea. În ziua aia, trebuie să fi ajuns cu întârziere la check-in.

Şi-a ridicat din nou capul. O lumină de speranţă i-a reapărut în ochi.

— În sfârşit, să vorbim de lucruri mai vesele. Spuneţi-mi, chiar zbura? Vreau să zic, aţi văzut-o zburând pe Providence Dupois asta? Am citit în presă, dar acolo spun atâtea aiureli... Aş vrea să ştiu adevărul, adevărul adevărat.

— Mass-media nu erau acolo. Au aflat ulterior de întâmplare şi au făcut tam-tam, alimentând cele mai aiuristice zvonuri. Am văzut scris chiar că Providence a zburat cu Renault-ul ei în Maroc şi că a trecut printr-un nor! Ceea ce nu e foarte departe de realitate, e adevărat, dar nu e exact. Am să vă spun eu adevărul despre ce s-a petrecut în ziua aia pe Orly. Şi, credeţi-mă, nu e decât vârful aisbergului. Cum a ajuns aici poştăriţa mea şi ce s-a întâmplat apoi e poate şi mai impresionant şi a pus sub semnul întrebării multe lucruri în mintea mea carteziană. V-ar interesa să ascultaţi?

Frizerul a dat din mână prin frizeria goală:

— După cum vedeţi, e plin de lume, a spus el ironic, dar fie, pot să-mi acord o mică pauză. Haideţi, o să fie altceva decât eternele poveşti despre nunţi şi botezuri pe care mi le răspovestesc clientele mele de fiecare dată când vin să se facă permanent! a adăugat bătrânul cu un aer fals detaşat, murind de nerăbdare să afle toată povestea.

Şi eu, s-o spun...

*

În ziua în care Providence a învăţat să meargă, a ştiut imediat că nu se va opri acolo. Că ambiţiile ei erau cu totul altele şi că această performanţă, căci era o performanţă, nu era decât începutul unei lungi serii. Să alerge, să sară, să înoate. Corpul omenesc, această maşinărie fantastică, avea uimitoare capacităţi fizice care îi vor permite să înainteze în viaţă, atât la propriu, cât şi la figurat.

De la înălţimea celor şapte luni şi a celor 68,5 centimetri, o rodea deja o dorinţă exacerbată de a descoperi lumea cu ochii ei (sau mai curând cu picioarele ei). Părinţii ei, amândoi medici la cel mai prestigios spital de copii din Franţa, erau uluiţi. În lunga lor practică medicală, nu se confruntaseră niciodată cu un asemenea caz. Şi iată că tocmai copilul lor le prezenta unul care venea să răstoarne, cu toată energia unui bebeluş de câteva luni care distruge un turn din cuburi, toate teoriile lor faimoase despre învăţatul mersului. Cum putea unica lor fiică să facă primii paşi la o vârstă atât de fragedă? Cum puteau oasele picioarelor sale să susţină acest corpuşor de Buddha zâmbitor plin de cute? Avea vreo legătură cu cele şase degete de la piciorul său drept? Atâtea întrebări la care Nadia şi Jean-Claude n-au putut răspunde, nici pe moment, nici mai târziu. Era ceva ce nu-şi explicau şi pe care sfârşiseră prin a-l accepta. Pe loc, mama ei îi făcuse o auscultaţie. Tatăl îi făcuse chiar o radiografie la creier. Dar asta nu servise la nimic. Totul părea normal. Asta era şi gata. Micuţa lor Providence mersese la vârsta de şapte luni. Punct. Providence era o fetiţă grăbită.

Evident, tot ce-au simţit ei în perioada asta ciudată nu a fost nimic pe lângă sentimentul care avea să-i inunde ca un tsunami, în ziua aia de vară, treizeci şi cinci de ani mai târziu, când fata lor şi-a pus în cap să înveţe să zboare.

*

Localizare: Aeroportul Orly (Franţa)

Inim-O-metru®[2]: 2 105 kilometri

Aţi înţeles deci, în momentul în care a început această aventură incredibilă, Providence avea treizeci şi cinci de ani şi şapte luni. Era o femeie cât se poate de obişnuită, chiar dacă avea şase degete la piciorul drept şi un prenume puţin obişnuit pentru cineva care nu era originar din Statele Unite, care locuia într-un orăşel din sudul Parisului, cât se poate de obişnuit, şi care avea o meserie cât se poate de obişnuită.

Era poştaş.

Chiar dacă Academia Franceză a autorizat de mulţi ani cuvântul *poştăriţă*, Providence, care, având în vedere profesia ei, îşi merita în fond numele, prefera să spună *poştaş*. Era obişnuită să i se atragă atenţia în legătură cu asta. Pentru ea, această feminizare era un lucru bun şi se bucura că unele femei vedeau în cele şase litere împlinirea unei vieţi petrecute în lupta pentru cauza feministă, dar pe ea n-o mişca. Atâta tot. Pentru că de cinci sute de ani existau *poştaşi* şi doar de treizeci de ani exista cuvântul *poştăriţă*. Şi chiar azi, continua să sune ciudat în urechile oamenilor (care înţelegeau câteodată *portăriţă*, dacă nu chiar *podăriţă*). Spunând *poştaş*, se scutea deci de lungi explicaţii, de vorbe şi timp, ceea ce nu era de neglijat pentru o femeie grăbită ca ea care învăţase să meargă la şapte luni.

Iată de ce în dimineaţa aceea, în picioare la ghişeul poliţiei de frontieră din aeroportul Orly, completându-şi fişa de informaţii pentru sejurul la Marrakech, a scris firesc *poştaş* în căsuţa rezervată profesiei.

Acest răspuns nu a părut pe gustul funcţionarei imperturbabile care a verificat documentul. Asta s-a văzut imediat pe faţa ei vopsită cu farduri ieftine, era genul de femeie care

nu rata nicio ocazie pentru a reaminti condiţia ei de femeie, şi încă şi mai apăsat femeilor care păreau că şi-o uitaseră pe-a lor. Poliţista, mustăcioasă ca un jandarm, uitase să-şi radă buza de sus în dimineaţa aia, iar condiţia ei feminină primise o lovitură devastatoare.

— Aţi scris *poştaş*.

— Da, asta sunt.

— Acum se poate spune *poştăriţă*.

— E-n regulă.

— Vă spun asta pentru că e suspect să scrii poştaş când eşti femeie. Când cineva vă citeşte fişa, se aşteaptă să vadă un bărbat, or, când se uită la dumneavoastră va vedea o femeie. Poate crea confuzii. Iar nouă, în poliţie, nu prea ne plac lucrurile care creează confuzii, dacă înţelegeţi ce vreau să zic. Pentru dumneavoastră zic asta. Eu o să vă las să vă îmbarcaţi, dar nu vreau să rămâneţi blocată la control la intrarea în Maroc pentru că aţi scris *poştaş* în loc de *poştăriţă*. Ar fi aiurea. Ei sunt speciali, ştiţi doar. Acolo, egalitatea între sexe nu prea e specialitatea lor. Specialitatea lor e mai curând gravura pe scrumiere... sau scăunelele de piele.

Că dacă ai fire lungi de păr negru deasupra buzei, femeie fiind, asta nu creează confuzie! a gândit Providence. Incredibil! Păroasa îşi permitea să-i dea lecţii de gen. Mustaţa redevenise obligatorie în poliţie, ca în anii treizeci? Sau agenta vrusese pur şi simplu să adopte moda lansată de câştigătoarea bărboasă a Eurovisionului din 2014?

— Da, ar fi aiurea, s-a mulţumit ea să repete în timp ce-şi recupera fişa cu un gest sec şi corectând obiectul discordiei cu stiloul.

Era mai bine să nu facă valuri. Odată greşeala corectată, i-a întins-o din nou Conchitei Wurst în uniformă.

— Aşa, e mai bine. Veţi trece de biroul de control ca scrisoarea prin poştă, a glumit poliţista.

Dar oricum, nu văd de ce ne certăm, pentru că nici nu ştiu dacă o să ajungeţi până acolo.

— Adică?

— Zborurile sunt anulate unul câte unul din cauza norului de cenuşă.

— Norul de cenuşă?

— Nu sunteţi la curent? A erupt un vulcan în Islanda. O dată auzim şi noi că se vorbeşte de Islanda... şi trebuie să ne sece cu vulcanul lor!

Spunând asta, femeia a pus ştampila pe fişă de i s-a scuturat mustaţa un moment, apoi i-a întins-o pasagerei (fişa, nu mustaţa).

— Ştiţi când a fost activ ultima oară? a reluat poliţista enervată.

— Nu ştiu. Acum cincizeci de ani? a încercat Providence.

— Mai mult.

— Şaizeci şi doi?

— Mai mult.

— O sută? a exclamat poştăriţa, căreia i se părea că trebuie să ghicească suma din vitrina de la Preţul Corect.

Funcţionara şi-a reprimat un râs nervos, cu aerul că interlocutoarea sa era foarte departe de realitate.

— În anul 9500 înainte de Hristos! a zis pentru a-şi scurta suferinţa. Au anunţat la ştiri. Vă daţi seama? Şi se trezeşte aşa, deodată. A, dar nu, numai să ne scoată din minţi, vă zic! Chiar şi numele, se poate spune că s-a inventat ca să ne scoată din minţi. Theistareykjarbunga. Nu credeţi că-şi bat joc de oameni, islandezii ăştia?

— Şi e în Islanda, Tatakabunga ăsta?

— Da. Şi dumneavoastră vi se pare că nu prea sună a islandeză?

— Mărturisesc că s-ar zice că sună mai curând a ceva african.

— Aşa m-am gândit şi eu, dar, african sau nu, sper să aveţi noroc. Şi că „nu-ştiu-cum-bounga” nu vă va împiedica să plecaţi.

— Trebuie neapărat să ajung la Marrakech în dimineaţa asta.

Poştăriţa era cât pe ce s-adauge că era o problemă de viaţă şi de moarte, dar s-a abţinut. Poliţista ar fi considerat, fără doar şi poate, că aşa ceva era suspect.

*

Există un roman al lui Paulo Coelho intitulat *Pe marginea răului Piedra am şezut şi-am plâns*. Pe marginea terminalului sud al aeroportului Orly, Providence a şezut pe Samsonite-ul ei roz şi a plâns.

A plâns şi mai tare când şi-a dat seama că în loc de poşetă are agăţată de braţ o plasă de plastic de la Carrefour plină cu gunoi. Părea să-i strige că nu scapi întreg după o trezire la 4.45 dimineaţa. Sus-numita s-a ridicat cu viteza cu care ar sări un drac din cristelniţă, cu o grimasă de dezgust pe faţă, şi a aruncat plasa, ca şi când ar fi fost vorba de-o bombă, în prima pubelă transparentă tip Vigipirate care trecea pe-acolo. Cum putuse ajunge până aici cu chestia aia fără să-şi dea seama? Simţul olfactiv ei ieşit din comun fusese complet inhibat de oboseală. *Oboseala asta ne determină să facem tot felul de prostii*, s-a gândit ea, înnebunită de ideea că-şi lăsase poşeta acasă. S-a liniştit când a văzut-o agăţată de celălalt braţ. Aruncăm gunoiul şi pe urmă îl luăm cu noi în vacanţă.

Providence şi-a reluat poza de *Gânditorul lui Rodin pe Samsonite-ul roz*.

Poliţista mustăcioasă avea dreptate. Jumătate din zboruri fuseseră anulate din cauza nenorocitului de nor de cenuşă pe care îl scuipase deunăzi vulcanul islandez în erupţie. Culmea, în vremurile astea de luptă contra fumatului! Şi situaţia părea departe de a fi rezolvată. În câteva ore, tot aeroportul putea foarte bine să fie închis.

Şi odată cu el, toate speranţele lui Providence să dispară ca prin fum, fără să facem aici un joc de cuvinte.

Cum de putea un nor să fie atât de periculos?

Cum de putea un ghemotoc mare de vată, o oaie imensă de praf, să strice maşinării atât de sofisticate? Se spunea că e tot atât de periculos ca şi cel radioactiv de la Cernobâl, care străbătuse cerul Europei cu nişte ani în urmă, transformând, în trecerea lui, câţiva copii în genii ale pianului (cu trei mâini), sau în virtuozi ai castagnetelor (cu patru testicule), până ce s-a oprit, ca prin minune, deasupra frontierei franceze. Din lipsă de viză, poate?

Prezentatorii jurnalelor TV difuzate pe ecranele aeroportului afirmau că dacă aveau ghinionul să traverseze această masă de cenuşă, avioanele aveau toate şansele să se facă ţăndări, adică să dispară de pe ecranele radarelor tot aşa de repede ca o pereche de chiloţi la o serată de-a lui Larry Flint. Fenomenul Triunghiul Bermudelor revenea în actualitate. Aceşti mastodonţi imenşi distruşi de mici particule de fum. O nebunie. David contra Goliat. Cenuşa înfunda aparatul şi îi oprea motoarele. În cel mai rău caz, totul exploda. Pentru a aduce povestea asta la o scară mai omenească şi mai inteligibilă pentru un muritor de rând, jurnaliştii comparau efectele cu catastrofele domestice cunoscute spectatorilor: filtrul defect al unui espressor nou-nouţ sau furculiţa de argint de la mama soacră uitată în cuptorul cu microunde. Bum! Nema cafea, nema cuptor, nema avion!

Totuşi, câţiva experţi, provenind, unii, din cele mai mari firme de consultanţă, iar alţii de pe Lună, afirmau că aeronavele nu aveau să se teamă de nimic din partea unui asemenea nor. Că ameninţarea era exagerată, ca totdeauna. Dar companiile aeriene nu erau gata să-şi rişte aparatele şi securitatea pasagerilor pentru o mână de iluminaţi. Erau în joc finanţele lor. Nu meritase

efortul de a fi făcut economii la alune şi la măsline pentru mesele servite la bord de-a lungul anilor, dacă apoi buşeau bijuterii de 149 de milioane de euro bucata ca pe nişte avioane de hârtie lansate de la fereastra unei şcoli. Nu, să fim rezonabili!

Şi atunci, cum nimeni nu voia să se joace cu focul, nimeni nu mişca în front. Deviza zilei la DGAO[3] semăna cu strigătul unui spărgător de bănci: „Toată lumea la pământ!" Se acumulau întârzieri. Personalul de la sol nu prea îndrăznea să mai anunţe anulările. Lăsau treaba nasoală pe seama tabelelor de plecări. Cel puţin, nimeni nu ar încerca să strângă de gât un calculator. Zborurile dispăreau deci, unul câte unul, la fiecare minut, ca într-un număr ratat de magie al lui David Copperfield. Cel bogat, nu cel sărac.

Nu era nimic altceva de făcut decât să aştepţi.

Or, Providence nu putea să aştepte.

Fiecare secundă care trecea era o secundă de viaţă pierdută pentru Zahera. Căci boala progresa cu paşi de uriaş şi spitalul acela nu avea mijloacele tehnice să se ocupe de ea. Fetiţa nu-şi datora sănătatea decât voinţei ei de fier şi speranţei că acum mama ei va veni s-o ia cât mai repede.

Providence a răsucit între degete fişa albastră pe care i-o semnase poliţista. Şperaclul. Capătul a mai multor luni de proceduri interminabile pentru a aduce acest copil în Franţa. Şi iată că după tăvălugul administrativ, acum elementele naturii se dezlănţuiseră împotriva ei. De ce toată lumea avea o plăcere sadică de a-i pune beţe în roatele vechiului ei Renault 4 de poştăriţă? Fiecare secundă care trecea era o secundă de viaţă care îi era smulsă fiicei sale. Era prea nedrept. Strigător la cer de nedrept. Nedrept de-ţi venea să spargi geamuri.

Ca să se calmeze, tânăra a băgat mâna în geantă şi a scos un mic cititor MP3. Schimbase pachetele de ţigări pe micuţul aparat în ziua în care guvernul hotărâse să pună pozele cu plămâni şi

ficaţi bolnavi pe ambalaj. Muzica era totuşi mai bună pentru sănătate şi mai aveau până să pună poze cu oameni surzi pe Walkman-uri! Tremurând, şi-a pus căştile în urechi şi a apăsat pe butonul Play dându-şi capul pe spate ca şi cum s-ar fi sprijinit pe chiuveta de la coafor şi s-ar fi aşteptat ca el să apară acolo, din moment în moment, ca să-i facă un minunat masaj capilar.

Şi pe când melodia lui U2 începea de unde o lăsase când ajunsese la aeroport, (*in a little whiiile, in a little whiiile, I'll be there*), Providence a văzut faţa şi zâmbetul Zaherei reflectate în marele golf de sticlă al terminalului. Da, aşa cum cânta Bono, într-o clipită, va fi acolo. Acolo, lângă ea. Trebuia să relativizeze, era deja un miracol dacă micuţa marocană rezistase până azi. De şapte ani, când ei nu i se dăduseră decât trei de trăit. O să mai reziste un *little while* în plus. *Man dreams one day to fly, a man takes a rocketship into the skies.* Da, dacă ar fi avut o rachetă...

Vin să te iau, iubire, a şoptit Providence, ignorând privirile ironice ale turiştilor care treceau pe lângă ea. *Nu contează cât costă, nu contează cum, nimic nu mă va împiedica să vin să te iau azi. Ţine-te tare, îngeraş. Luna nu va răsări înainte să fiu lângă tine. Îţi promit. Chit că va trebui să învăţ să zbor ca o pasăre ca să vin să te iau.*

Nici prin cap nu i-ar fi trecut lui Providence cât de aproape de adevăr era pronunţând asemenea cuvinte.

*

Chiar în acel moment, la mii de kilometri de Orly, Zahera, căreia îi ieşea doar bărbia de sub cearşaf, ca barba căpitanului Haddock în *Aventurile lui Tintin*, contempla constelaţia fosforescentă lipită pe tavanul alb, fără niciun nor. Reprodusese deasupra capului ei dispunerea exactă a constelaţiei Peştilor, cu ajutorul unor minuscule

stele din plastic care aveau calitatea de a străluci ca mii de stele de şerif proaspăt lustruite când se stinge lumina.

Cele adevărate nu străluceau. Zahera ştia câte ceva despre ele pentru că Rachid îi făcuse cadou o bucată de stea pe care o găsise din întâmplare în deşert. Se pare că mai căpeau din când în când. Piatra cenuşie avea proprietatea de a nu mai emite lumină odată cufundată în întuneric. Era o problemă de radiaţie după părerea kinetoterapeutului. Bucata de stea, odată ruptă şi departe de congenerele ei moleculare, nu mai strălucea. Într-o zi în care se uita cu atenţie la piatră, nu mai mare decât mâna ei, micuţa putuse citi o inscripţie misterioasă pe una din faţetele ei neregulate şi tăioase. *Made in China*.

— Ce înseamnă asta? se grăbise să-l întrebe pe Rachid.

— A, asta? E în engleză, a răspuns kinetoterapeutul, încurcat. Înseamnă că e fabricată în China.

Cumpărase obiectul contrafăcut dintr-un mic bazar din oraş. Fetiţa, care nu ieşise niciodată din spital şi care prin urmare ştia puţine despre lume, îl crezuse, căci ea era înclinată să-i creadă pe oamenii mari.

— A, stelele de pe cer sunt fabricate în China, remarcase Zahera, sub privirile uimite ale lui Rachid, care tocmai îşi dăduse seama că mărturisirea crimei lui nu avusese rezultatul scontat.

Impresionat de o aşa frumoasă manifestare a inocenţei, nu găsise puterea să o contrazică. Dimpotrivă. Ba chiar a plusat.

— Steagul lor are, de altfel, cinci stele galbene pe un fond roşu. Ca să-ţi dai seama ce importanţă are industria în ţara lor!

Convinsă, din acel moment, că chinezii construiesc tone de stele şi că le trimit pe cer ca să-i lumineze pe oamenii din Maroc noaptea, Zahera

le mulţumea, în fiecare seară, înainte să adoarmă, în rugăciunile pe care le inventa pentru ei. Le mulţumea că sunt aşa buni cu poporul ei.

Într-o bună zi, va ieşi din spitalul ăsta mizerabil de la periferia Marrakech-ului şi va face o călătorie fantastică. Se va sui în Orient Express, care, în ciuda numelui, nu ajunge în China, şi se va duce în ţara aia unde bărbaţi şi femei cu ochii oblici, organizaţi ca sute de mii de furnici minuţioase, propulsează în spaţiu, cu ajutorul unor tunuri puternice, pietre luminoase de mărimea unei portocale, care împung cu muchiile lor tăioase pânza de culoare albastru-închis a cerului nocturn.

La această oră a dimineţii, stelele nu mai sclipeau, dar aveau măcar meritul că aduceau un pic de fantezie în salonul trist de spital. Marocanca îşi petrecuse aproape în întregime scurta ei existenţă între aceste ziduri cenuşii. Aşadar, de când Providence îi făcuse cadou stelele, tot *Made in China*, ridica ochii către tavan odată ce se lăsa noaptea şi vedea cerul. Vedea mai ales sute de ochi strălucitori şi efervescenţi ca ai noii sale mame, singura, de altfel, pentru că cealaltă murise la naşterea ei. Punctuleţele luminoase străluceau ca nişte ochi clipindu-i complice.

Constelaţia Peştilor.

Adora numele ăsta, pentru că reunea cele două pasiuni ale ei, bucătăria şi spaţiul. Mai încolo, va fi patiseră-spaţionaută. Era convinsă. În absenţa gravitaţiei, era mult mai uşor să faci sufleuri sau bezele din albuş de ou. Dar asta era ideea ei. Secretul ei. I se părea evident, dar nimeni nu se gândise la aşa ceva. Problema era că ea poate n-o să atingă niciodată acest „mai târziu”. Şi ce era mai grav era că dacă moartea venea mai curând decât era prevăzut, nu şi-ar aminti nimeni de ea ca prima patiseră-spaţionaută din lume, ci ca fetiţa bolnavă care a murit într-o zi sub un tavan cu stele de plastic într-un spital mizerabil din Marrakech.

Şi atunci, încerca să se ţină tare ca să le facă în ciudă doctorilor. Ca să-i facă în ciudă bolii. Braţele ei puteau fi fragile precum crenguţele tinere ale unui copac, dar spiritul ei era alcătuit dintr-un aliaj de metale indestructibil. Căci spiritul e mult mai puternic decât corpul. Totdeauna. Şi buna dispoziţie, tot aşa. Un zâmbet, un râset rup totul în calea lor ca un imens buldozer, distrug boala, fac praf tristeţea. Când ne pierdem braţele şi picioarele ca nişte păpuşi stricate, când viaţa ne smulge cu o tăietură de foarfecă faţa şi inima, când bărbaţii îşi pierd sexul şi femeile părul şi sânii, când pierdem tot ce face din noi fiinţe umane, când ne pierdem ochii sau urechile, plămânii, când redevenim nou-născuţi, când facem pe noi, când ni se pun scutece şi necunoscuţi ne şterg, în zori, rahatul pe care îl facem noaptea în cearşafurile noastre de spital, când nu mai putem să ne spălăm singuri, când apa fierbinte ne ia şi puţina piele care ne-a mai rămas, când bătrâneţea ne sfarmă oasele, când lacrimile ne ard ochii şi încă nu ne-am pierdut minţile, atunci e bine să râzi, să zâmbeşti, să te baţi. Râsul e cel mai rău lucru care i se poate întâmpla bolii. Să-i râzi în faţă. Să nu-ţi pierzi niciodată speranţa. Să nu abandonezi niciodată. Căci aventura nu s-a terminat. Să nu te ridici niciodată din scaun şi să pleci din sala de cinema înainte de terminarea filmului, căci finalul rezervă adesea surprize. Surprize plăcute. *Happy end*-ul. Câteodată, viaţa ne ţintuieşte, mai devreme sau mai târziu, într-un pat. Dar atâta vreme cât mai curge un firicel de viaţă prin venele noastre, atâta vreme cât un fir subţire, nu mai gros decât un fir de aţă, ne mai leagă de viaţă, suntem vii. Vii şi puternici. Puternici chiar când suntem slabi, pentru că facem parte din splendida rasă a celor vii. Iată de ce Zahera se lupta. Ca să vadă finalul filmului. Finalul fericit. Se lupta ca o femeie. O femeie puternică şi frumoasă. O femeie extraordinară care

n-a renunţat şi nu va renunţa niciodată la frumuseţea vieţii.

Într-o carte pe care i-o dăruise Providence, *Imensa putere a prenumelui asupra vieţii voastre*, citise: „Cele care se numesc Zahera se luptă cu energie pentru fericirea lor şi a umanităţii, sunt răbdătoare şi sunt prietene foarte fidele.”

Era convinsă de asta.

Le-ar dovedi tuturor că mai poţi avea visuri după ce ai înghiţit un nor şi că ea va fi prima patiseră-spaţionaută din lume.

Să înghiţi un nor, Providence găsise expresia asta pentru a vorbi de boala ei, mucoviscidoza. Era foarte bine nimerit. Ceea ce simţea fetiţa în fundul plămânilor, cam aşa era, ca o durere vaporoasă şi surdă care o sufoca încet, dar sigur, ca şi cum ar fi înghiţit într-o zi, din neatenţie, un cumulonimbus mare care ar fi rămas de atunci blocat în ea. În fiecare dimineaţă, mânca la micul dejun nori cu căpşune. Şi le turna în castron cum îşi pun alţi copii cerealele. Cereale care ei i-ar fi iritat gâtul şi pe care ar fi fost obligată să le înghită fără să crâcnească. Unii erau alergici la alune sau la stridii, ea era la norii ăştia cât Parisul de mari care se năşteau în adâncul pieptului ei. De altfel, uneori i se părea cumva că înghite chiar Parisul. Cu podurile lui de piatră, casele sale cu acoperişuri mansardate, cu muzeele sale din sticlă şi cu Turnul Eiffel. În fiecare dimineaţă, devora Parisul, cărămidă cu cărămidă. Turnul Eiffel îl înfuleca, şurub cu şurub. Cu toate etajele şi restaurantele. Trei sute optzeci de metri de nor. Bucăţile de fier, de cărămidă şi de sticlă îi zgâriau bronhiile ca şi cum ar fi fost sârmă ghimpată şi ea plângea. Atunci ploua peste capitala Franţei. În fiecare dimineaţă, înghiţea o întreagă ţară. Şi ploua peste lume.

În ciuda bolii, Zaherei i se părea că e norocoasă. Un etaj mai sus era un băieţel cu o suferinţă încă şi mai misterioasă, o ciudăţenie de

boală căreia doctorii îi dăduseră numele de „sindromul Ondinei”. Legenda spune că nimfa Ondina, ca să-şi pedepsească soţul, l-a condamnat să nu mai poată respira automat, ceea ce l-a omorât îndată ce a adormit prima oară. Sindromul Ondinei, ce nume drăguţ pentru o nenorocire! Doctorii erau cruzi. Ca şi cum ar fi trebuit să facă poezie din orice, chiar şi din moarte. Pe scurt, de fiecare dată când adormea, corpul lui Sofian, la fel ca al soţului Ondinei, uita să mai respire. Ca şi cum ar fi fost nevoie să fie conştient ca să respire. Ca şi cum copilul ar fi trebuit ca în fiecare secundă să le dea ordin plămânilor lui să se umple, apoi să se golească. Inspiraţie, expiraţie. Inspiraţie, expiraţie. Respir, deci exist. Sofian trăia zi şi noapte legat de un aparat, ca un robot. Un roboţel de patru ani şi jumătate cu plămâni de sticlă.

Ca să vezi, totdeauna e unul mai bolnav ca tine pe lumea asta! Iar faptul că-ţi dai seama îţi permite să relativizezi, să-ţi spui că în cele din urmă eşti foarte norocos, că lucrurile pot sta mult mai rău. Şi să-l vezi pe Sofian râzând şi jucându-se ca orice alt copil de patru ani şi jumătate îţi dădea fiori. Să-l vezi cum râde în hohote, cu tuburile de plastic dansând în nările lui mici, să-l vezi cum râde cu toată gura când auzea o glumă, să-l vezi cum se minunează în faţa unui apus de soare, să-l vezi cum ţipă de bucurie când infirmierii îl duceau în grădină pentru o oră sau două, să-l vezi cum reciteşte a suta oară unica şi singura carte de poveşti de care dispunea spitalul. Dădea o frumoasă lecţie de viaţă el acolo. În fiecare zi. În fiecare seară, înainte ca aparatul să preia frâiele plămânilor lui, ca el să nu uite să respire în timp ce visează. Înainte să viseze că nu mai trebuie să se gândească la respirat.

Până la urmă, ea nu avea decât un nor.

Un nor era ceva frumos.

Poate că aplecarea ei spre meteorologie şi dorinţa ei de a deveni patiseră-spaţionaută îi

veneau din această suferinţă. A învăţa să cunoască acest nor însemna să înveţe să-l îmblânzească, să-l domine şi să diminueze suferinţa. Dar e greu de îmblânzit un nor. Trebuie să-l prinzi mai întâi, însă chiar dacă alergi repede pe pământ, nu poţi niciodată să alergi mai repede ca ei. Încercase deja. Apoi, pe ea n-o învăţase nimeni niciodată să dreseze un nor. În Maroc, pe oameni nu-i învăţa nimeni, cu atât mai puţin pe fete, să dreseze nori. Era mare păcat.

Şi atunci ea ajunsese la concluzia că acolo sus, în oaza ei de stele *Made in China*, în spaţiu, n-o să mai fie bolnavă. Pentru că norul ei, gigantic dacă-l vezi de aici, de jos, n-o să fie mai mare decât un fir de păr de-al ei, văzut din staţia spaţială. Putea chiar să facă toată planeta să dispară pe după degetul ei pus pe hublou. Era miracolul perspectivelor. Şi apoi, oricum, în spaţiu nu există nori, pentru că nu există aer şi nici condensarea moleculelor în aer. Dincolo de tropopauză, e mereu vreme bună. Mereu soare.

Dar vremea unei călătorii în spaţiu încă nu venise şi în zilele din urmă norul malefic îşi făcea iar de cap. Crizele, mai violente ca oricând, erau tot mai dese. Trebuia să se ţină tare. Şi era cu atât mai uşor acum, că ştia că mama ei o să vină s-o ia cu ea în Franţa. Ultima dată când venise, pentru că venea des s-o vadă, Providence îi arătase poze cu camera ei şi cu jucăriile care-o aşteptau acolo, la Paris, oraşul în care se aflau Mickey Mouse şi Euro Disney. Îi spusese că vor putea curând să se urce în montagne-russe împreună şi să se îmbrace ca nişte prinţese din basme, pentru că judecătorii îi acordaseră în sfârşit dreptul s-o adopte şi că asta însemna că de-acum era mama ei în faţa legii.

În ziua în care aflase asta, fetiţa sărise din pat şi tropăise prin toată camera strigând vestea cea bună, lăsând o dâră de parfum de fericire în urma ei, care făcuse să apară zâmbete pe toate buzele şi

făcuse uitate toate problemele de sănătate care le afectau pe fiecare dintre aceste femei.

Da, trebuia să se ţină tare. Să reziste până ce ajunge mama. Îi promisese c-o să vină s-o ia azi. În ultima vreme, fetiţa nu trăise decât ca să aştepte asta. Nu trăise decât pentru ziua asta. Ziua când urma în sfârşit să înceapă să trăiască. Cei şapte ani de suferinţă erau şterşi cu guma şi o lua de la capăt. Entuziasmată de ideea de a părăsi locul acesta, fetiţa nu dormise toată noaptea. În calendarul Hello Kitty pe care i-l adusese Providence, toate căsuţele erau tăiate cu câte o cruce, iar data de azi era încercuită cu ojă roz. O ojă cu sclipici de prinţese.

Într-un acces violent de tuse, Zahera s-a chircit în pat şi a scuipat într-un lighean un lichid gros şi roşiatic. Gata, norul se trezea, nenorocitul de nor pe care îl înghiţise când era bebeluş şi pe care îl căra peste tot cu ea. O făcea să plătească pentru că era aşa de fericită. Şi de fiecare dată când păţea asta, încerca să se convingă că ce i se scurgea printre buze era dulceaţă de căpşune, sau un minunat piure de zmeură, că plămânii ei erau plini de dulceaţă. Era un pic mai suportabil să crezi asta. Chiar dacă dulceaţa aia îi sfâşia pieptul. O marmeladă de urzici. Şi chiar dacă o durea, se obliga să creadă că la urma urmei era un nor bun şi că era norocoasă pentru că o lăsa să trăiască, în timp ce alţii, mai îngrozitori, puneau la pământ copii peste tot în lume. Da, al ei era drăguţ, chiar dacă din când în când se transforma în dulceaţă de căpşune în fundul pieptului. Trebuia doar să se impună şi să nu-l lase să ocupe prea mult loc înăuntru, să-i strige „Stop!” când strivea totul în jurul lui ca un pahiderm într-un magazin de porţelanuri. *Mami, vino repede, te rog*, a şoptit ea, secătuită de puteri, înainte să se lase să cadă ca un sac de cartofi pe cearşafurile ude. Elefantul ieşea din ea spărgând toată vesela din interior.

*

Localizare: Aeroportul Orly (Franţa)
Inim-O-metru®: 2 105,93 kilometri

Atunci când, lansată într-o vendetă împotriva a tot ce semăna mai mult sau mai puţin cu uniforma albastră a Royal Air Maroc, s-a luat la harţă cu trei stewardese ale companiei bune, cu două ale celeilalte şi cu o femeie de serviciu, Providence n-a putut să dea vina decât pe ea însăşi, căci nenorocitul de nor de cenuşă era prea sus pe cer ca să poată să sară până la el şi să-l mătură cu o mână. Un nor de cenuşă, fumătorii ăştia or să ne scoată din minţi de tot! Ca să contrabalanseze fumul lor din atmosferă, ei au creat acest monstru negru. Vulcanul nu era decât un pretext inventat de fabricanţii de ţigări. Bună de dat vina pe ea, Islanda asta! Cine să se plângă? Cu siguranţă nu islandezii, nu ştie nimeni dacă ăştia există. Dumneavoastră cunoaşteţi vreunul? Ştiţi cu ce se mănâncă un islandez? Cercetătorii au demonstrat că în cursul vieţii noastre avem mai multe şanse să ne întâlnim cu un Yeti decât cu un islandez...

Dacă Providence ar fi fost un uriaş, i-ar fi tras ea una scrumierei ăsteia ambulante! Cocoţată pe tocurile ei înalte, ar fi luat un aspirator gigantic şi ar fi făcut curat pe cer mai repede decât îşi curăţa apartamentul duminică dimineaţa ascultând Radio Bossanova.

Dar ea nu era uriaşă şi aspiratorul nu era mai mare decât Samsonite-ul ei format pentru cabină. Şi apoi pe ea n-o învăţase nimeni să dreseze nori, fie cu aspiratorul, fie cu lasoul. În Franţa, nu le învăţa nimeni pe femei, cu atât mai puţin pe poştăriţe, să dreseze nori. Şi era mare păcat.

Nu, pentru prima dată în viaţa ei, poştăriţa nu putea decât să aştepte, ceea ce detesta cel mai mult pe lume, ea, femeia grăbită care învăţase să meargă la şapte luni. Şi să se calmeze, ceea ce nu-i

plăcea mai mult. A făcut deci un efort supraomenesc şi a mers să se aşeze în prima cafenea care i-a ieşit în cale. A fost ispitită să-şi scoată MP3-ul, pe care îl pusese în buzunarul blugilor, să-şi îndese căştile în urechi şi să-şi pună o piesă de Black Eyed Peas la maximum, dar a preferat să comande un ceai cald.

„Agitat, nu amestecat", i-ar fi venit să zică, în stilul lui James Bond. Dar n-avea chef. Prin urmare, a mormăit: „Un ceai foarte cald!", fără să spună măcar vă rog, apoi şi-a cerut scuze că fusese aşa necioplită. Nu avea dreptul să se comporte aşa. Nu era vina nimănui în cele din urmă. Era din vina norului. Din vina vieţii.

Doar că Zahera murea, iar ea bea ceai.

Un ceai oribil. Un ceai de aeroport pe care dai o avere.

Totuşi, oricât de nasoală era, băutura caldă a avut meritul de a o linişti. Ar fi preferat să bea piscine de cafea în locul ei. Ar fi împărţit mai mulţi saci de cafea decât găseşti într-un clip publicitar Jacques Vabre dintr-o mişcare, cu o pâlnie. Dar se oprise, exact ca şi cu ţigara. Şi apoi, trebuia să se liniştească. Or, asta nu era, s-o spunem pe-a dreaptă, funcţia principală (şi nici secundară) a lichidului negru.

A mai aşteptat câteva minute.

În acest joc de-a aşteptatul, tocmai completase nivelul şi ajungea în nivelul următor. Efortul supraomenesc devenise un efort dumnezeiesc. Or să-i dea în curând o medalie, or s-o canonizeze. Or s-o reboteze Sfânta Pacienţă.

Da, se putea vorbi de un efort supraomenesc, căci ea era obişnuită să controleze tot şi să nu se lase dusă de val. La muncă, ea gestiona turele poştaşilor. Ea decidea de unde începeau poştaşii din cartier şi unde îşi încheiau ziua. Îşi impunea ritmul. Era micul lux pe care şi-l permitea un poştaş cu 15 ani de experienţă. Ea hotăra dacă lucra pe îndelete, în zilele însorite, sau dacă se

grăbea, când nu îi ardea. Dar în vremea din urmă, soarele strălucea în fiecare zi în inima ei, căci momentul când avea s-o ia pe Zahera se apropia cu paşi repezi. Fetiţa asta o făcuse să renască. La treizeci şi cinci de ani. Era cu totul neaşteptat pentru ea. Marea ambiţie a vieţii sale fusese până acum să încerce să îmbunătăţească reţeta de maioneză a familiei sub privirile binevoitoare pe care i le arunca renumitul *chef* Frédéric Anton prin ecranul televizorului în serile de Master Chef. Pentru că viaţa seamănă un pic cu maioneza. Alcătuită din lucruri simple, precum gălbenuşul de ou şi uleiul, pe care trebuie să le amesteci cu grijă şi pe care un efort constant le transformă în amestecul cel mai savuros. Asta o ajuta să-şi liniştească nervii şi graba înnăscută care o devora. Deci da, Providence era convinsă că, îmbunătăţindu-şi reţeta de maioneză, îşi îmbunătăţea şi viaţa.

Apariţia Zaherei era o mare îmbunătăţire. Ea, care se gândea că-şi va petrece restul vieţii singură, fără o progenitură căreia să-i lase moştenire reţeta ei. Nu era o chestie care avea legătură cu bărbaţii. N-avea decât să întindă mâna şi găsea un bărbat. Nu, era ceva mult mai profund. Instinctul matern. Să aibă mereu cu sine o bucăţică din ea. O bucăţică din ea pe care s-o lase pe acest pământ când ea o să trebuiască să-l părăsească şi care la rândul său va lăsa o bucăţică din ele două mai târziu.

Or, ea trebuise să accepte ideea că nu va avea niciodată copii după ce îi scoseseră ultima bucată de uter. Cancerul, în mărinimia sa, îi lăsase o opţiune. Sau mai exact ea reuşise să supravieţuiască, sau era dorinţa ei de a procrea într-o zi. Trecuse prin vremuri grele, dar în cele din urmă învinsese mizeria asta. O să fie mamă azi, indiferent ce-ar crede cancerul ei despre asta. O bucată de hârtie certifica acest lucru. Reuşise să treacă de limitele corpului ei. Tocmai ce născuse o

prinţesică marocană de şapte ani. Devenise mamă fără să treacă prin etapa „biberoane, planşete şi insomnii”.

A respirat, cu ochii plini de stele scânteietoare.

Ca în cântecul lui Cabrel, ea ştia deja că între ea şi Zahera, cu cât era distanţa mai mare, cu atât ea respira mai puţin, ca şi când şi ea ar fi înghiţit un nor.

Amintirea întâlnirii lor a făcut-o să zâmbească. O apendicită o zorise să ajungă în braţele Zaherei în timpul unei vizite la Marrakech. Franţuzoaica aterizase într-un aşezământ medical dintr-o zonă periferică, fără prea multe posibilităţi, la marginea estică a oraşului, la etajul rezervat femeilor. Într-o clipă fusese proiectată într-un decor pe dos. Aici, nu mai erau turişti, nu mai erau francezi în pantaloni scurţi şi sandale, nu mai erau chestii drăguţe de pozat, nu mai exista pensiune completă. Brăţara *all inclusive* nu-i mai servea la nimic. Vodka la discreţie se transformase în apă de la robinet, abia potabilă şi în cantităţi limitate. Pentru că nu aveau apă îmbuteliată pentru toată lumea. Şi apoi căldura asta sufocantă. Regretase aerul condiţionat din camera ei de patru stele. Doar în primele ore, pentru că apoi şi-a găsit alinarea în ceva mai profund, mai spiritual. E trist să zici asta, dar nu cunoşti niciodată bine o ţară dacă n-ai stat într-un spital. Acolo e imposibil să mai maschezi cum stau lucrurile. Vopseaua roz cu care se zugrăvesc pereţii turismului se cojeşte şi cade, lăsând la vedere cimentul cenuşiu şi cărămizile.

Viaţa o smulsese brusc din locurile care-ţi dau iluzia că eşti bogat. Senzaţia aia ciudată care începe când îi dai bacşiş celui care-ţi preia bagajele la hotel, un lux într-o vreme în care valizele sunt mici, uşoare şi au rotile. Bogată, aşa se simţise Providence strecurând bancnota de douăzeci de drahme marocane în mâna bărbatului. Nu învârtea banii cu lopata, dar totdeauna există

unul mai sărac decât tine. Şi nu putem oare considera că fie şi cel mai sărac cerşetor european e mai bogat decât un mic etiopian care nu are norocul să vadă câteva monede căzând în paharul lui, să vadă câteva bucăţi de pâine alunecând în stomacul lui gol?

O apendicită fără importanţă o proiectase pe Providence în culisele unei mici părţi din societatea marocană. Societatea feminină bolnavă, căci aici sexele nu se amestecau. Fiecare avea etajul său. Dar ce fusese cel mai impresionant pentru tânăra franţuzoaică era faptul că aceste femei o consideraseră, odată ce trecuse surpriza, ca pe una de-a lor, pe de-a-ntregul. Văzuse aceste bătrâne care îşi acoperă fiecare părticică din corp, mai puţin inima şi zâmbetul, pe care ţi le oferă ţie, aceste femei care şi-au pierdut un soţ, un copil, aceste cvincvagenare încă frumoase pe care un accident de parcurs le-a mutilat pe viaţă, luând cu sine un picior, o bucată de faţă. Şi apoi această fetiţă, atât de frumoasă într-un univers atât de distrus, mai matură decât vârsta ei, această prinţesă pe care o boală nemiloasă o ţintuise în acest salon de spital aproape de la naştere şi pe care viaţa părea că a uitat-o. Aici, era o mobilă în plus. Ce aştepta acolo? Nici ea nu ştia.

Dacă Providence ar fi avut acel aspirator de nori, ar fi profitat pentru a face curat şi în pieptul micuţei. I-ar fi eliberat bronhiile copilei ei dragi. Ar fi adunat această masă vaporoasă şi ar fi închis-o pentru totdeauna într-o cutie de pantofi. Norii era totuşi mai bine să stea în cutiile de pantofi decât în piepturile fetiţelor.

În orice caz, soarta potrivise bine lucrurile. Le adunase una lângă alta, în paturi cu cearşafuri rupte, o femeie care dorea să devină mamă, dar nu putea, şi o fetiţă fără mamă. Se poate spune că erau născute pentru a se înţelege.

Providence şi-a strâns pumnii, privind în gol în paharul de plastic.

Şi iată că azi punea viaţa copilului ei în mâini străine. Depindea de un zbor, de un avion, de un nor! Da, viaţa Zaherei depindea acum de doi nori. Cel care îi ardea măruntaiele şi cel care acoperea cerul. Cu fundul între doi nori, pe scurt.

Cu atât mai mult cu cât ceea ce se întâmpla nu privea decât o parte infimă a globului, ţările scandinave, Franţa şi nordul Spaniei. Restul lumii trăia liniştit, străin de tribulaţiile acestei grămezi de cenuşă. Ea se afla de partea greşită a planetei. Asta era tot.

Când o nouă lacrimă i-a căzut în ceai, provocând o undă circulară care i-a tulburat imediat reflexia, tânăra a decis că trebuie să reia lucrurile în mâinile ei şi să se lupte. Când un război face ravagii nu departe de unde suntem, ţine totdeauna de noi să alegem dacă vrem să participăm la el sau dacă vrem să rămânem simpli spectatori. Şi Providence nu se ştia din strămoşi elveţieni.

*

Zahera se îndrăgostise de Providence la prima vedere.

Pentru că venea „de acolo”, era o europeană, iar aici nu vedeai nicăieri aşa ceva, în spitalul ăsta. Pentru că şi ea era frumoasă şi se putea citi o mare forţă pe faţa ei. Frumoasă, chiar dacă ajunsese acolo dusă cu targa, încă în comă, cu gura încărcată şi ochii urduroşi.

Micuţa, care era foarte curioasă, aflase de la infirmieră că nou-venita are „apendicită”, cu explicaţia cuvântului drept întărire:

— E o infecţie a apendicelui nostru, o bucăţică din noi care nu ajută la nimic şi care trebuie scoasă când se întâmplă aşa ceva. E o mică operaţie fără însemnătate.

Fetiţa a părut uşurată. Dar altceva o neliniştea.

— Asta ar fi ceva ca un al şaselea deget la picior?

— Cam aşa ceva. Nu ne-ar ajuta la nimic. Nici un deget de la picior nu ne ajută la nimic. În fine, ne ajută să cumpărăm ojă.

— Şi de ce îl avem dacă nu ne ajută la nimic? Nu degetele, apendicele.

— Nu ştiu, a răspuns Leila aşezându-se pe patul micuţei. Unii zic că ne-a rămas din vremea când eram peşti.

— Peşti? Eu credeam c-am fost pisici înainte şi că coccisul e ce-a rămas din coadă...

Tânăra infirmieră a zâmbit.

— Da' ce de chestii ştii tu! Păi, să zicem că am fost pisici şi peşti.

— Peşti şi pisici! Pisici-de-mare!

Conversaţia asta ar fi putut dura ore întregi dacă Providence nu s-ar fi trezit în momentul ăla din letargia în care o aruncaseră sedativele. A deschis pleoapele încet ca să se obişnuiască cu lumina din încăpere.

— Unde-s pisicile-de-mare?

Leila a izbucnit în râs, ascunzându-şi totodată, jenată, gura mare pe după mâneca bluzei albe. Avea un râs comunicativ care s-a propagat imediat, ca un circuit de domino în cascadă, până la ultimul pat din dormitor.

Tinerei franţuzoaice i-a luat câteva minute să-şi dea seama unde se află. Apoi s-a întrebat ce caută ea la acest acvariu unde se vorbea despre pisici-de-mare. O uşoară jenă în partea dreaptă i-a reamintit imediat.

Era învelită într-o pijama din hârtie albastră şi avea un pansament mare la baza abdomenului. Făcuse criza de apendicită! O aştepta de treizeci de ani, de când un băiat din clasa ei speriase pe toată lumea în ziua în care îşi adusese la şcoală apendicele într-un borcan plin cu formol. Bineînţeles, nu putuse să se întâmple la Paris! Trebuia să se întâmple aici, între deşert şi munţi.

Nu avea nimic contra acestei ţări anume, dar să nu ne dăm pe după deget, Marocul e mai cunoscut pentru ceramica sa, pentru covoare şi cornuleţe decât pentru sistemul său sanitar. Şi apoi, dacă blestemata asta de apendicită trebuia să izbucnească în timpul unei călătorii, atunci era de ales imediat Germania. Ah, o săptămână de convalescenţă într-o clinică fermecătoare din *Pădurea Neagră*[4], cu frumosul doctor Udo Brinkmann...

Uitându-se în jurul ei, tânăra şi-a dat seama că era centrul de interes pentru întregul etaj. Marocancele n-ar fi afişat un aer mai surprins nici dacă marţianul spongios de la Roswell ar fi intrat chiar atunci dus pe targă şi ar fi fost disecat în faţa lor şi a unei echipe de la televiziunea americană de oameni de ştiinţă costumaţi în scafandri.

Providence a părut că vrea să se ridice, dar nu şi-a putut sălta fundul decât câţiva milimetri. O puternică durere în partea dreaptă a ţintuit-o imediat de pat.

— Bun, păi dacă tot o să rămân închisă aici, măcar să facem cunoştinţă de îndată, a spus ea adunării. Mă numesc Providence. Şi a ridicat mâna ca să salute. Providence, şi sunt poştaş, după cum indică şi numele meu.

Ruşinate că fuseseră surprinse în flagrant delict de curiozitate, majoritatea bolnavelor, cele mai vizibile, au întors capul şi au revenit la ocupaţia lor principală: să moară.

Doar mica vecină a lui Providence i-a întins şi ea mâna. Era o fetiţă drăguţă cu codiţe lungi şi negre şi cu pistrui care arătau ca şi cum cineva i-ar fi pudrat din belşug obrajii şi nasul cu cacao. Era foarte slabă şi palidă, dar avea pieptul foarte umflat.

— Cum te cheamă? a întrebat Providence.

— Zahera.

— Frumos.

— Înseamnă „înfloritoare, radioasă” în arabă.

— Se vede pe faţa ta.

— Dacă aş fi înfloritoare şi radioasă, nu aş fi aici, să putrezesc în salonul ăsta de spital de când am venit pe lume!

Se aprindea uşor micuţa prinţesă. Dar aici Providence a trebuit să recunoască, avea dreptate. Caracterul ei puternic i-a plăcut de la bun început tinerei care s-a recunoscut în această fetiţă, când era de vârsta ei. Văzând feţişoara necăjită a noii sale prietene, franţuzoaica a zâmbit şi, cum a constatat că nu e niciun pericol, a recăzut într-un nou somn artificial, legănată de restul de sedative.

În zilele care au urmat, nou-venita a observat fără să înţeleagă prea multe baletul doctorilor şi al infirmierelor la căpătâiul Zaherei, vizitele frecvente ale kinetoterapeutului ca să o ajute să tuşească şi să scuipe, masajele, butelia cu oxigen, masca fixată o mare parte din timp pe faţa ei dulce, chiar sub ochii negri şi frumoşi. O mască pentru a respira în nor. Două până la şase ore de îngrijiri pe zi, un tratament deloc uşor de suportat pentru o fetiţă.

Într-o dimineaţă, a profitat de faptul că Zahera dormea cu pumnii strânşi şi a întrebat-o pe Leila de ce suferea. Infirmiera i-a spus pacientei că micuţa avea mucoviscidoză, o boală genetică gravă, care provoca o creştere a vâscozităţii mucusului în căile respiratorii. Mai bine zis, Zahera se sufoca puţin câte puţin, ca şi cum cineva i-ar fi apăsat o pernă pe faţă, din ce în ce mai tare. Imaginea era oribilă.

Era o afecţiune rară de partea asta a Mediteranei, o afecţiune de care sufereau în special europenii. De ce, asta nu ştia. Dar atâta vreme cât un flagel, orb la supremaţia economică a albilor, nu devasta Africa, nu aveau a se plânge. Iată ce explica lipsa lor de experienţă, lipsa de materiale adecvate, lacunele în această vânătoare de nori. Ei luptau cu năvodul, cu plasa de fluturi, în timp ce în Nord, lupta se ducea cu aspiratoare

antinori de ultimă generaţie. În ciuda acestui lucru, fetiţa trăise mult mai mult decât speraseră medicii. Asta le-ar închide gura specialiştilor europeni. Nu-i rău deloc, ar spune ei, deloc, pentru o ţară din lumea a treia.

Pentru poştăriţă, asta era o descoperire, o primă întâlnire cu această boală, despre care auzise la televizor, dar îi cam ieşise pe cealaltă ureche, ascultând cu ceva mai mult interes atunci când un tânăr cântăreţ francez cu o voce grozavă, descoperit în cadrul unui celebru concurs de talente televizat, dispăruse într-o zi ca urmare a acestei înspăimântătoare boli, acoperit de norul său. Plânsese pentru pierderea acestui necunoscut, a acestui copil al cuiva, a acestui copil al unei mame.

Mamă pe care Zahera nu o cunoscuse niciodată, căci, cum un necaz nu vine niciodată singur, apăruseră complicaţii în timpul naşterii şi trebuiseră s-o scoată prin cezariană. O hemoragie internă pusese capăt zilelor celei care-i dăduse naştere. Chestiune de câteva minute şi hop, fetiţa venise pe lume orfană. Căci despre tatăl ei nu se ştiuse nimic niciodată. Primele ei plânsete, când o scoteau din pântecele însângerat al mamei sale, păreau să fie vărsate pentru ea. Nu era un ţipăt vioi, cel care marchează o naştere obişnuită, ci unul de durere, de tristeţe, un ţipăt ce marca o pierdere. Ţipătul unui bebeluş care pierde ce are el mai drag pe această lume care i se deschide. Mama lui. Carne din carnea sa. Corpul în care a petrecut cele mai frumoase nouă luni din viaţa sa anterioară. Din viaţa sa interioară.

După cele aflate de la Leila, Providence se lansase într-o cursă dezlănţuită pentru a recupera timpul pierdut şi pentru a o face pe fetiţă să descopere lumea. Căci aceasta nu cunoştea din frumoasa noastră planetă albastră decât salonul de la primul etaj şi grădina spitalului de provincie. Providence îi arătase, pe smarphone-ul ei cu 4G,

frumuseţea lumii, frumuseţea oamenilor, frumuseţea vieţii. Îi arătase cărţi, videoclipuri, articole de presă şi fotografii, multe fotografii. Fotografii cu tipul ăla care poza în tutu în cele patru colţuri ale lumii ca s-o facă să râdă pe soţia lui care avea cancer. Fotografii cu oameni obişnuiţi care, într-o zi, realizează ceva extraordinar. Căci atât cât există viaţă, există speranţă, şi cât există fiinţe omeneşti, există dragoste.

Zahera se simţea ca un condamnat ispăşindu-şi pedeapsa care profita de timpul pe care îl avea la dispoziţie în închisoare ca să se cufunde în cărţi şi să devină un om de bine, ca să-şi pregătească viaţa cea nouă care îl aştepta afară. Fetiţa era ţintuită într-un pat şi după şapte ani, abia acum îşi dădea seama că putea să transforme asta într-o forţă. Avea timp. Timp să înveţe şi să cunoască lumea. Setea ei de lectură şi de cunoaştere era imensă. Absorbea totul ca un burete în mare. În câteva zile, înghiţise deja echivalentul unei biblioteci de cartier. În câteva săptămâni, înghiţise Biblioteca Naţională a Franţei şi Sorbona. După ce ani de-a rândul mâncase nori mari cât Turnul Eiffel, iată că se pusese pe devorat biblioteci întregi, raft după raft, şurub după şurub. Organismului ei n-o să-i mai lipsească niciodată fierul. O alternativă originală la spanac.

Fetiţa a aflat astfel că veveriţele din Central Park sunt triste lunea. Ştiu ele oare că lunea e, statistic, ziua în care avem cele mai multe şanse să facem un atac de cord?

A aflat, de altfel, că însuşi cuvântul franţuzesc pentru Veveriţă, *ecureuil*, vine din cuvintele „umbră” şi „coadă” din greaca veche. Că o cămilă poate să bea treizeci şi cinci de litri de apă în zece minute. Că al nouălea preşedinte al Statelor Unite a fost un anume William Henry Harrison, al cărui mandat, cel mai scurt din istoria ţării, n-a durat decât treizeci de zile, douăsprezece ore şi treizeci de minute. Că scena în care Indiana Jones îl

omoară dintr-o împuşcătură pe personajul negativ care încearcă să-l impresioneze cu talentul său de spadasin nu era iniţial prevăzută şi că Harrison Ford a improvizat-o pentru că avea diaree şi voia să încheie cât mai repede filmările în ziua aia. Că portarul de lux internaţional Jean Paul poate livra, în mai puţin de o oră, un elefant pe un iaht privat în mijlocul oceanului pentru a satisface capriciul unui miliardar. Că albumele cu Tintin nu conţin mai mult de şaizeci şi două de pagini şi că dintre toate, *Tintin în Tibet* e singurul în care eroul poate fi văzut plângând.

A aflat de asemenea că un mic indonezian de vârsta ei fusese trimis la dezintoxicare ca să se lase de fumat. Că termenul *mafia* datează din timpul revoltei sicilienilor contra ocupanţilor francezi de la 1282 şi că e acronimul strigătului lor de luptă: *Morte ai francesi Italia anela* („Moarte francezilor doreşte Italia"). Că e nevoie de nu mai puţin de şaizeci de tone de vopsea pentru a revopsi Turnul Eiffel, lucru care se întâmplă o dată la şapte ani. Că primul episod din *Columbo* a fost realizat de Steven Spielberg. Că pictorul spaniol Jésus Capilla îşi alcătuieşte culorile pornind de la nuanţe naturale (sânge pentru roşu, ou pentru galben, pătrunjel pentru verde). Că un mic australian de doisprezece ani, enervat să-şi vadă ţara tot timpul în dreapta-jos pe hărţi, a avut într-o bună zi ideea de a întoarce harta lumii şi de a o centra pe Australia. Că pe acoperişurile de la Opera Garnier sunt roiuri de albine şi că acestea produc miere. Că drapelul nepalez e singurul care nu e rectangular. Că Albert Uderzo, desenatorul lui Asterix, era daltonist şi că s-a născut cu şase degete la fiecare mână. Că o mică indiancă se născuse cu patru braţe şi patru picioare şi părinţii îi dăduseră numele Lakshmi, zeiţa hindusă a bogăţiei, dotată şi ea cu patru braţe. Că micul simbol & se numeşte în franceză *esperluette*, că a fost creat de sclavul-secretar al lui Cicero şi că a fost considerat a

douăzeci şi şaptea literă a alfabetului francez până în secolul al XIX-lea. Că Honoré de Balzac nu avea decât un metru cincizeci şi şapte. Că în cursul vieţii noastre o să mergem pe jos echivalentul a trei ocoluri ale Pământului. Că în Noua Zeelandă, nu mai puţin de nouă sute de posesori de automobile şi-au declarat maşinile „dricuri" pentru a plăti o vignetă mai ieftină. Că Agatha Christie îşi scria romanele dintr-un foc până la penultimul capitol, până să decidă care va fi asasinul cel mai improbabil şi să rescrie totul de la început în consecinţă. Că primii bikini s-au vândut în cutii de chibrituri. Că păianjenul nu se prinde în propria-i pânză pentru că are grijă să nu meargă decât pe firele nelipicioase, pe care le-a ţesut în acest scop. Că Tom Cruise se numeşte în realitate Thomas Cruise Mapother IV. Că e fiul lui Thomas Cruise Mapother III, inginer electrician. Şi că dacă tai un măr în două pe lăţime, obţii în mijlocul lui o stea drăguţă cu cinci colţuri.

Se găseau de toate pe Internet. Era poarta spre lume care-i lipsise fetiţei în toţi aceşti ani.

În ajunul plecării lui Providence, când se recuperase după intervenţia chirurgicală, micuţa marocană i-a mărturisit că vrea să devină patiseră-spaţionaută când va fi mare, un secret pe care nu-l dezvăluise nimănui, mai ales pentru povestea cu ouăle bătute spumă în imponderabilitate. Dar în Providence avea toată încrederea din lume.

— Poate o să-ţi par idioată, dar de ce spui *spaţionaut* şi nu cosmonaut?

— În mare, e acelaşi lucru, a răspuns fetiţa, mândră că poate să-l înveţe ceva pe un adult. Se schimbă doar naţionalitatea. Un spaţionaut e european, iar un cosmonaut e sovietic.

— A, da?

— În Statele Unite, sunt astronauţi. Iar chinezii sunt taikonauţi!

— În acest caz, Zahera, tu nu eşti spaţionaută, aşa cum vrei, căci tu nu eşti europeană, eşti mai

degrabă „marocanaută”!

Cele două fete au izbucnit în râs.

— De fapt, mai ştii ce m-a adus aici? a întrebat franţuzoaica.

Fetiţa a căutat un moment să-şi aducă aminte cuvântul.

— Apendicita? a zis în cele din urmă.

— Da. Ei bine, să ştii că dacă într-o bună zi ai să pleci în spaţiu ca să-ţi prepari sufleurile şi bezelele, or să te opereze de apendicită înainte să pleci în misiune, pentru orice eventualitate. Căci dacă ai păţi-o în spaţiu, ar fi chiar delicată situaţia. Nu există nici bloc operator, nici chirurg acolo, înţelegi? Asta ca să ştii.

Apoi i-a promis că va face totul pentru ca visul ei să se împlinească într-o zi şi să devină prima „patiseră-marocanaută” din univers. I-a promis şi că o să se întoarcă s-o vadă peste câteva săptămâni cu cadouri.

— Promiţi?

— Promit!

— Chit că mai faci o criză de apendicită!

— O să-mi scot toate apendicele din lume ca să vin înapoi să te văd dacă e nevoie. Şi dacă punem la socoteală câte unul pentru fiecare persoană de pe Pământ, ajungem la milioane. Îţi promit că sunt aici în trei săptămâni.

— Aduci un pic cu o mamă teleghidată.

— O mamă teleghidată?

— Da, pentru că dacă aş avea o telecomandă de mame, te-aş aduce înapoi tot timpul, de fiecare dată când sunt tristă. De altfel, nu te-aş lăsa nici măcar să mai pleci.

— O să vin de fiecare dată când o să fii tristă, îngeraş. O să fiu mămica ta teleghidată.

Îşi ţinuse promisiunea. Veniri şi plecări frecvente timp de doi ani uniseră cele două vecine de pat, umplând inima lui Providence de fericire şi portofelul ei cu prestigiosul card de fidelitate *Safar Flyer Gold* al Royal Air Maroc.

*

Providence a zâmbit din tot sufletul.

Doar gândindu-se la Zahera, îngrozitorul ceai pe care îl îngurgita a devenit nectarul preţios oferit de un maharajah indian, iar aeroportul s-a transformat într-un palat din cele *O mie şi una de nopţi* (chiar dacă n-aveau nicio legătură una cu alta). Ai fi zis că eşti într-un teatru, când se stinge lumina între două scene şi tehnicienii culisează panouri mari şi instalează accesorii noi ca să schimbe decorul. Doar că acolo erau atâţia figuranţi! Mii de turişti înghesuiţi cu ea pe scenă.

Mai mult decât să fie o mamă teleghidată, azi ar fi vrut să aibă un avion teleghidat, în împrejurările astea, ca să poată să se ducă să-şi ia fiica.

Un elan vital i-a scuturat partea dreaptă, ca pentru a-i aminti că de acolo începuse totul, că acolo începuse corpul ei să simtă. Şi apoi, durerea a călătorit în pântecele ei până ce a devenit o senzaţie agreabilă de căldură în inimă. Copilul ei. Copilaşul ei.

Speranţa i-a revenit lui Providence în mai puţin timp decât îţi trebuie ca să decongelezi un peşte pané Findus. Şi odată cu ea, puterea de a muta munţii. A început prin a-i muta pe aceia, mai mici, care-i serveau drept fese şi s-a ridicat dintr-o săritură. Cu geamantanul într-o mână, s-a apucat să caute firmele de închirieri de maşini. Va închiria un autoturism şi va coborî până în Maroc în trombă ca să-şi ia fata.

Când în sfârşit a ajuns (la firmele de închiriere, nu în Maroc), tânăra şi-a dat seama că nu era singura care avusese ideea asta genială. Era atâta lume acolo, încât o clipă a crezut că se dădeau bani. Coada interminabilă îi amintea de cele de la măcelăriile sovietice din anii şaptezeci. Dar erau mai multe maşini de închiriat decât bucăţi

de carne ruseşti? Nimic nu era mai puţin sigur. Providence a decis să se ducă să vadă de mai aproape, dând din coate şi din valiza Samsonite ca să pătrundă în mulţime.

Şi-a aşezat deci geamantanul înaintea ei şi l-a împins fără scrupule în grămada de oameni, pocnind tibii în stânga şi-n dreapta, fără să uite să zică pardon de fiecare dată şi să ia mina ei cea mai nevinovată. După doar câţiva metri, spre surprinderea celor câtorva curioşi care o urmăreau cum înaintează cu un anume interes şi a altora care profitaseră de ocazie ca să se strecoare în spatele ei cum te strecori în spatele unei ambulanţe, a executat brusc o semipiruetă, sub privirile furioase sau enervate ale oamenilor pe care îi îmbrâncise la venire şi ale căror picioare şi tibii urma să le pocnească din nou.

Rumoarea continuă i-a confirmat că lucrul de care se temea cel mai mult chiar se întâmplase. Se terminaseră bucăţile de carne sovietice. Se terminaseră maşinile de închiriat. Era cât se poate de credibil, având în vedere sutele de persoane care erau pe cale să se omoare pentru o ultimă cheie, ca şi cum ar fi fost în joc viaţa lor, ca şi cum ar fi deschis cu ea seiful Băncii Naţionale a Franţei sau pe cel din Fort Boyard[5]. Tot ce avea roţi fusese epuizat. Maşini, motociclete, scutere, până şi scaunele pentru handicapaţi. Providence a decis că nu o să mai piardă niciun minut aici.

Trebuia să mai existe un mijloc pentru a părăsi Franţa! Marocul nu era totuşi Peru! Ce-i mai rămânea? Tânăra a numărat pe degete. Avion, maşină... tren!

Nu era o idee rea asta cu trenul. S-a uitat la ceas. Era 10.45. Asta i-a amintit că avionul ei, care era tot confirmat, dar în întârziere, ar fi trebuit să decoleze la 6.45. Erau şase ore de când se trezise. Pentru nimic.

A făcut un calcul rapid. Îi trebuiau şapte ore ca să ajungă la frontiera cu Spania, apoi încă vreo

douăsprezece ca să coboare până la Gibraltar. Luând în calcul timpul de aşteptare între trenuri şi eventualele întârzieri, urma să ajungă la Marrakech a doua zi dimineaţă. Luna ar fi răsărit şi apus până atunci. Nu şi-ar fi ţinut deci promisiunea. Dar câteodată trebuie să accepţi să faci compromisuri ca să-ţi atingi obiectivele, ar fi zis răposatul Steve Jobs urlând într-un microfon în faţa asistenţei ridicate în picioare. Avea totuşi să se ducă la Zahera şi s-o ia cu ea. Ăsta era deja un compromis acceptabil.

Providence s-a fofilat prin mulţime şi s-a îndreptat spre ieşire. I se părea că mai avea de mers kilometri întregi ca să iasă din terminalul ăsta sufocant. Fără îndoială, pentru că trebuia să facă slalom printre toţi oamenii de acolo, ceea ce o încetinea teribil, fără să mai punem la socoteală că de câteva minute mergea pe o bandă rulantă în sens invers...

Pe când ajungea la scările rulante care duceau la porţile trenului Orlyval spre Paris, s-a întrebat dacă nu cumva ar trebui să aştepte să se asigure că zborul ei era anulat înainte de a pleca din aeroport. Nu era anunţată nicio oră şi înregistra acum o întârziere de patru ceasuri, dar dacă totuşi pleca, şi-ar fi muşcat mâinile. Căci şi dacă avionul decola după-amiaza, ar fi ajuns la Marrakech cu mult înainte ca trenul ei să intre pe teritoriul Spaniei.

Creierul a început să i se încingă. A simţit câteva picături de transpiraţie care se aventurau pe fruntea ei în căutarea unei lumi mai bune. Ce era de făcut? Deşi era o femeie grăbită, avea o oroare funciară pentru genul ăsta de decizii rapide. În general, aşa ceva se sfârşea printr-o catastrofă. Iar aici era în joc viaţa Zaherei. Nu-şi putea permite să greşească.

O pândea paralizia indeciziei.

Dar asta, fără să punem la socoteală apariţia piratului chinez.

*

Semăna cu un evadat de la Guantanamo cu combinezonul lui portocaliu fluorescent, dar asta era puţin probabil, cu excepţia cazului în care chinezii nu se lansaseră în noua tendinţă a terorismului islamic fără ca Providence să fi auzit de asta. În fond, nu se uita prea des la ştiri la televizor.

— Măi să fie, aveţi probleeeeme? Ce naiba, le rezolvăm cât ai sorbi un păhărel de rom!

Omul care stătea în faţa ei avea toate trăsăturile unui asiatic care a înghiţit un pirat la micul dejun, un pirat cu accent chinezesc de te dureau urechile. Îţi crăpau timpanele. Striga *probleeeeme* ca o capră, presupunând că la un moment dat o capră ar putea avea probleme şi le-ar putea striga. Oricum, alesese bine locul. Azi, la Orly, numai problemele nu lipseau.

— Măi să fie, aveţi probleeeeme? Ce naiba, le rezolvăm cât ai sorbi un păhărel de rom! a făcut el din nou.

Perora în faţa unui public-fantomă, ca predicatorii ăia americani care, cocoţaţi pe o ladă la colţul străzii, vestesc sfârşitul lumii. Doar că nu era cocoţat (cel puţin nu pe o ladă), nu era american şi nu anunţa sfârşitul lumii (chiar dacă niciodată nu păruse atât de aproape). Era un pirat chinez căruia nu-i mai lipseau decât papagalul pe umăr, peticul pe ochi şi piciorul de lemn. În picioare, la capătul scărilor rulante, împărţea fluturaşi sutelor de zombi care treceau prin faţa lui fără să-l vadă, în ciuda echipamentului său ţipător şi a strigătelor pe care le scotea. Poate că nu era decât un pur produs al imaginaţiei tinerei. O halucinaţie cauzată de oboseală.

Providence s-a apropiat. În faţa ei, o bătrână dezorientată a luat hârtia pe care i-o întindea chinezul, şi-a suflat nasul în ea fără să se uite măcar despre ce era vorba şi apoi a aruncat-o pe

jos. Terminalul devenise o groapă de gunoi uriaşă şi nimeni nu părea să-şi facă griji din pricina asta. Curăţenia şi ordinea deveniseră superflue în această nouă societate. În ritmul ăsta, RoboCop şi Judge Dredd aveau să-şi reia în curând rolurile.

Providence s-a aşezat în faţa bărbatului şi a aşteptat. Pe moment, n-a înţeles ce-a apucat-o. O forţă misterioasă, poate curiozitatea, a făcut-o să întindă mâna ca să ia fluturaşul.

Flibustierul chinez cu pijama portocalie i-a aruncat o privire ciudată. Nu părea obişnuit să vină lumea de bunăvoie spre el. Nu părea obişnuit să fie văzut, cu atât mai puţin să fie privit. I se părea că se făcuse reperat de singura fiinţă omenească de pe meleagurile alea. În jurul lor, albinele în sandale şi cămăşi hawaiiene îşi continuau dansul ridicol în formă de opt.

Fără să clipească, Providence s-a cufundat în lectura anunţului publicitar pe care-l distribuia chinezul. Părea să găsească acest gen de literatură interesant. Intrigat, omul s-a uitat la rândul lui pe un fluturaş de-al lui ca să vadă dacă nu cumva se transformase, pe nesimţite, în versuri de Arthur Rimbaud.

SUPREMUL MAESTRU Hué
Specialist în probleme afective. Ştie toate greutăţile din viaţa voastră. Norocul vă va surâde şi viaţa voastră va fi transformată. Căsătorie, succes, timiditate, permis de conducere, examene, dezlegări de vrăji, impotenţă, diaree, constipaţie, dependenţă de shopping sau de Harry Potter, întoarcerea persoanei iubite acasă.
Serios, eficient şi rapid.
Facilităţi de plată după posibilităţi. Deschis zilnic între orele 9-21 la Barbés[6], în faţa barului Sahara.
Nu aruncaţi pe jos.

Era totuşi departe de Rimbaud.

Tânăra franţuzoaică şi-a ridicat din nou ochii spre el (spre asiatic, nu spre Rimbaud). Globalizarea afectase într-adevăr toate domeniile. Chiar şi pe cel al şarlatanismului, până atunci monopolul marabuţilor africani. De la diaree la permisul de conducere, trecând prin dependenţa de saga lui *Harry Potter*, la naiba, acoperea toate domeniile şi rezolva toate *probleeeemele*, acest Suprem Maestru Hué!

— Sper că are mai mult succes decât arată numele lui! a spus Providence ca să spargă gheaţa.

El n-a părut să înţeleagă jocul de cuvinte şi a rămas nemişcat în faţa ei, ca statuile alea omeneşti care se produc în locurile turistice.

— Ziceam că Hué... verbul *huer*[7]... a precizat ea în faţa chinezului impasibil.

La auzul numelui maestrului său, omul a prins iar viaţă, ca şi cum călătoarea i-ar fi aruncat o monedă în gamelă.

— Pe toţi dracii! a exclamat el. Nu-i pronunţaţi numele!

— Care, Hué?

— Şşşşşt! Ce dracu'!!

— Dar e scris pe hârtia de la dumneavoastră!

— Fir-ar mama dracului să fie de drăcia dracului! Paştele şi sabordul mamii ei de treabă!

Asiaticul se transformase într-un tonomat de înjurături. A aruncat priviri furişe în jurul lui ca un dealer în toiul unei tranzacţii.

— Bine, citiţi în gând, a continuat el odată liniştit, dar nu trebuie niciodată să pronunţaţi numele Maestrului 90. Stăpân al celor şapte mări şi străjer al comorii flibustierilor.

— Maestrul 90! E al nouăzecilea maestru al dumneavoastră?

— Nu, e înălţimea lui. 1 metru[8] 90. În confrerie, toţi călugării sunt numiţi după înălţimea lor, în afara unui titlu onorific.

— Logic, a zis ironie Providence. Şi de ce vorbiţi ca un pirat?

— Ca un pirat? a repetat omul surprins. Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi.

E un pic sărit, s-a gândit poştăriţa, care se pregătea să se întoarcă pe călcâie şi să-l lase baltă pe tâmpit acolo. Dar acesta a reţinut-o punându-i o mână pe umăr.

— Pot să te ajut, musule mic.

— Poftim?

— Văd în ochii tăi că ai o probleeeemă!

Tânăra a arătat cu degetul spre mulţimea înnebunită care roia în jurul lor, străină de conversaţia asta ireală.

— Excelent remarcat, Sherlock! Şi s-ar zice că nu sunt singura aici!

Asiaticul a zâmbit larg, apoi faţa lui s-a întunecat din nou. S-a apropiat de ea şi a coborât vocea. Providence se aştepta să-şi deschidă combinezonul portocaliu dintr-un moment în altul şi să-i prezinte o colecţie de ceasuri furate.

— Ce pot face pentru dumneavoastră? a întrebat el simplu.

— N-aveţi cumva un avion la îndemână?

Chinezul şi-a ridicat mâna şi s-a uitat la ea.

— E o expresie, a zis Providence, impresionată de inocenţa bărbatului. M-aş mulţumi să-mi faceţi avionul să decoleze.

— În ce priveşte avioanele, musule mic, la Air France tre' să ceri asta! a exclamat el punându-şi mâna în poziţia iniţială.

— Da, în fine, în cazul meu, mai curând la Air Maroc. Dar, na, eu vă ceream asta pentru că pe hârtia de la dumneavoastră scrie că schimbaţi vieţile oamenilor...

— Pe barba mea! a exclamat asiaticul, care nu avea aşa ceva. Bună asta! Deci credeţi că eu sunt Maestrul 90? Chiar dacă măsor tot atâta, nu sunt decât un marinar care împarte fluturaşi. Dacă vreţi să vă întâlniţi cu bătrânul, va trebui să vă

aşezaţi pânzele în direcţia aia. El schimbă vieţile oamenilor.

S-ar fi zis că se aflau într-o scenă din *Insula comorii* sau mai curând într-un remake al filmului lui Fleming revăzut de Kubrik într-o noapte de beţie.

Bărbatul a arătat bucata de hârtie. Unghia de la degetul mic îi era exagerat de lungă. Cam ca la cântăreţii de chitară flamenco. *Bagă un chinez, un terorist islamist, un pirat şi un andaluz într-o maşină de spălat şi iese tipul ăsta*, s-a gândit Providence, care începea să nu mai înţeleagă nimic.

— Fixaţi-vă direcţia către Barbés. Faţă-n faţă cu Sahara.

— A, da, Sahara, barul. O secundă am crezut că mă trimiteţi pe alt continent. Care e fix locul unde trebuie să ajung. Ar fi fost o situaţie amuzantă.

— ...

— Mă tem că nu e posibil, a spus Providence redevenind serioasă. Nu pot părăsi aeroportul. Aştept să-mi plece avionul.

Se întreba de ce încă mai vorbeşte cu el.

— E groaznic de enervant, musule mic!

— Presupun că el nu se deplasează, nu?

— Cine?

— Păi, Maestrul Hué.

— Şşşşşşşşt! Nu, stimată doamnă, Maestrul 90 nu primeşte decât în apartamentele sale. Chestiune de securitate...

— De securitate?

— Maestrul 90 e un om foarte puternic. Domneşte peste Umila Castă a Mantis Tricotosa.

— Mantis tricotosa? Sigur vreţi să spuneţi mantis religiosa.

— La voi, călugăriţele se roagă, a explicat călugărul apropiindu-şi mâinile şi frecându-le una de cealaltă, de unde şi numele de „religiosa”, dar la noi, tricotează. Da, ca să fiu mai precis,

călugării din această umilă castă tricotează haine din brânză.

Providence, care simţea că pierde sute de neuroni cu fiecare secundă a acestei conversaţii de tâmpiţi, a preferat să nu afle mai mult despre chestia asta.

— Pe scurt, e un maestru foarte puternic, dar care trăieşte la Barbés, dacă înţeleg bine...

— A, dar ştiţi, asta nu e decât o chestie de marketing. Maestrul locuieşte într-un pavilion luxos din al 16-lea...

— Secol?

— Arondisment! a corectat-o chinezul intrigat. Altfel, aş fi zis XVI-lea, cu cifre romane.

— Într-un dialog nu se văd cifrele romane.

— Aveţi dreptate. Bun, să revenim, cum spuneam, pentru genul ăsta de comerţ, dă mai bine să fii celebru la Barbés decât în arondismentul 16 (cu cifre arabe, precizez), naiba ştie de ce.

— Înţeleg... a spus Providence, care nu-nţelegea. Nici una din cele două, Barbés sau arondismentul 16, nu mă aranjează. Nu pot să plec din aeroport. Sunt informaţii noi care apar la fiecare minut.

Nu mai ştia cum să pună capăt discuţiei şi să ia o pauză de la amărâtul ăsta. Ce-i venise să-l abordeze pe zărghit? Câteodată, te abordează câte un ciudat pe un peron de metrou sau într-o sală de aşteptare şi-ţi vorbeşte de viaţa lui, de problemele lui, fără să-l fi întrebat nimic. Îl asculţi distrat, rugându-te să vină repede un metrou sau ca asistenta dentistului să vină după tine. I se întâmplase deja de câteva ori. Dar acum, nu putea da vina decât pe ea însăşi. Ea se băgase în vorbă.

— Maestrul 90 e mai puternic decât Air France, să ştiţi, a zis chinezul în pijama portocalie, simţind că e pe cale să-şi piardă clienta. Mă-ntrebaţi adineauri dacă pot să acţionez imediat asupra avionului dumneavoastră. Maestrul poate mult mai mult decât atât. Pe cuvânt de corsar.

Bărbatul tocmai îi trezise din nou curiozitatea lui Providence.

A privit în jurul lui, având grijă iar ca nimeni în afară de ea să nu audă ceea ce se pregătea să-i spună.

— Vreţi să învăţaţi să zburaţi? a întrebat-o cu aerul cu care îţi oferă cineva o gumă de mestecat.

— Poftim?

I se părea că tocmai captase unde radio de pe lumea cealaltă sau de pe o altă planetă pe care nu se vorbeşte decât o limbă extraterestră. Nu mai înţelegea nimic.

— Dacă vreţi să plecaţi azi, e singura soluţie care vă rămâne. Să zburaţi cu propriile dumneavoastră mijloace.

Ceva în el se schimbase.

— Vreţi să învăţ să pilotez un avion într-o după-amiază? a exclamat ea speriată.

— Cine vorbeşte de pilotat? Eu vorbesc de zburat, ce naiba!

Spunând asta, s-a asigurat că nu se uită nimeni la el, s-a aşezat într-un unghi de nouăzeci de grade faţă de ea şi şi-a agitat discret braţele ca şi cum ar fi fost nişte aripi. Lui Providence povestea asta i s-ar fi părut ridicolă dacă tălpile tenişilor All Stars ai piratului nu s-ar fi ridicat de la sol cinci centimetri. Omul a încetat să mai înoate prin aer şi picioarele lui s-au aşezat uşor pe pământ.

— Cum aţi făcut asta? a întrebat ea stupefiată.

A căutat din priviri alţi martori ai scenei, dar nu fusese nimeni atent. Lumea îşi vedea de ale ei, străină de incredibilul eveniment care tocmai se produsese sub ochii săi.

Cei iniţiaţi ar fi recunoscut bineînţeles levitaţia tip Balducci, o performanţă a magicienilor de stradă foarte surprinzătoare la prima vedere, dar mai falsă decât o monedă de trei euro din ciocolată.

— Aveţi încredere şi mergeţi să-l consultaţi pe Maestru, pe cuvânt de băutor de rom! Unde mergeţi mai exact, *milady*? a adăugat el, în faţa chipului stupefiat al interlocutoarei sale.

Vocea chinezului a adus-o pe Providence la realitate. Dacă asta se putea numi realitate. Totul era atât de greu de crezut.

— Ăă, la Marrakech. Dar cum aţi făcut asta?

Bărbatul şi-a ridicat ochii spre cer şi a tremurat.

— Pe numele lui Jack cel blestemat! Văd că zborul tău va fi anulat, a spus sigur de sine, ca pradă unei viziuni. Pe toate oasele din scheletul lui Rackham cel Roşu[9], zborul tău este Royal Air Maroc AT 643, nu-i aşa, musule mic?

— Cum de ştiţi una ca asta? a întrebat Providence, fără să ştie că în spatele ei, pe tabela imensă de plecări, cuvintele *Anulat/Cancelled* clipeau roşii în dreptul zborului ei deja de un minut bun.

— Am şi eu micile mele puteri. Sunt mentalist. Dacă eram în locul dumneavoastră, ridicam pânza şi mă îndreptam spre Barbés fără să mai aştept ca fantoma lui „Barbès Roşie” să se lanseze pe urmele mele!

În acel moment, o voce de robot a anunţat la difuzoare că zborul Royal Air Maroc AT 643 cu destinaţia Marrakech, prevăzut iniţial pentru ora 6.45, tocmai fusese anulat.

Incredibil! s-a gândit Providence, admirând puterile omului în pijama înainte ca acesta să se strecoare în mulţime şi să dispară într-o interpretare modernă, liberă şi portocalie a cărţii *Unde e Charlie?*

*

Providence îi făcuse cadou Zaherei un mic calculator, cu conexiune la Internet, ca să poată să

înveţe în continuare lucruri chiar şi când ea nu era de faţă. Îi spunea de fiecare dată:

— Când o să mă întorc, o să trebuiască să-mi povesteşti chestii uimitoare. Chestii pe care nici eu nu le ştiu.

Iar asta o făcea pe fetiţă să zâmbească şi să se lanseze în căutări incredibile din care nu mai ieşea decât după câteva ore. Trebuia să recupereze cei şapte ani de secetă, şapte ani în care vegetase în spitalul ăsta mic de provincie fără să ştie nimic despre lume.

Cuprinsă de o poftă nebună, imperioasă şi devastatoare de a şti tot despre toate, erau nopţi în care nu dormea, stând picior peste picior şi înfăşurată în cearşafuri ca să nu le trezească pe celelalte cu lumina ecranului. Devenise un burete dornic să absoarbă toată ştiinţa omenească. I se părea că toate lucrurile din jurul ei erau legate între ele, chiar şi cele mai îndepărtate, care nu păreau să aibă de-a face unul cu celălalt. În realitate, se putea lega tot ca să desenezi o reţea imensă a cunoaşterii, o hartă a ştiinţei omeneşti, ca aceea care decora tavanul ei sub formă de stele fosforescente. Putea deci spune orice şi contrariul. Să spună, de exemplu, că era descendenta marocană a lui Shakespeare. Să spună că scriitorul englez era pe punctul să inventeze moonwalking-ul în ziua în care ea urma să-şi sărbătorească împlinirea a 399 de ani. Găsise de altfel un mijloc de a-şi scrie cu lumânări vârsta negativă pe un tort aniversar, punându-le pe toate invers. Se obţinea astfel, în ciuda oricărei aşteptări, un vehicul spaţial gata de decolare sau o meduză ce zăcea pe coastele Maghrebului într-o vară călduroasă.

Aşa a aflat că stelele nu vin din China, că niciun chinez n-a fabricat vreodată cu mâinile lui un obiect ceresc ca să-l trimită în spaţiu să lumineze cerul şi deşertul în timpul nopţii. Că o stea, conform Wikipedia, nu era altceva decât o „aglomerare de plasmă ale cărei diametru şi

densitate sunt de aşa natură ca regiunea centrală să atingă temperatura necesară amorsării reacţiilor de fuziune nucleară" şi că Rachid era deci un mincinos care-i servise texte. Era un pic dezamăgită, dar cum ar fi putut fi supărată pe bărbatul ăsta care o iubea aşa mult şi care-i elibera bronhiile toată ziua, bărbat căruia îi datora viaţa mai mult decât propriului ei tată, bărbatul care a vrut să-i facă o bucurie cu o bucăţică de piatră? Ca să nu-l rănească, nici nu i-a zis că ştia de-acum. Şi apoi, obiectul era din China după una şi-alta, o ţară îndepărtată şi exotică al cărei nume era de-ajuns ca să-i provoace o anume încântare. A renunţat totuşi, peste noapte, să se mai roage pentru acest popor care nu era responsabil cu iluminatul deşertului marocan pe timpul nopţii.

În câteva săptămâni, Zahera devenise, la spital, mesagera lumii exterioare. I se puneau o grămadă de întrebări despre universul cu care cele mai multe paciente pierduseră legătura odată ce puseseră piciorul aici. Cât erau convalescente, fetiţa le informa pe bolnave despre ultimele noutăţi în materie de filme, de cosmetice, ultimele modele de telefoane mobile, ultimele scandaluri cu vedete. Zahera devenise dintr-odată ştirea. Devenise noua jucărie. Aşadar povestea tot, şi, pentru că ştia tot despre tot, condimenta discuţiile cu anecdote insolite şi suculente.

La întoarcerea lui Providence, a testat-o:

— Ia două cuvinte fără legătură aparentă unul cu celălalt şi gugăleşte-le. Ai să fii surprinsă de numărul de site-uri sau de articole în care cele două cuvinte ale tale apar împreună.

Şi uite! zicea ea, mândră ca o ucenică magiciană căreia i-a reuşit primul ei număr de prestidigitaţie. Pe calculatorul ei, mai mult de zece site-uri puneau în legătură cuvintele *Hitler* şi *alună*, chiar dacă pertinenţa unei astfel de combinaţii de cuvinte este cel puţin ciudată. Doar

dacă al doilea nu se referă la dimensiunile inimii primului...

— Totdeauna există o legătură. Totdeauna.

Şi pe urmă poştăriţa pleca în ţara ei ca să muncească un pic. Francezii nu se puteau lipsi mult timp de veştile bune pe care ea trebuia să le aducă. Că-i convenea, că nu-i convenea, fetiţa trebuia să-şi împartă prietena cu o sută de fiinţe omeneşti. Atunci, ca să uite de absenţa ei, se cufunda din nou în căutările ei, înghiţind tot în trecerea ei. Nu se culca fără să fi aflat că la Jameos, în Insulele Canare, era un mic lac populat cu crabi albinoşi orbi. Crabi minusculi, foarte sensibili la zgomot, a căror viaţă era ameninţată de mania vizitatorilor de a arunca monede în lac. Că micile brelocuri cu Turnul Eiffel luate pe sus din magazinele din Paris de turiştii chinezi sunt fabricate... în China! Că în Africa neagră, se găuresc coarnele rinocerilor cu un burghiu şi se introduce în ele o otravă roşie (nu o otavă roşie) ca să descurajeze braconierii. Că în ruseşte, trotuar se zice *trotoar,* catastrofă se zice *katastrof* şi telefon se zice *telefon*. În cazul acesta, la ce mai foloseşte rusa dacă e ca franceza! Că un om a fost înjunghiat de 16 302 ori fără să moară (dar era la teatru, bineînţeles!). Că ţesătorii covoarelor persane şi arabe introduc anume o greşeală în lucrarea lor ca să rupă echilibrul perfect, căci numai Dumnezeu creează lucruri perfecte.

Doar Dumnezeu creează lucruri perfecte. Şi Providence. Căci Providence era perfectă, iar Zahera ar vrea să semene cu ea când va fi mare. În fine, dacă va fi vreodată mare. Şi iar se gândea la boala ei. În cele din urmă, pe Internet sau în viaţa reală, totul ducea la norul ei.

*

Providence nu-şi credea ochilor.

Acolo, pe ecranul de 50 de inci Samsung agăţat pe zidul terminalului, un jurnalist maltratat de o mulţime furibundă se agita de la stânga la dreapta ca pe o mare dezlănţuită, ţinându-se de stâlpul unui proiector ca să nu cadă. Un subtitlu roşu anunţa că scena era transmisă în direct din holul staţiei Gare de Lyon, la Paris, unde toate trenurile fuseseră luate cu asalt. În spatele bietului prezentator, acelaşi peisaj apocaliptic ca la Orly. Acelaşi furnicar înnebunit. Franţa întreagă părea căzută pradă acestui înspăimântător tumult cu arii false de sfârşit de lume. La câteva secunde după dispariţia bruscă a piratului chinez şi după anularea zborului ei acum confirmată, Providence se îndreptase către trenul Orlyval, având de gând să se ducă la cea mai apropiată gară şi să urce în primul tren care pleca spre sud.

Încă o idee strălucită care îi exploda în faţă ca un balon de gumă. Providence şi-a oprit Samsonite-ul, mica ei insulă din acest ocean dezlănţuit. Dacă ar fi trecut atunci un avion pe cer, ar fi sărit repede în sus şi şi-ar fi ridicat braţele ca să lanseze semnale de ajutor. Dar Orly-ul era azi singurul loc de pe Pământ deasupra căruia nu zbura niciun avion.

Menghina se strângea în jurul ei. Încă un pic şi încă un pic. Încă o întoarcere de şurub, ca o haină udă pe care o storci. Avion nu, maşină nu, tren nu, o condamnare sigură la încremenire. La Paris, doar metroul, autobuzele şi metroul de suprafaţă păreau să meargă, dar până la proba contrară, niciunul dintre ele nu deservea Marrakech-ul.

Pe peron, cu un picior în aeroport şi cu altul în afară, a lăsat să plece trenul care tocmai sosise. La ce bun să se ducă la gară, dacă acolo avea să găsească aceeaşi apocalipsă, aceeaşi nebunie ucigaşă?

Autostopul? O tânără drăguţă n-ar fi avut nicio problemă să găsească un şofer dornic s-o

ducă până la capătul universului. Dar era prea riscant. Putea oricând să dea de vreun dezaxat sau de vreun fost director general al Fondului Monetar Internaţional aflat în vacanţă prin zonă.

Tânăra s-a gândit la Renault-ul ei galben de la Poştă, dar acesta se afla în service de o săptămână, după o tură a unui coleg stropită din belşug, şi la propriu, şi la figurat, de vreme ce maşina îşi oprise cursa într-un hidrant. Şi să uităm imediat bicicleta de poştaş.

Pe scurt. Nu-i mai rămânea mare lucru. Decât picioarele. Dar ele erau de departe cel mai încet mijloc de locomoţie. Chiar şi în secolul XXI, omul e încă destul de limitat în ceea ce priveşte transportul. Trebuie să învie Leonardo da Vinci. E o pâine de mâncat aici.

Cum teleportarea încă nu se inventase (omul era încă în stadiul embrionar al deportării şi expulzării), Providence şi-a apucat mobilul şi a format numărul spitalului. Zahera va fi dezamăgită, asta era sigur. Poate n-o să mai aibă niciodată încredere în ea. Dar în fine, ţinea de hazardul vieţii. Iată, o s-o înveţe un cuvânt nou în franceză, *hazard*. Ce să-i spună? Că o să ajungă un pic mai târziu decât prevăzuse? Dar când, mai exact? Nici ea nu ştia.

Detesta să aducă veşti proaste. De asta se şi făcuse poştăriţă, de altfel. Pentru că voia să aducă oamenilor veşti bune. Pentru că voia să fie barza care aduce fericire în traista ei. Avea douăzeci de ani când intrase la Poştă, cu capul plin de visuri, dar experienţa o învăţase că un poştaş, oricât de optimist ar fi, aduce partea sa de veşti proaste şi de tristeţe în căminele oamenilor. Asta n-o descurajase pe tânără.

Un sunet. Apoi două.

Providence şi-a coborât ochii în pământ. Lângă sandala ei, atingând al şaselea deget de la piciorul ei drept, se găsea o bucată de hârtie. Persoana care o aruncase o făcuse ghemotoc cu

siguranţă după ce îşi suflase nasul în ea, dar se puteau distinge două cuvinte imprimate cu litere groase, cu cerneală neagră.

SUPREMUL MAESTRU

Apoi a ridicat ochii şi a dat de un afiş.

Al treilea sunet de apel s-a auzit în telefonul lui Providence, şi înainte să răspundă cineva, a închis. Era prea simplu să se dea bătută aşa. Poate că încercase totul. Dar nu imposibilul.

*

Aşadar, un fluturaş publicitar şi un simplu afiş au hotărât ca Providence să se lanseze trup şi suflet în cea mai nebună aventură a vieţii sale.

Afişul era reclama unui mare ONG specializat în sprijinirea copiilor africani bolnavi de SIDA. Se distingea acolo un sat întemeiat într-o zonă izolată a continentului şi populat cu copii cărora li se desenaseră în Photoshop aripi cu pene albe. *Dragostea îţi dă aripi*, suna sloganul.

Formula s-a învârtit în mintea lui Providence de mai multe ori, ca o şosetă pe cale să intre în programul prestoarcere. *Dragostea îţi dă aripi*. Expresia devenise un clişeu cu timpul, dar tânăra era convinsă că ea trebuia luată literal, că acest afiş fusese pus aici doar pentru ca ea să-l vadă, căci anunţul îi era dedicat. Părea să-i spună: „Providence, dragostea poate face să-ţi crească aripi pe corp dacă te gândeşti mult la Zahera.”

Era victima aceleiaşi nebunii inconştiente care îl cuprinsese pe Dedal, tatăl lui Icar, în ziua în care le venise ideea de a fugi din labirintul Minotaurului lipindu-şi pene de braţe? Pe post de lipici, avea nişte ceară de epilat în geamantan, dar pene? Trebuia să se lanseze fără întârziere într-o vânătoare de porumbei pe pistele gudronate de la Orly? Şi apoi, se putea ea compara cu un tip care

nu a existat niciodată, chiar dacă a fost MacGyver-ul mitologiei greceşti?

Nu. Era mai nebună decât credea, căci ceva o împingea să creadă că nu avea nevoie de niciun artificiu ca să se înalţe în aer. De nicio aripă de carton sau din *papier mâché*. Ceea ce îşi spunea acum era că ea putea să reuşească aşa, cu multă voinţă şi bătând puţin din braţe, cum îl văzuse pe tânărul chinez cu pijama portocalie cu câteva minute în urmă.

Să zboare.

Era un vis nocturn pe care îl tot avea. Ajungea să facă câteva mişcări de bras ca să decoleze de la sol şi să-şi ia zborul. Înota prin aer pe deasupra oraşelor şi a râurilor ca o pasăre, eliberată de greutatea ei. Dar cum îi spunea şi numele, acest vis nu era decât un vis. Pe urmă se trezea şi gravitaţia Terrei o ţintuia de podea tot restul zilei. A încercat să-şi aducă aminte dacă vreunul dintre visele astea fusese în culori. Pentru că atunci când avea vârsta Zaherei, aflase că ceea ce visezi vineri seara în culori e un vis premonitoriu şi că are să se întâmple în viaţa reală. De-adevăratelea, cum se spunea. Da, chestia asta o visase în culori. Dar visase atâtea alte chestii în culori. Că o să câştige la loto, de exemplu. Şi încă aştepta ca loteria naţională să-i trimită cecul... Aceea era vârsta inocenţei. Vremea cireşelor. În fine, vremea lui Mister Freeze[10].

Providence era adultă acum, dar păstrase un colţ de copilărie în ea, o chestie pe care adulţii o numesc „credulitate”, şi asta în ciuda scatoalcelor zdravene pe care i le dăduse viaţa. Să zbori. Era o nebunie să crezi aşa ceva, dar în definitiv de ce nu? Ce o împiedica să viseze cu ochii deschişi? Nu e interzis să visezi şi e gratis. Şi apoi îl văzuse cu ochii ei pe chinez ridicându-se câţiva centimetri în aer în mijlocul acelui terminal suprapopulat.

Da, era o nebunie, dar reuşise lucruri mult mai complicate şi mai imposibile în viaţa ei. De

exemplu, să adopte o fetiţă marocană de şapte ani bolnavă de mucoviscidoză, când ea era o femeie singură, care câştigă un singur salariu, acela de poştaş. Sau şi mai rău: de poştăriţă.

Şi atunci, de ce să nu refacă minunea?

Judecătorii francezi admit rar acest gen de dosare, dar ea dăduse peste un avocat excepţional care îi pledase cauza cu brio. Aflase că în viaţă e de ajuns să te înconjori de oameni buni pentru ca visurile să ţi se împlinească. Şi că nimic nu e imposibil când îţi doreşti ceva mai mult decât orice şi că destinul ne scoate în cale persoana potrivită.

Şi apoi, ea a mers înaintea tuturor, a alergat înaintea tuturor, a înotat înaintea tuturor. De ce n-ar fi ea în stare să zboare înaintea tuturor şi să-şi uimească încă o dată părinţii ei pediatri? Poate că al şaselea deget de la piciorul ei drept are această funcţie, de a-i permite să zboare. Poate că era o mică timonă. Pentru că la treizeci şi cinci de ani încă nu găsise raţiunea de a fi a acestei excrescenţe ciudate. Or, în viaţa asta, totul are neapărat o raţiune de a fi. Nu credea în întâmplare. Acest deget în plus pe care-l avea nu-i trebuia, dar o făcea unică pe lume.

Dacă dragostea îţi dă aripi, aşa cum se spune tot timpul, atunci de ce această imensă iubire a ei pentru Zahera nu i-ar da şi ei? Dacă demult am fost peşti şi pisici, cum credeau Leila şi Zahera, poate nu era aşa de exagerat să crezi că am fost şi păsări. Dacă am fost animale acvatice şi terestre, de ce n-am fi cunoscut şi eterurile aerului?

Providence a scuturat din cap, ca şi cum ar fi putut, prin acest gest simplu, să mătură dintr-odată ideile absurde care îi începeţoşau creierul. Oboseala îi juca fără îndoială o festă. Nu era posibil ca o femeie de treizeci şi cinci de ani, nici măcar blondă[11], echilibrată şi sănătoasă, să creadă posibile asemenea inepţii.

Dar dacă era adevărat şi ea rata o asemenea chestie, nu s-ar fi împăcat niciodată cu sine. Ziua

asta nebună era un semn. Întâlnirea cu piratul cu aspect de chinez era un altul. A invadat-o o undă de speranţă crescândă. În orice caz, acum nu mai avea nimic de pierdut. Ce era mai rău se întâmplase. Zborul îi fusese anulat. Nimic n-o mai reţinea aici.

A zâmbit. Ai fi zis că nu aşteptase altceva de la început, ca zborul ei să dispară, ca să-şi ofere în sfârşit mijloacele pentru a-şi dovedi că e gata de orice ca să meargă să-şi recupereze fiica iubită. Chiar şi improbabilul.

Încrezătoare, a urcat în trenul ale cărui uşi tocmai se deschideau, rugându-se ca franceza Maestrului Hué să fie mai actuală decât cea a distribuitorului său de fluturaşi.

*

— E adevărat că totul ar fi fost mult mai simplu cu avioane teleghidate, a rezumat frizerul.

— Sau cu nori teleghidaţi, am adăugat eu. Prin acţionarea unui simplu buton, Providence ar fi putut face să dispară de pe cerul ei această teribilă bestie neagră şi avioanele ar fi decolat. La rândul ei, dacă ar fi avut comanda unui nor teleghidat, Zahera ar fi putut să-şi scoată boala din plămâni ca să poată respira. Da, viaţa ar fi mult măi simplă, iar oamenii, mult mai fericiţi.

— Nu s-ar zice, dar chiar în lumea *hair styling*-ului, norii teleghidaţi ar fi de mare folos. Uitaţi, de exemplu, clientele mele nu vin niciodată când plouă. Pentru că li se încreţeşte părul. Şi apoi nici măcar nu mai vorbesc de îndreptatul părului pentru că, odată ajunse acasă, se transformă în mop. Nu, într-adevăr, povestea asta priveşte pe toată lumea. Arătaţi-mi un agricultor care n-ar fi încântat să poată controla vremea deasupra pământului lui. Dacă stai şi te gândeşti, e teribil câţi oameni din cele patru colţuri ale lumii, în acelaşi moment, visează la nori teleghidaţi...

*

Kinetoterapeutul ajunsese un pic mai devreme decât de obicei.

O salutase pe fetiţă şi se aşezase pe pat lângă ea. Pentru prima oară după doi ani, putuse vedea o licărire de tristeţe în ochii ei, aceeaşi tristeţe care o stăpânea înainte ca destinul să i-o scoată pe Providence în cale. Perioada ante-Providence, cum îi plăcea să spună. Trebuia să recunoască, franţuzoaica asta îi făcuse un imens bine Zaherei. Şi lui, de altfel. Când venea s-o vadă pe fetiţă, în timpul sejururilor sale repetate la Marrakech, trecea mai des pe etajul acela. Era o femeie splendidă. Şi atât de simpatică. Ce îi plăcea mai mult decât orice era felul în care ea deschidea porţile lumii pentru fetiţă, toate cadourile pe care i le aducea dragostea asta imensă, bunătatea asta. Nu văzuse niciodată pe cineva străbătând atâţia kilometri ca să vină să vadă un copil bolnav, un copil care, în plus, nu era al ei, doar ca să-i ofere câteva ore de fericire. Ca ziua aia în care tânăra sosise cu un pachet de stele fosforescente în mâini.

Astronomia e o chestie pentru băieţei, fetiţele sunt mai cu picioarele pe pământ, gândise Rachid kinetoterapeutul. Dar ştia că, în Franţa, oamenii se străduiau să estompeze diferenţele dintre cele două sexe, pentru că aşa era mai corect. Şi apoi, Providence n-ar fi putut niciodată să-i interzică ceva fetiţei din motive de gen. Ar fi fost deplasat din partea unei femei care prefera să i se spună *poştaş* în loc de *poştăriţă*.

Văzându-şi cadoul, Zahera sărise până-n tavanul încă fără stele.

— Vreau aşa de mult să merg acolo sus, zisese micuţa marocană, arătând bucăţile de plastic fosforescent pe care, la instrucţiunile ei precise, Providence le lipea una câte una, cocoţată pe un taburet.

— Aşa, vei fi deja aproape acolo, draga mea.

— O să iau racheta de la Paris. Steaua aia, mai la dreapta!!!

— Nu există rachetă la Paris, răspunsese Providence mutând steaua cu câţiva centimetri. În fine, nu există pentru moment. Dar asta s-ar putea aranja dacă ai veni să locuieşti acolo...

Lansase asta în aer din senin şi pândise reacţia fetiţei cu colţul ochiului, în timp ce mâinile ei tremurânde se chinuiau să lipească bucata de plastic şi să nu lase nimic să transpară. Faţa Zaherei se luminase ca o stea fosforescentă în noapte.

— O, da! strigase ea. Adevărat-adevărat?

— Adevărat-adevărat, răspunsese franţuzoaica, uşurată că micuţa îi acceptase propunerea cu atâta bucurie.

Fetiţa se precipitase spre picioarele poştăriţei şi le înlănţuise cu putere, ca un rugbyst pregătindu-se să placheze un jucător de la echipa adversă.

— O să mă dobori!

Rachid zâmbise. Era aşa o complicitate între ele. Ai fi zis că s-au găsit. S-au adoptat una pe cealaltă fetele astea două, se gândise el fără să ştie că franţuzoaica avea să sfârşească prin a da cuvântului sensul său deplin, luând-o oficial pe Zahera sub protecţia ei.

— La ce oră apune soarele astă-seară, domnişoara astronom? întrebase Providence, coborând de pe taburet şi revenind cu picioarele pe pământ.

Zahera consultase un mic caiet pe care îl păstra ca pe o comoară, sub pernă.

— 19.37.

— Bine. Atunci ai să vezi în câteva minute ceva ce n-ai văzut niciodată.

Şi imediat, când întunericul a cucerit salonul, stelele au început să strălucească deodată, ca prin farmec. Ca şi cum tavanul de ciment cenuşiu s-ar fi topit precum ciocolata în soare şi ar fi arătat

ochilor uimiţi ai fetiţei frumosul cer înstelat al Marocului.

Azi, Providence le va lua fetiţa şi vor fi toţi trişti s-o vadă plecând. Trăia aici de când se născuse. Făcea parte din această familie. Dar tot cu o imensă plăcere o vor vedea cum traversează salonul pentru ultima dată şi cum merge cu picioarele ei mici pe drumul de pietre care ducea la strada cea mare. Vor fi toţi la fereastră când ea se va întoarce înainte de a intra în ambulanţa care le va duce la aeroport.

Rachid şi Leila ştiau că în Franţa avea să fie îngrijită de cei mai buni medici. Providence le promisese asta. Nu exista tratament care să vindece mucoviscidoza, în afara transplantului pulmonar, dar progresele permiseseră ameliorarea calităţii vieţii pacienţilor. Şi apoi, acolo, de cealaltă parte a Mediteranei, trebuia să recunoşti că longevitatea bolnavilor e un pic mai mare.

Rachid şi-a pus mâna în mâna Zaherei.

— N-a sunat, nu-i aşa? a întrebat-o el.

— Nu. M-a uitat. E ora 11, îţi dai seama! Avionul trebuia să ajungă azi-dimineaţă la 7 şi un sfert la Marrakech, ora locală. Taxiul nu face totuşi patru ore de la aeroport! Şi o căruţă trasă de un măgar ajungea mai repede!

Nu puteai avea încredere într-o mamă teleghidată. Exista un moment în care nu mai funcţiona, în care bateriile se goleau sau ceva se strica în mecanismul ei, ca toate jucăriile alea care le iau ochii copiilor de Crăciun şi sfârşesc la gunoi înainte de Anul Nou. Mama ei n-o să mai vină.

Fetiţa încerca să-şi liniştească o criză de nor iminentă, mângâind un mic dromader de pluş. În zilele din urmă, era dureros s-o vezi. Era de o paloare cadaverică. Atât de albă, că era albastră. Căci prin pielea ei subţire se vedeau vene lungi precum acelea ale coloanelor de marmură corintice. Slăbise încă şi mai mult, în timp ce cutia ei toracică îşi dublase volumul. Inimioara ei nu

mai putea. Nu mai avea decât o dorinţă. Să moară sau să plece în Franţa. Îşi pusese chiar tricoul cu *I love Paris* pentru ocazia asta, tricoul ei preferat. Degetele ei strângeau dromaderul.

— Nu cred, Zahera. Fără îndoială a avut o problemă. Cum ar putea să te uite? Ştii, în Franţa sunt des greve ale piloţilor sau ale controlorilor de trafic. Li se pare că nu sunt bine plătiţi sau că nu lucrează în bune condiţii. Noi ce să mai zicem?

— Airbus-urile A320 ale Royal Air Maroc ar trebui să fie teleghidate, ca mamele.

— Se ştie, toate fetiţele visează la un Airbus 320 teleghidat de Crăciun, a ironizat-o blând Rachid.

— Doar că pentru mine Crăciunul e azi, în plină lună a lui au...

N-a avut timp să-şi termine fraza. Toate astea erau prea mult pentru umerii fragili ai unei fetiţe aşa de mici. Îşi pusese toate speranţele în ziua asta. Şi, alimentat de stres, tristeţe şi furie, norul care o sufoca puţin câte puţin s-a umflat deodată în pieptul ei ca laptele care dă în foc şi i-a ars plămânii. Un acces violent de tuse a scuturat-o, pătând cearşafurile albe de dulceaţă de căpşune.

— Zahera! a strigat Rachid.

Apoi a întors-o pe o parte şi a început s-o maseze energic, ca să expulzeze ghemotoacele alea de vată, acele mari ghemotoace de nor care-i blocau căile respiratorii. O furtună izbucnise în adâncul inimii ei şi făcea totul praf în drumul ei, umplând salonul de groază. Ca de fiecare dată, toată lumea a tăcut. Ochii negri s-au umplut de teamă şi de tristeţe. De atâtea ori crezuseră că o vor pierde. Fetiţa asta era barometrul speranţei lor, lumina lor, forţa lor, flacăra lor, şi iată că ea se stingea ca o lumânare în bătaia vântului din deşert. O viaţă nu are nicio greutate. Nici chiar pe Pământul nostru supus gravitaţiei. Trăim o vreme, până ce boala vine după noi şi ne face să urcăm cu ea spre tavanul ăsta de stele.

Din plastic fosforescent.
Made in China.

*

În trenul fără conductor care ducea spre metrou, Providence conştientiza puţin câte puţin ceea ce tocmai trăia. Căci gesturile ei deveneau tot mai palpabile şi se lovea tot mai mult de realitatea asta nebună ca un fluture într-un borcan. I se părea că fusese proiectată într-un episod din *A patra dimensiune* şi că, deodată, nimic nu mai era imposibil. Tocmai încălcase legile fizicii şi pe cele ale raţiunii, ca într-o bandă desenată cu Marvel, convinsă că dacă o fiinţă omenească putea realiza gestul de a zbura, ea era aceea.

În alte condiţii, ar fi găsit absurdă o asemenea atitudine şi ar fi făcut imediat stânga-mprejur ca să li se alăture celor aflaţi în situaţia ei care aşteptau, ca nişte adulţi normali şi echilibraţi, în marasmul actual din uriaşul furnicar numit Orly. Totuşi, în dimineaţa asta totul devenise posibil. Era în drum spre un cartier popular din Paris ca să urmeze un stagiu ultraintensiv de zbor oferit de un maestru chinez. Şi i se părea cel mai firesc lucru din lume.

Dacă un bărbat cu o trompă de elefant în loc de nas ar fi intrat în acel moment şi s-ar fi aşezat în faţa ei, Providence nu s-ar fi mirat. De altfel, cam asta s-a şi întâmplat când, trei staţii mai încolo, un bărbat cu turban, înalt, uscat şi noduros ca un copac, cu chipul barat de o mustaţă imensă, a pus cu grijă pe peronul de alături o scândură pătrată de lemn plină de cuie cu vârful în sus şi s-a aşezat pe ea cu aceeaşi naturaleţe cu care s-ar fi aşezat pe o foaie de ziar ca să nu-şi murdărească pantalonii. A deschis o carte al cărei titlu ieşea în evidenţă cu litere albastre pe fondul galben fosforescent al copertei şi a început să râdă tare, arătând două rânduri de dinţi albi şi aruncându-şi piercing-urile în toate direcţiile.

Bun, iată-mă aşezată lângă un fakir şi în drum spre sediul unui mare maestru spiritual chinez ca să învăţ să zbor ca o pasăre, s-a gândit ea. Nimic mai extraordinar nu putea să mi se întâmple.

Se înşela.

*

Bun, Providence era în faţa celui mai puternic om din lume.

Omul care ştia secretul păsărilor. Omul care o va învăţa să zboare deasupra norilor.

Maestrul Suprem chinez Hué. Maestrul 90 (chiar dacă tânăra nu a putut verifica justeţea acestei aprecieri, deoarece el era aşezat). Un senegalez învăluit într-un caftan verde şi având pe cap o căciulă găurită şi mizerabilă cu Paris Saint Germain pe cap. Tronul lui: un scaun de camping la reducere cu spătarul de iută jumătate rupt. Sceptrul: un pix Bic în patru culori.

— Ce? a întrebat bărbatul, în acelaşi timp intrigat şi deranjat de atitudinea femeii ăsteia care se holba la el fără să zică nimic de când intrase în biroul lui.

— Păi... nu-mi imaginam că arătaţi aşa.

Omul a izbucnit în râs. Un râs care semăna cu un arc de pat care scârţâia sau cu zgomotul unui ferăstrău.

— V-am impresionat?

— Se poate spune şi aşa, da...

— Pariez că aţi crezut că sunt chinez!

— Şi asta... a recunoscut Providence, enervată.

— Subcontractez.

— O, subcontractaţi, a repetat ea agasată.

— Da, subcontractez mâna de lucru. Unde aţi primit fluturaşul?

— Orly.

— A, v-aţi întâlnit cu Tchang! Nu e numele lui adevărat, al lui e de nepronunţat şi atunci îi zic Tchang, ca în *Tintin*. Un băiat de treabă. Munceşte bine. Chiar dacă vorbeşte un pic ciudat. A învăţat limba noastră uitându-se la versiunea franţuzească a *Piraţilor din Caraibe*. Nu aveam decât asta la îndemână. Se simte. Dar în fine, nu e cazul să-i facem reproşuri, e de-abia de trei săptămâni în Franţa. Închipuiţi-vă, dacă ar trebui să învăţaţi dumneavoastră chinezeşte în trei săptămâni!

Nu, Providence nu-şi închipuia cum ar fi putut învăţa limba lui Confucius în atât de puţin timp. Mai ales văzând blockbustere americane. Cu *Războiul stelelor* în rol de profesor de mandarină, ar fi putut cel mult spera să ajungă, în trei săptămâni, la nivelul lui Chewbacca. Chiar şi aşa... Da, în cele din urmă, Tchang trebuie că era un geniu. Poate că era un geniu, dar avea un gust vestimentar îndoielnic şi o puternică înclinaţie spre minciună. Avea senzaţia neplăcută că fusese escrocată pe linie. Tchang o minţise cu neruşinare. În realitate, doar dacă nu cumva avea faţa şi braţele date cu cremă de pantofi neagră, Hué era foarte sigur un marabut african.

— Şi numele acesta, Hué? a zis poştăriţa, cerând o explicaţie.

— Ş-ş-ş-ş-şt! Nu-mi pronunţa numele, nefericito! Zidurile au urechi. Sunt foarte invidiat, puterea atrage stârvurile. Numele ăsta chinezesc e chestie de marketing. Nu fiţi supărată. Înţelegeţi-mă, în ziua de azi, nimeni nu mai are încredere în vrăjitorii africani. Profesia a fost decredibilizată de şarlatani de cea mai joasă speţă şi încă plătim preţul pentru asta. Spuneţi drept, dacă citeaţi Profesor M'Bali pe fluturaş, mai veneaţi?

— Bineînţeles că nu! a răspuns hotărât tânăra.

Sentimentul că fusese înşelată atingea niveluri himalayene cu fiecare secundă.

— Vedeţi! Am reuşit să vă trezesc interesul. În zilele noastre, toată lumea are o încredere oarbă

în chinezi. Cu aerul lor nevinovat şi cu zâmbetele lor largi. Dar asta e o mişcare a francmasonilor. O să vedeţi în câţiva ani... când o să treacă moda, nimeni n-o să mai vrea să aibă de-a face cu ei. Roata se întoarce. Şi o să se revină la marabuţii africani. Ţineţi minte ce vă zic. În aşteptare, merg cu valul.

I-a arătat diploma care atârna pe peretele din spatele lui şi pe care preşedintele republicii certifica faptul că domnul M'Bali a reuşit să treacă cu succes probele de admitere în rangul de Maestru Suprem Hué al Umilei Caste a Călugăriţelor Tricoteuze.

— O garanţie de calitate şi de încredere.

Providence a suspinat, resemnată. Imposibil să te lupţi cu aşa ceva.

— Ştiţi, mie, faptul că sunteţi chinez, senegalez sau monegasc mi-e egal, din moment ce găsiţi o soluţie la problema mea. Deja am pierdut destul timp în metrou ca să vin până aici. Mă grăbesc, dacă nu vă deranjează.

Bărbatul a ridicat mâna.

— Gata, domniţă... a exclamat el cum ar fi făcut pentru a linişti o iapă sălbatică, lucru pe care n-ar fi trebuit să-l facă niciodată pur şi simplu pentru că nu s-ar fi ivit niciodată ocazia. Mai întâi, o să trebuiască să vă liniştiţi un pic, pe urmă o să-mi spuneţi în ce fel vă pot fi de ajutor.

— Eu...

— Şşşşşt! Mai întâi, acum, vă liniştiţi. O să profit de timp ca să iau prânzul.

Vrăjitorul a scos dintr-un răcitor aşezat la picioarele lui un sendviş în celofan şi un iaurt cu zmeură de la Lidl. Cel mai puternic om din lume mânca sendvişuri care se cumpără din gară şi iaurturi la reducere.

Providence a respirat adânc. O mică pauză n-o să-i strice în fond. S-a hotărât să se încreadă în suporterul PSG pe care îl avea în faţă. Ce bine era să te supui o dată! Să nu te mai gândeşti la nimic.

Să fii un simplu executant. S-a cufundat atunci într-o contemplare tăcută a unghiilor ei, de pe care se cojea oja roşie.

— Bun, a spus el când a terminat să se şteargă la gură cu o bucată de hârtie, peste câteva minute. Vă ascult.

— Să vedeţi, aş vrea ceva imposibil.

— Sunteţi femeie, e normal.

Providence a ales să ignore remarca asta machistă şi şi-a promis să rămână zen pe toată durata întâlnirii.

— Aş vrea să învăţ să zbor.

— Sunt şcoli pentru asta.

— Eu nu vorbesc de a învăţa să pilotez un avion. Eu vreau să zbor aşa.

A făcut mişcări ample cu braţele, ca şi cum şi-ar fi aerisit subsuorile.

— Vreţi să învăţaţi să zburaţi făcând mişcări ample cu braţele, ca şi cum v-aţi aerisi subsuorile.

— Exact, a spus Providence.

— Nicio problemă.

— A, bun! Cererea mea nu vă miră prea tare!

— O pasăre crescută în cuşcă crede că să zbori e o boală.

— Nu văd legătura.

— Nici nu există, ador să dau citate, din pură plăcere. Ăsta e din Aleksandr Hodorkowski.

— OK. Deci... În problema mea...

— Putem să începem acum, săptămâna viitoare.

— Acum sau săptămâna viitoare?

— Săptămâna viitoare.

— V-aş fi recunoscătoare dacă n-aţi mai zice „acum” când vreţi de fapt să spuneţi „săptămâna viitoare”. E deranjant şi derutant! Uitaţi-vă acolo la dumneavoastră şi ziceţi-mi dacă nu putem face asta acum.

Bărbatul şi-a consultat agenda din piele pe care i-o arăta clienta lui şi în care toate coloanele erau goale până în 2043.

— Sunt excedat pe moment, a zis el, spre marea surprindere a lui Providence.

— Agenda dumneavoastră e goală!

— Golul şi plinul sunt noţiuni relative şi subiective.

— Nu pot aştepta atâta, a spus poştăriţa, luând mina ei tristă numărul 4, cea de ultima şansă.

— Atunci putem începe vineri. Şi pe urmă o să veniţi în toate vinerile următoare. E mai bine?

— Să spun drept, mă gândeam că puteţi să mă învăţaţi să zbor într-o oră, într-o singură şedinţă. Aici, pe loc. Acum, după cum ziceţi.

— O să fie greu.

— Ştiţi de ce e mereu vreme bună în Maroc?

— Nu.

— Pentru că o fetiţă a mâncat toţi norii. Până ce s-a îmbolnăvit.

În două minute şi treizeci de fraze, tânăra l-a pus la curent pe african. Timpul care trecea, Zahera, norul pe care l-a înghiţit, dulceaţa de căpşune, boala aia nenorocită, promisiunea ei.

— Să înveţi să zbori într-o oră, a repetat bărbatul cu un aer meditativ când ea şi-a terminat povestea.

— Vă rog.

— O să văd ce pot face, dar scutiţi-mă de mina asta tristă numărul 4 de pe faţa dumneavoastră. Chestiile-astea nu merg cu mine. Eu sunt vrăjitor. Bine, o să vă ajut. O să subcontractez afacerea asta.

— Aveţi o manie cu asta!

— Aşa merge treabă...

— Deci o să învăţ să zbor.

— Asta vă spun.

Tânăra nu-şi revenea. Trebuia să fie o capcană undeva. Totul părea prea frumos, prea uşor.

— O singură curiozitate. Dacă puteţi să-i învăţaţi pe oameni să zboare, atunci de ce nu se

văd oameni din ăştia zburând pe cer?

— Pentru că nu toată lumea poate. De altfel, foarte puţini oameni pot avea pretenţia să zboare. Aproape niciunul de altfel. De fapt, zero.

— Zero?

— Bun, cunosc unul, a spus el după ce a ezitat câteva secunde.

— Vreţi să spuneţi că n-aţi învăţat să zboare decât o singură persoană?

— Ca să fim mai precişi, să zicem că am predat zborul la o grămadă de pacienţi (cuvântul a distrat-o pe Providence), dar n-am reuşit decât cu unul.

În vocea lui erau regret şi nostalgie.

— Deci Tchang e singurul om din lume care ştie să zboare, a concluzionat tânăra.

— Tchang? Tchang nu ştie să zboare, a corectat-o bărbatul, intrigat.

— L-am văzut la aeroport, cum vă văd acum pe dumneavoastră. A plutit deasupra solului.

— A, la asta vă refereaţi! Tchang levitează, într-adevăr. Dar nu zboară. E o mare diferenţă, să ştiţi, între a te înălţa câţiva centimetri deasupra solului şi a înota printre nori.

— Scuzaţi-mi ignoranţa! Până acum câteva secunde, credeam că gravitaţia îl condamnă pe om să rămână ţintuit la pământ şi aflu acum că sunt unii care levitează şi alţii care zboară!

— Până să aflăm diverse lucruri, nu le ştim.

— Frumos truism! Şi elevul dumneavoastră ce a devenit? Dacă nu sunt indiscretă.

— Oscar? Spăla geamurile celui mai înalt zgârie-nori din lume, în Dubai, până ce... s-a făcut praf.

Un frison a străbătut corpul lui Providence.

— Îmi pare rău. În sfârşit, ce mă miră totuşi e că după ce a învăţat să zboare ca o pasăre, singura lui ambiţie a fost să spele geamuri.

— Sunteţi cam dură cu el. Fiecare face ce poate cu puterile pe care le are. Şi pe urmă, trebuie

să-ţi ţii secrete puterile, pe cât posibil. Uitaţi-vă la mine, sunt cel mai puternic om de pe pământ, şi fac tot posibilul să nu se vadă...

— Vă iese de minune!

— Mulţumesc. La ora asta, aş putea să sorb dintr-un Cuba libre pe iahtul meu, în Seychelles, cu degetele de la picioare răsfirate, şi totuşi am ales să-mi dedic viaţa celorlalţi, să le rezolv problemele (tânăra l-a auzit pe Tchang strigând *probleeeeeme* în salopeta lui fosforescentă). Încerc să-i învăţ pe ceilalţi să dea ce e mai bun în ei. Iată de ce sunt aici, la Barbés, într-un apartament mic şi jalnic, fără aer condiţionat, ca să găsesc o soluţie pentru grija care vă roade. Căci n-o să pot dormi dacă n-o să vă fac fericită...

— ...Dacă toţi bărbaţii ar fi ca dumneavoastră!

— Nu trebuie să te împăunezi cu darul tău, ci mai degrabă să-l foloseşti pentru o cauză nobilă. E un mijloc, nu un scop. Or, pentru mine, să spăl dale în Dubai e ceva nobil. Oscar era un băiat bun.

Bărbatul s-a recules câteva secunde. Şi-a dat jos căciula cu PSG şi şi-a şters fruntea. Providence s-a întrebat de ce mulţi africani poartă căciuli de lână vara. Şi încă într-un apartament fără ventilaţie. Un adevărat cuptor. Ea şi-ar fi smuls tricoul şi blugii şi s-ar fi cufundat toată într-o cadă plină cu cuburi de gheaţă.

— Să zbori ca o pasăre, a reluat marabutul, întors iar printre noi. Visul omului de când e om. Suntem un animal aproape complet. Mergem, alergăm, înotăm, ne căţărăm, putem face aproape tot ce fac celelalte animale. Ne lipseşte doar capacitatea de a zbura cu propriile noastre mijloace. Dar oasele noastre sunt prea grele şi nu avem aripi. Suntem prea adesea legaţi de lucruri pământeşti ca să putem să rupem lanţurile astea care ne reţin la pământ şi să ne luăm zborul cu adevărat. Omul deja face lucruri miraculoase. Vorbeşte, râde, construieşte imperii, se adaptează

la orice condiţii de mediu, crede în Dumnezeu, face filme porno pentru gay, joacă scrabble şi mănâncă cu beţişoare. Ce animal, chiar şi cel mai inteligent, se poate lăuda că face toate astea? Omul zboară şi printre nori. Trişează, desigur, dar zboară. În avioane, montgolfiere, dirijabile. Dar nu zboară cu mijloace proprii. Şi poate că ăsta e singurul lucru care-i lipseşte, singurul lucru pe care nu ştie să-l facă. Şi atunci, nu e mulţumit. E frustrat. Bate din picioare ca un copil căruia i se refuză o jucărie. Povestea dumneavoastră aduce un pic cu glumele pe care şi le spun copiii în pauză, la şcoală. Bancul cu un englez, un spaniol, un neamţ şi un francez care... Ei bine, aici e bancul cu o franţuzoaică, un senegalez şi o marocană...

— ...N-aş vrea să vă deranjez, dar s-ar putea să începem cursul? i-a tăiat-o tânăra.

Bărbatul a zâmbit.

— L-aţi început deja.

— Poftim?

— „Cursul, l-aţi început deja.” Nu, nimic, e o replică dintr-un film. *Karate Kid*, cred. Pe scurt, cursul l-aţi început. În câteva minute am înaintat mai mult decât credeţi. Am văzut cine sunteţi cu adevărat. Or, nu poţi învăţa să pilotezi un avion de vânătoare înainte de a şti cum se împinge o roabă.

Câteodată imaginile bărbatului erau mesaje codate. Fusese spion în război? Ce război, de altfel?

— Aţi putea fi mai clar? Nu pot să vă urmăresc.

— Vreau doar să vă spun că aveţi deja tot ce vă trebuie ca să zburaţi. Nu vă lipseşte decât un singur lucru; va trebui să învăţaţi să vă canalizaţi energia, să vă concentraţi toată forţa doar în obiectivul de a zbura. Să nu vă irosiţi şi să nu cheltuiţi în van acest fluid rar care vă curge prin vene. Se vede că sunteţi o femeie intensă, că vă trăiţi viaţa la o mie la oră. Dar câteodată, trebuie să ştii să pierzi timp ca să câştigi timp... În rest, aveţi

tot ce vă trebuie. Cum ar zice celălalt distribuitor chinez al meu de fluturaşi, Bruce Lee (da, eram un pic în pană de idei): „Veţi zbula în al şaptelea cel dacă aveţi multe olgasme de amol în cold."

— *Orgasme de nămol în col?* a repetat tânăra, care nu îndrăznea să întrebe cu ce fel de filme învăţase nou-venitul limba lui Molière.

— *În cold*, a repetat bărbatul lovindu-se peste piept. Cord. Îl pronunţă pe r ca pe l. El nu e decât de trei zile aici.

— A...

— Şi văd că inima dumneavoastră dă pe dinafară.

— De ce?

— De iubire.

— Ah.

— În ceea ce mă priveşte, eu v-am învăţat tot ce puteam să vă învăţ. În legătură cu restul, o să vedeţi la mănăstire.

Providence a tresărit.

— La mănăstire?

Impasibil, Maestrul Hué a deschis sertarul de la biroul lui şi a scos din el un blocnotes cu foi albe şi antet.

— Da, aţi vrea să învăţaţi să zburaţi într-o oră, nu?

— Ăăă... da.

— Bine, atunci o să vă prescriu un stagiu ultraintensiv de meditaţie într-un templu tibetan agreat. Le daţi asta din partea mea.

A mâzgălit două-trei cuvinte cu mina albastră a pixului Bic în patru culori şi a semnat. Providence era şocată. Omul tocmai scrisese o reţetă. Un marabut sino-african din Barbés se lua drept medic.

— Sunteţi dus cu capul! a exclamat ea când a înţeles că voia s-o trimită într-un templu tibetan. Vreţi să mă trimiteţi să meditez în China, când toate avioanele sunt reţinute la sol! Numai dacă nu mizaţi pe faptul că m-aţi trimite acolo în zbor.

Dacă e aşa, m-aş duce mai bine la Marakkech imediat!

Se ridicase dintr-o săritură şi căuta în buzunar o bancnotă de 10 euro ca să i-o arunce-n faţă. Atâta merita, pentru că o făcuse să-şi piardă timpul preţios şi că o ţinuse în loc. Mai mult, avea noroc dacă nu chema poliţia.

— Trăiţi pe seama oamenilor şi le daţi speranţe deşarte! Nu sunteţi decât un...

— Decât un...?

— Decât un şarlatan african... care se ia drept şarlatan chinez pe deasupra!

— Mai aveţi mult de învăţat în materie de răbdare şi de calm. Mă îndoiesc că acest stagiu ultraintensiv o să aibă vreun efect asupra dumneavoastră, domnişoara titirez. Dar dacă vă interesează, văd în dumneavoastră o capacitate extrasenzorială puternică. Veţi fi a doua persoană pe care am reuşit s-o fac să zboare şi singura din ziua de azi, de vreme ce Oscar nu mai e pe lumea asta. Simt puterea asta în dumneavoastră. Doar că n-aţi încercat niciodată să zburaţi, atâta tot.

— Încă o replică de film kung-fu serie B?

— Nu, asta e de la mine.

— Dacă înţeleg bine, vreţi să mă trimiteţi într-un templu tibetan din China.

— Cine a zis de templu tibetan din China? De altfel, Tibetul nu mai e în China. Sau n-a fost niciodată. Nu mai ştiu, nu înţeleg nimic din poveştile lor chinezeşti.

— China sau Japonia sau nu-ştiu-unde în Asia, mare chestie! V-am zis că niciun avion nu decolează azi!

— Nicio problemă, o să mergeţi la templu cu trenul.

— Dar bineînţeles! a exclamat teatral Providence, dându-şi cu palma peste frunte. Ce idioată! Nu e nicio problemă, pentru că o să merg cu trenul! Dumneavoastră sunteţi serios? Vreţi să merg cu trenul în China?

— Tocmai v-am zis că templul nu e în China.

— Nu, mi-aţi zis că TIBETUL nu e în China.

— Nu, mai întâi am spus: *Cine a zis de templu tibetan din China?*

— OK. Stooooooop! Vă spun doar că nu se pune problema să merg în China.

— Păi, Versaillesul e în China?

— Ce rahat...? Nu văd legătura, a răspuns Providence, care era mai pornită decât un ceas cu cuc şi mai confuză decât Louis de Funès într-un episod din *Războiul stelelor*.

— Legătura e că o să mergeţi la Versailles.

— Când?

— Odată conversaţia asta terminată.

— Şi ce-o să fac la Versailles?

— O să mergeţi la templul de la Versailles.

— Vreţi să spuneţi cu siguranţă castelul de la Versailles.

— Ar fi bine dac-aţi fi un pic atentă... Nu, vorbesc de templul tibetan al Umilei Caste a Călugăriţelor Tricoteuze. E la Versailles.

— A. Cei care tricotează? Trebuia să spuneţi mai curând! a exclamat ironic poştăriţa.

— Am încercat. Înainte de ora 3 din după-amiaza asta, dacă ascultaţi bine ce vi se spune, lucru de care mă îndoiesc, o să zburaţi ca o pasăre. Şi în seara asta, aşa cum aţi promis, o să vă puteţi ţine fiica în braţe.

Uluită, tânăra a luat cartea de vizită pe care i-o întindea marabutul. Erau trecute pe ea o adresă şi o staţie de tren.

— Face 23 de euro. Nu accept card.

— 23 de euro? E tariful de consultaţie la doctor, a spus Providence nescăpând cardul din ochi. Un templu tibetan la Versailles?

Nu-şi revenea.

— Şi apoi, se decontează la Casa de asigurări sociale, a adăugat adevăratul fals chinez.

Pe când Providence era aşezată în metroul care urma s-o ducă spre cea mai exotică destinaţie,

dacă nu spre cea mai dementă, din viaţa ei, s-a gândit din nou la cuvintele Maestrului Hué: „Povestea dumneavoastră aduce un pic cu bancurile alea. Cu franţuzoaica, senegalezul şi marocana...”

Avea dreptate, povestea ei începea ca un banc, dar sfârşitul ei era departe de a fi aşa ceva. Pentru că Zahera murea.

PARTEA A DOUA

Când nu se roagă,
călugării tibetani ascultă Julio Iglesias

Localizare: Templul tibetan, Versailles (Franţa)

Inim-O-metru®: 2 087 kilometri

În 1997, zece călugări din Umila Castă a Călugăriţelor Tricoteuze fuseseră izgoniţi din Tibet după ce fuseseră surprinşi că plănuiau deschiderea unei uzine Ferrari în templu. Inspiraţi dintr-un bestseller al vremii, *Călugărul care şi-a vândut Ferrari-ul*, hotărâseră să facă invers decât eroul din carte şi să se lanseze în construirea de automobile pe scară largă. *Călugării care voiau să răscumpere Ferrari* titraseră ziarele locale. Iată cum, repudiaţi de înălţimea lor spirituală, aterizaseră în Franţa, în regiunea pariziană, având intenţia fermă de a se lansa în comerţ. Animaţi de tradiţia monahală franţuzească, abandonaseră repede ideea de a fabrica maşini sport de lux roşii şi se lansaseră în confecţionarea de haine din brânză, o tendinţă cu totul nouă după încălţămintea din mac. Micul templu budist de la Versailles devenise, în câţiva ani, una din întreprinderile înfloritoare din zonă. Dar în ultima vreme, criza lovise crunt sectorul lor, deşi aveau monopol pe piaţă. Singurul contract pe anul ăsta se rezumase la furnizarea de haine tricotate din brânză rocquefort pentru echipa olimpică a Franţei de lansat sâmburi de cireşe (o nouă disciplină imaginată de Comitetul Internaţional Olimpic ca urmare a supraproducţiei mondiale de vişine din 2013). Surplusul (de haine, nu de vişine) îi fusese trimis lui Fidel Castro, omul care ridicase joggingul în haine de lycra la rangul de model de bun-gust şi eleganţă.

Când metroul a depus-o la destinaţie, Providence şi-a dat seama că erau tot atâtea puncte comune între Orly şi acest centru tibetan ca între un furnicar şi un cimitir. Pacea a cuprins-o dintr-odată. Intrase într-o bulă de linişte. Timpul părea că s-a oprit în partea asta a lumii.

Chiar dacă-şi alesese, într-adevăr, sediul în oraşul regal, templul Umilei Caste a Călugăriţelor Tricoteuze era totuşi mai aproape de nivelul unei barăci cu cartofi prăjiţi decât de cel al castelului de la Versailles. Judecând după clădire şi după firma mare de fier forjat care trona cu mândrie deasupra intrării, lăcaşul de cult tibetan se stabilise într-o fostă uzină Renault dezafectată şi jalnică. Pe o placă de plastic mai modernă, cineva desenase, sub celebrul romb negru al mărcii, un cap drăguţ de călugăriţă, verde ca o frunză de mentă. Treaba asta era departe de prestigiul Regelui-Soare şi de luxurianţa grădinilor lui André Le Nôtre.

Providence a înaintat către o uşiţă de lemn şi a ciocănit cu mânerul aurit în formă de cap de *mantis religiosa.*

Un Mars şi eşti ca nou, s-a gândit ea, ca în reclama aia în care un tânăr sexy ciocănea la poarta unei mănăstiri ca să se călugărească şi apoi se răzgândea după ce gusta din batonul de ciocolată. Dar ea avea chef să meargă până la capătul acestei ciudate aventuri. Acum, că era acolo, ar fi fost o tâmpenie să facă stânga-mprejur fără să vadă ce ascund zidurile astea misterioase din cărămidă.

Un omuleţ de vreo şaizeci de ani, cu capul ras şi îmbrăcat cu o togă largă, i-a deschis şi s-a prezentat drept Părintele Superior, un fel de Marele Ştrumf al comunităţii, fără căciulă roşie şi fără barbă. Anunţat de venirea lui Providence de către senegalezul cu căciulă ruptă, nu se mirase s-o vadă pe tânăra asta drăguţă în pragul uşii lui în după-amiaza asta frumoasă de vară. Cu o mişcare hotărâtă din braţ, care i-a făcut mâneca să fluture o

secundă ca un steag portocaliu (modelul Atenţie, scăldatul interzis!), a invitat-o să intre.

Au traversat o curte interioară, în colţul căreia nişte călugări mititei jucau petancă cu ceea ce păreau să fie nişte roşii verzi. Apoi au pătruns într-o clădire mare acoperită cu iederă. Pe culoarul de la intrare îi aşteptau două copii perfecte ale bărbatului, dar mai tinere, pe care acesta le-a prezentat cu un zâmbet larg. Ai fi zis că sunt gemeni. Tripleţi, dacă era să-l numeri şi pe Marele Ştrumf. Mici şi ei, cu capete rase, învăluiţi în togi portocalii. Gustul acesta pentru exuberanţă... şi steagurile de scăldat interzis.

Pe lângă ei, cuvântul *superior* din titlul *Părintele Superior* îşi arăta sensul pe deplin, căci, chiar dacă nu era foarte înalt, Maestrul îşi depăşea cu două capete bune confraţii. O clipă, lui Providence i s-a părut că e înconjurată de copii în curtea şcolii.

Prenumele celor doi călugări ori numele, n-ar fi putut spune, era aşa de greu de identificat, că Providence a ales, de comun acord cu ea însăşi, să-i boteze Ping şi Pong, în cinstea craniilor lor în formă de mingi. I-a salutat pe rând, dând din cap.

— Altminteri, le puteţi spune şi Maestrul 30 şi Maestrul 35.

Dar tânăra, care prefera literele cifrelor, a decis să rămână la prima ei alegere. Ping şi Pong.

— Maestrul Suprem, a reluat călugărul, m-a anunţat de vizita dumneavoastră prin tele...

— ...patie? a completat tânăra.

— ...fon, a corectat-o înţeleptul, mirat. Prin telefon. Sunt la curent cu problema fiicei dumneavoastră care a înghiţit un nor mare cât Turnul Eiffel. Nu aveţi mult timp.

Providence a încuviinţat din cap. În sfârşit, cineva cu picioarele pe pământ.

— O să-l folosim atunci, a continuat el.

— Ce?

— Timpul.

— A, a răspuns poştăriţa fără să înţeleagă prea bine paradoxul.

— O să vă spun o poveste. Amiralul Oswaldo Kigliç era un mare explorator. Un Cousteau pe stil vechi. Moştenitor al unei familii bune, nu trebuia să muncească şi-şi petrecea timpul călătorind. Îşi lua globul pământesc, îl învârtea şi nu trebuia decât să-şi pună degetul pe el ca să-şi aleagă următoarea destinaţie. Egipt, Iordania, Seychelles, Polinezia, Canada, Islanda. Explorase tot. Zonele calde, zonele reci, uscatul, marea, înălţimile şi adâncimile. Tot. Într-o zi deci, Oswaldo al nostru îşi lansează globul şi degetul i se opreşte pe o insuliţă pierdută în Oceanul Pacific, între Insulele Galapagos şi Insula Paştelui. Era lege, unde îi cădea degetul, acolo trebuia să-i ajungă picioarele. Neascultându-şi decât curajul, aventurierul pune la cale o expediţie. Explorează zona, mai întâi din vapor, apoi cu un mic avion. Nicio insulă nu se vede. Insistă şi închiriază submarine dotate cu radar. Nimic nu ajută. Insula e de negăsit. Dar Oswaldo nu e genul care renunţă. E încăpăţânat. Echipa lui decide să abandoneze proiectul. Dar nimeni nu reuşeşte să-l convingă. Înşelând vigilenţa oamenilor lui, dispare într-o dimineaţă într-o şalupă. Sondează marea şi mai că nu moare de două ori. Mai întâi înecat, apoi devorat de un rechin. Trebuie să variezi distracţia. Soarele arde la această latitudine şi rezervele de hrană şi de apă dulce se epuizează rapid. După câteva săptămâni, o navă comercială care trece pe acolo îl găseşte în şalupa lui, la marginea apei şi a nebuniei. Şi paf! Cum picioarele lui au pierdut puterea de a duce această nebunie, sfârşeşte într-un scaun rulant. Numele lui, Kigliç, pronunţat *Qui glisse*[12] îşi capătă atunci sensul său deplin... Un nenorocit de virus care i-a venit de hac în această expediţie. Pe scurt, o lună mai târziu împinge uşa micului său apartament parizian şi rulează spre globul său terestru, cu ochii plini de nedumerire. Se apropie

de sfera albastră şi galbenă, gata s-o blesteme, s-o înjure, s-o insulte, gata s-o arunce pe fereastră şi s-o spargă în mii de bucăţi. Îşi pune nasul pe mica insulă care nu există şi care totuşi e acolo, reprezentată printr-un mic punct negru pe suprafaţa albastră de plastic. Îşi trece degetul peste ea. Insula rămâne lipită de degetul său.

Călugărul şi-a ridicat degetul şi a adoptat un ton solemn.

— Amiralul Oswaldo Kigliç, mare explorator în faţa Celui de Sus, îşi dă seama că insula pentru care şi-a pierdut capul şi picioarele nu era decât o musculiţă zdrobită. Un bărbat care luase o musculiţă drept o insulă...

Providence nu înţelegea unde voia să ajungă.

— Nu văd unde vreţi să ajungeţi.

— V-am povestit asta ca să subliniez că în viaţă nu trebuie niciodată să te grăbeşti. Câteodată trebuie să ştii să pierzi timp ca să câştigi timp... Fiţi binevenită în templul unde timpul se opreşte.

Călugărul a făcut un gest larg ca să-i arate locul insolit în care se afla. Culoarul pe care îl ocupau semăna cu culoarul unui restaurant asiatic. Într-adevăr, timpul părea să se fi oprit în anii cincizeci. O mulţime de lampioane de hârtie şi alte brizbizuri din plastic roşu erau agăţate de ferestre. Un acvariu era aşezat pe o măsuţă şi un tablou luminos, reprezentând o cascadă, era agăţat de perete de-a curmezişul, atât de de-a curmezişul încât cascada părea să sfideze gravitaţia curgând orizontal.

Călugărul, poştăriţa, Ping şi Pong au înaintat, au trecut pe lângă o pisică din metal aurit care dădea din labă în sus şi-n jos ca şi cum ar fi vrut să-i prindă şi au ajuns într-un salon mare cu tatamiuri pe jos. Ai fi zis că e o sală de arte marţiale sau o sală mare de zumba. Asta i-a amintit lui Providence că trebuia să-şi reînnoiască abonamentul la sala de sport.

Trebuiseră să facă nişte schimbări ca să amenajeze fosta fabrică Renault sub formă de templu budist, mai ales în zonele de asamblaj, unde agonizau o grămadă de monştri din fier. Dar cu ajutorul karmei, nimic nu era imposibil. Maşinile deveniseră saci de box feroce pe care călugării îşi exersau artele marţiale şi antrepozitul, un câmp de antrenament imens ca în *Takeshi's Castle*, acest Fort Boyard japonez în care concurenţii trebuiau să parcurgă un circuit plin de ambuscade şi de plăci alunecoase.

— Aşteptaţi aici, instructorul dumneavoastră va sosi imediat.

Primul călugăr, urmat de Ping şi Pong, a dispărut pe vârfuri pe o uşă secretă.

Rămasă singură, Providence a fost asaltată de îndoieli. S-a întrebat dacă asta era o chestie serioasă. În ce se mai băgase? Tânăra s-a uitat la ceas. Era două. Îşi pierduse deja dimineaţa şi era pe cale să-şi piardă şi restul zilei în căutarea absurdului. Nu era şi ea pe cale de a lua o muscă drept o insulă?

Dar nu se ştie niciodată.

Căci insula se putea dovedi a fi chiar o insulă în cele din urmă. Da, ar fi frumos dacă ar reuşi. Dacă şi-ar împlini acest vis. Ar fi o poveste frumoasă. Povestea unei mame care a învăţat să zboare ca o pasăre ca să-şi regăsească fiica bolnavă de partea cealaltă a Mediteranei. Unde a fost escrocată de reţeaua sino-senegaleză de la Versailles...

Şi-a recăpătat speranţa. Trebuia să fie un motiv pentru care atâtea lucruri i s-au întâmplat azi. Ziua nu putea să se termine printr-un eşec. Era imposibil.

S-a uitat în jurul ei. Inscripţii chinezeşti drăguţe, pictate cu cerneală neagră pe postere mari, paravane din lemn sculptat, lănci teribile din fier forjat rezemate de perete. Şi parfumul orezului cu lămâie, care invada încăperea şi-i amintea că nu

mâncase nimic din zori. Dacă exista pe lumea asta cineva în stare s-o înveţe să zboare, aici avea să-l găsească. După ea, călugării tibetani, pe care îi confunda cu călugării shaolin, erau singurii care putea levita cu adevărat. Văzuse ea un reportaj pe ARTE, la o oră imposibilă, despre fenomenul ăsta ciudat. Prin meditaţie, reuşeau să-şi controleze corpul şi sfidau chiar legile fizicii. Corpul le era supus spiritului. Văzuse demonstraţii extraordinare. Îi văzuse cum dorm stând în cap sau în degetul mic. Îi văzuse încasând şuturi în testicule fără să crâcnească. Îi văzuse mergând desculţi pe jar încins şi rupând cozi de mătură dintr-o lovitură de cot. Asta fără cel mai mic efort, fără ca vreun muşchi de pe faţa lor să se clintească. Dacă puteau să facă toate astea, nu exista îndoială că puteau să dea din braţe şi să-şi ia zborul. Tchang o făcuse deja în faţa ei.

De când intrase în dojo[13], urechile ei percepuseră rumoarea îndepărtată a unui cântec obsedant. I se obişnuise oare auzul cu liniştea sau cineva dăduse volumul un pic mai tare, n-ar fi putut să zică, dar muzica era din ce în ce mai prezentă. Nu, nu putea fi asta. Se înşela cu siguranţă. Foamea îi juca feste.

O linie de viori abia perceptibilă, dar semănând până la confuzie cu *Pobre diablo* al lui Julio Iglesias, se auzea într-o încăpere îndepărtată a mănăstirii. Ciulind urechea, Providence a putut distinge tonul vocii suave a cântăreţului latino. Dar ceva scârţâia. Spaniolul nu cânta, ci mai curând mieuna. Sacadat. Ca un motan căruia cineva i-ar fi prins coada în uşa de la intrarea unui mare magazin parizian într-o zi de reduceri. Tânăra a înţeles repede că Julio nu mieuna, ci cânta în chineză. Refrenul a confirmat-o. Era clar vorba de *Pobre diablo*. Nu încăpea îndoială.

Imposibil, s-a gândit Providence. Se putea ca nişte călugări tibetani să asculte Julio Iglesias? Să ştie de el măcar? Filozofia acestor oameni nu era

tocmai de a trăi la marginea modernităţii sau a societăţii? Precum comunitatea Amish în care a ajuns Harrison Ford în *Martorul*? A încercat să se convingă că se înşală, dar de când provoacă foamea halucinaţii auditive?

Un clipocit unic de picioare ude mergând pe tatami a scos-o din toropeală. S-a întors şi a văzut un călugăr scund cu fizic foarte atletic apropiindu-se de ea. Nu semăna deloc cu cei pe care-i văzuse până acum. Purta un chimono negru, avea păr scurt şi roşcat şi o barbă de aceeaşi culoare. Călugărul instructor semăna cu Chuck Norris în variantă asiatică.

Sub barba roşcovană se ghicea o faţă ascuţită. Părea tăiat dintr-un singur bloc de granit. Nicio expresie nu-i deforma ochii sau gura.

— Sunt Maestrul 40. Dar îmi puteţi spune Choo Noori.

— Choo Noori?

Providence s-a gândit că era un banc, dar omul nu părea să glumească. A preferat să nu spună nimic, căci presimţea că un singur bobârnac al lui Choo ar fi făcut-o să zboare din chiloţii ei de dantelă fără să le întindă elasticul.

— Poate o să vi se pară de la sine înţeles, dar ca să zbori, a adăugat el fără altă introducere, trebuie să fii cât mai uşor posibil. Va trebui deci să renunţaţi la orice greutate inutilă.

O clipă, Providence a crezut că Texas Ranger-ul chinez o să sară pe ea ca să-i taie grăsimea de pe şolduri cu lovituri date cu latul mâinii. Dar omul nu s-a clintit. Trebuie că găsea că cele cincizeci de kilograme pe care le avea şi pieptul ei aerodinamic erau destul de rezonabile. Ca 99% din bărbaţii de pe acest Pământ. Un lucru bun.

— Că tot vorbim de asta, aş putea să mănânc ceva? Mor de foame. N-am pus nimic în gură de la patru şi jumătate azi-dimineaţă şi mă îndoiesc că o să mă pot concentra cu stomacul gol.

— Hai că-ncepe bine! Eu vă zic să aruncaţi orice greutate inutilă şi dumneavoastră îmi ziceţi de mâncare.

— Nu vă neliniştiţi, nu iau uşor în greutate.

Bărbatul a mormăit şi a dispărut pe aceeaşi uşă secretă pe care o folosiseră colegii lui cu câteva minute mai înainte. A reapărut curând cu o farfurie de orez aburind şi câteva bucăţele de carne. Ori călugărul ăsta era cel mai mare magician al tuturor timpurilor, ori uşa dădea fix în bucătărie.

— Bun, cât mâncaţi, eu vă spun regulile de bază. Va trebui să le respectaţi întocmai.

— Nimic mai simplu pentru o poştăriţă, a glumit Providence sub privirea nedumerită a călugărului.

— Regula nr. 1: Cel mai bine e să decolezi din Australia.

— Din Australia? a repetat tânăra, cu gura plină de orez cu lămâie.

Călugărul i-a explicat că gravitaţia terestră variază în funcţie de locul unde te afli pe glob şi că, prin urmare, cântăreşti mai mult sau mai puţin în funcţie de locul în care trăieşti. În Australia, eşti mai uşor. În fine, asta reieşise dintr-o experienţă insolită a trei doctori în fizică americani care au pornit într-o călătorie în jurul lumii cu piticul lor de grădină, cam ca în filmul *Fabulosul destin al lui Amelie Poulain* de Jean-Pierre Jeunet, şi şi-au dat seama că acesta arăta, într-un punct ori altul al periplului, greutăţi sensibil diferite pe acelaşi cântar de voiaj. 308,66 grame la Londra, 308,54 la Paris, 308,23 la San Francisco, 307,80 la Sydney şi 309,82 la Polul Sud. Se pierde, deci, aproape un gram în Australia. Măcar atâta era câştigat sau, în fine, pierdut.

— Din câte-am înţeles, vreţi să decolaţi de la Paris, a continuat el.

— Da. Impoffibil ffă merg la Ffydney.

— OK. Uităm de regula nr. 1. Regula nr. 2. Ne tăiem părul. Se câştigă câteva grame. Pentru maestrul 50, pardon, pentru fratele Yin Yang va fi o plăcere să vă tundă zero.

— Să mă tundă zero? a exclamat Providence, oripilată, scuipând câţiva stropi de mâncare pe chimonoul înţeleptului. Dacă am putea pierde câteva grame în alt fel, aş fi fericită. Aş fi de acord cu o coafură nouă, ceva gen Audrey Hepburn, dar nici nu se pune problema să mă radă ca pe o oaie sau ca pe Britney Ffpears! Poate am putea începe cu picioarele, pubifful şi acffilele...

Sătul de doleanţele şi de manierele discipolei lui, călugărul i-a ordonat să-şi ţină gura dintr-un pocnet de degete, ca şi cum ar fi strivit o muscă în zbor.

— Încetaţi cu lamentaţiile! Mai ales cu gura plină! Chimonoul meu e plin de meniul dumneavoastră! Ceea ce mă duce la regula nr. 3. Fără haine.

— Vreţi să spuneţi goală?

— Un bikini ar merge.

— Noroc că e vară. În orice caz, asta, asta-mi place. Îmi daţi dumneavoastră costumul de baie? Pot să aleg? Pot să probez? Tot fratele Yin Yang se ocupă?

— Costumul de baie vă duceţi dumneavoastră şi-l cumpăraţi. Doar dacă nu vă tentează un slip din gorgonzola...

Pentru prima dată, un mic rictus a deformat blocul de granit pe care călugărul îl avea pe post de faţă. Avea totuşi simţul umorului pietroiul ăsta. Biznisul nu mergea grozav pentru mănăstire în momentul ăsta, deci dacă putea vinde câteva haine din brânză în treacăt, nu avea să se dea la o parte.

— Nici pomeneală. Am mirosul prea dezvoltat ca să port genul acesta de ţoale.

— Bine. Regula nr. 4. Meditaţie, meditaţie, meditaţie. Dragoste şi voinţă. Multă dragoste şi voinţă. Ştiu că filozofia asiatică ne învaţă că nu

scopul e cel mai important, ci mijlocul. Că nu să atingi vârful muntelui e cel mai frumos, ci călătoria care ne duce acolo, bla-bla-bla. Uitaţi toate tâmpeniile astea! Ca să zburaţi, o să trebuiască să vă concentraţi pe rezultat Nu trebuie să vă gândiţi decât să zburaţi, să zburaţi şi iar să zburaţi. Ca bărbatul acela care nu avea bani să cumpere o vază pentru soţia lui şi care şi-a pus în cap să câştige Turul Franţei ca s-o primească pe cea care îi e oferită învingătorului. Cât pedala, nu se gândea decât la vaza pe care i-o va dărui soţiei lui. Şi a câştigat Turul Franţei.

Tânăra poştăriţă nu ştia povestea asta. Nu ştia dacă e un fapt autentic sau dacă bărbatul inventase totul ca să-şi susţină discursul, dar, oricum ar fi fost, era bine găsit. Dimpotrivă, ei i se păruse totdeauna oribil trofeul cursei de ciclism.

— În ce priveşte dragostea şi voinţa, îmi imaginez că aveţi deja tot ce vă trebuie. Deci o să insistăm aici pe meditaţie. Sunteţi o femeie împrăştiată. O să învăţaţi să vă canalizaţi energia pe un singur scop. Un scop pozitiv. Dar nu ceva cu care să aveţi o legătură afectivă. Amintiţi-vă, nu vă gândiţi decât la obiectiv. Vaza de la Turul Franţei.

Providence şi-a spus că o să fie greu să se concentreze la o chestie aşa de neimportantă. A hotărât că o să-şi găsească motivaţia gândindu-se la altceva. Şi cum nu putea să se gândească la fiica ei, cu care avea o legătură afectivă prea puternică, a hotărât să-şi focalizeze atenţia pe fundul ca un pepene al profului ei de zumba.

*

O echipă de paramedici venise la căpătâiul Zaherei şi o transportase de urgenţă în sala de terapie intensivă. Fetiţa îşi pierduse cunoştinţa. Se lăsase învăluită toată în norul ei.

Legată de viaţă printr-o multitudine de tuburi de plastic, aştepta, nemişcată, fără să aibă măcar

pumnii strânşi, ca o prinţesă adormită din cauza destinului nemilos, ca un medic s-o salveze.

În agitaţie, îşi pierduse pantoful de sticlă, şi dacă cineva ar fi aruncat o privire către picioarele ei, ar fi văzut cum al şaselea deget de la piciorul ei stâng tremură încet, ca un viermişor.

*

După o oră de meditaţie, în care trebuise să-şi încrucişeze braţele şi picioarele ca într-un dans de twist, Providence a răsuflat în sfârşit.

— Puteţi să vă întindeţi două minute, până pregătesc ultimul atelier.

O pauză binevenită. N-ar fi crezut niciodată că o şedinţă de meditaţie poate s-o pună la încercare într-un asemenea hal. Poate c-ar fi trebuit să reevalueze cursurile de zumba, având în vedere descoperirea acestei noi discipline.

Choo Noori a aprins un televizor mare conectat la un Wii şi a încărcat un joc în care personajul principal era un pui de găină pe care trebuia să-l faci să zboare şi să se aşeze pe nişte ţinte ca să acumulezi puncte. Mult înainte ca acele două minute să se fi scurs, călugărul i-a ordonat lui Providence să se aşeze în faţa ecranului, cu braţele în aer.

Tânăra nu-şi revenea. Călugării îşi perfecţionau antrenamentul cu jocuri video! Se proclamau păstrători ai valorilor tradiţionale, budiste, monahale, şi în secunda doi îţi scoteau un Wii de după grămada de lemne de foc. Asta îi amintea de călătoria ei în Kenia, când şeful tribului masai local a început să tremure frenetic în faţa ei în timp ce-i explica, în întunericul colibei lui făcute din excremente de capră, cum se hrăneau el şi poporul lui cu sânge de gnu. Crezuse la început că tipul e în transă, cum văzuse în documentarele de la televizor despre vrăjitorii africani, până ce el şi-a băgat mâna sub toga roşie şi a scos de acolo,

cu cel mai natural aer din lume, ca şi cum ar fi fost ceva comun în acest sat aflat la patru ore de mers cu maşina de orice formă de civilizaţie, un iPhone 4 sfidător ca să răspundă la un „apel important”. În clipa aia, s-a simţit un pic trasă pe sfoară şi a regretat că plătise patruzeci de dolari ca să viziteze nişte sălbatici pierduţi în savana keniană care trăiau mai lejer decât ea. Furioasă, ceruse imediat returnarea banilor, când africanul, care nu părea indiferent la şarmul tinerei europence, a avut îndrăzneala să-şi facă un selfie cu ea ca să pună fotografia *illico presto* pe pagina lui de Facebook. Lumea era întoarsă cu fundu-n sus. În curând, turiştii masai or să se înghesuie în salonul apartamentului ei parizian de patruzeci de metri pătraţi ca să afle despre obiceiurile şi tradiţiile franţuzeşti.

— Trebuie să trăieşti în acord cu epoca ta, a spus călugărul tibetan, ca şi cum i-ar fi citit gândurile lui Providence. Şi pe urmă, n-am găsit nimic mai potrivit ca să lucrăm la coordonarea braţelor şi a corpului. Tipii care au făcut jocul ăsta sunt nişte genii!

Cum se poate să consideri că nişte oameni care au imaginat un joc cu un pui decongelat bătând din aripi sunt genii? s-a întrebat poştăriţa. Dar înainte să poată schiţa un minim început de răspuns, călugărul torţionar a ţipat la ea să agite aripile puiului. Mai repede! Mai repede! ŞI MAI REPEDE! ŞI MAI REPEDE! Ai fi zis că e un antrenor rus care strigă deviza Jocurilor Olimpice la gimnasta lui prepuberă.

Providence a decolat imediat de pe insula pe care se afla şi a survolat marea. Cu cât bătea mai tare din aripi, cu atât zbura mai sus. Imediat ce o lăsa mai moale, pasărea începea să piuie şi cădea încet şi jalnic spre suprafaţa ameninţătoare a apei.

— Concentraţi-vă şi daţi din aripi! SUNTEŢI GĂINĂ! Aplicaţi tot ce am lucrat la meditaţie mai înainte şi adăugaţi asta la efortul fizic! striga

Chuck Norrisul chinez ca şi cum ar fi fost într-o tabără militară. Părea că îi face o imensă plăcere să o umilească pe tânără. Gândiţi-vă la scop! GÂNDIŢI-VĂ LA VAZĂ!

A, nu, nu nenorocita de vază de la Turul Franţei! Pierzându-şi concentrarea, Providence a slăbit efortul şi a început s-o ia înspre mare. S-a gândit imediat la fesierii bombaţi şi musculoşi ai lui Ricardo. După câteva piruete, şi-a revenit şi a reînceput să urce spre nori. A venit în sfârşit momentul în care a trebuit să-şi fixeze o ţintă. Dacă-i atingea centrul, câştiga 100 de puncte.

— 100 DE PUNCTE, 100 DE PUNCTE! striga omul cu chimonoul plin de bucăţele de carne. Instructorul militar se transformase într-un candidat în transă dintr-un joc televizat la modă. 100 DE PUNCTE, 100 DE PUNCTE, 100 DE PUNCTE, scanda ca un posedat, dând cu piciorul în pământ cât putea.

În ciuda încurajărilor, puiul poştăriţei a aterizat în zona de 10 puncte. Dezamăgirea a cuprins chipul lui Choo Noori.

— *Ta ma deee*[14]*!* a urlat el, lansând un pumn furios în gol.

Providence nu vorbea chinezeşte, dar asta nu părea să fie o formulă de felicitare.

Curând, puiul a urcat către cer şi a survolat un munte. Tânăra nu mai putea. Începea să aibă dureri de antebraţe şi de bicepşi.

— Sunteţi sigur-sigur că ajută la ceva toate astea? N-aş putea încerca să zbor de-adevăratelea acum?

— Zburatul cere o concentrare şi o energie intense. E mai bine să vă ţineţi toată puterea pentru momentul potrivit. În plus, călătoria o să fie lungă şi dificilă. Sunt câţiva mii de kilometri. N-ar fi o idee bună să vă obosiţi şi să vă pierdeţi suflul înainte.

— Că acum vi se pare că nu mă obosesc şi-mi pierd suflul? a zis Providence, ofuscată, înainte de

a-şi lăsa braţele să cadă pe lângă corp.

Pe ecran, puiul a dat din cioc şi s-a izbit de coroana unui brad. *Game over*.

— Acum aţi fi moartă, a zis călugărul.

Dar văzându-şi eleva hotărâtă şi considerând-o pregătită să înfrunte cea mai mare provocare a vieţii ei, Choo Noori s-a dus să-l caute pe Yin Yang pentru şedinţa de coafură.

*

Mai uşoară cu câteva grame de păr, Providence aştepta ca un copil cuminte pe culoar. Călugării au sosit imediat unul în spatele celuilalt, în şir indian, ţinându-se de umăr ca la un dans de la o serbare populară. Venise timpul să-şi ia la revedere. Şi să i se dea ultimele sfaturi.

— Vă stă bine, a spus Părintele Superior, arătând cu degetul noua tunsoare a tinerei.

— Mulţumesc. Nimic mai bun decât o coafură nouă ca să-ţi reîncepi viaţa cu dreptul.

— E adevărat. Bine. O să încheiem stagiul. Prin puterile care-mi sunt conferite, decretez că acum sunteţi aptă să zburaţi.

— Pare simplu pe pământ solid, a zis Providence, sceptică, dar când o să fiu acolo sus...

— Când o să fiţi acolo sus..., a continuat Ping.

— O să vă concentraţi şi o să daţi din braţe, a adăugat Pong, ca şi cum cele două clone jucau o partidă de tenis de masă verbal.

— Şi dacă ceva mă face să-mi pierd concentrarea sau dacă nu mai dau din mâini?

— Cădeţi, a tranşat scurt discuţia Choo Noori.

— Ca în joc?

— Ca în joc. *Game over*. Gândiţi-vă că-n realitate nu aveţi decât o singură viaţă...

— Da’ ştiu că n-o daţi cotită! Şi pentru chestii mai practice?

— Mai practice? a întrebat Yin Yang.

— Da, în fine... ăăă... pentru...

— A merge la toaletă?

— Exact.

— Daţi un pic la o parte costumul de baie şi... urina va fi pulverizată în atmosferă.

— Pulverizată?

— Pulverizată.

Choo Noori şi-a ilustrat cuvintele cu un pumn rapid dat în gol. Providence a tresărit.

— Pentru că mă gândeam să iau un pic de apă şi de mâncare într-un rucsac, a mărturisit ea. Călătoria o să fie lungă. O să-mi trebuiască forţă şi energie.

— Nu v-am explicat că trebuie să plecaţi cu minimum de greutate? Regulile 1, 2 şi 3. Şi dumneavoastră mă luaţi cu rucsacuri! Pe urmă, vă ştiu eu cum sunteţi, femeile. Luaţi o geantă ca să puneţi în ea o sticluţă de apă şi un biscuit şi pe urmă o umpleţi cu trusă de machiaj, vată, gumă de mestecat, comprese, telefon şi pansamente.

Groaznic! s-a gândit Providence. Cum putea Choo Noori să fie aşa de la curent cu obiceiurile femeieşti? Dusese o altă viaţă înainte să se călugărească? şi vânduse şi el Ferrari-ul? Providence a roşit de ruşine.

— Aveţi dreptate, să lăsăm baltă rucsacul.

— Nu vreţi şi servicii de catering (pronunţa *catering* precum *Catherine*), cât sunteţi în zbor? a exclamat instructorul cu faţă de granit. Ca-n avioane. Aţi văzut vreodată o pasăre cu rucsac? Că eu n-am văzut. O să găsiţi tot ce vă trebuie pe suprafaţa pământului. Nu aveţi decât să coborâţi şi să vă serviţi. Iar de băut, o să beţi nori.

— Nori?

— Da, sunt foarte buni, a confirmat Ping. E apă în suspensie în atmosferă...

— ...e foarte pură, a completat Pong. N-a fost încă murdărită de mizeriile Pământului.

— Dumneavoastră aţi băut până acum apă de nor?

Cei doi bărbaţi au şovăit.

— Dumneavoastră n-aţi băut niciodată apă de ploaie? au întrebat ei în cor.

— Apă de ploaie? Ba da, când eram mică.

— Şi n-aţi murit din asta! a exclamat Yin Yang. Ei, şi cu apa de nor e tot aşa.

— Un ultim sfat, nu vă apropiaţi niciodată de norii de furtună, a anunţat Părintele Superior cu o voce gravă. Înăuntrul lor sunt blocuri de gheaţă care se rotesc cu o viteză nebună, ca într-o maşină de spălat gigantică. Fac găuri enorme în fuzelajele avioanelor, deci imaginaţi-vă ce ravagii ar face într-un corp omenesc. Aţi muri pe loc. Forţa din interiorul acestor nori e echivalentă cu puterea a două bombe atomice. Ocoliţi-i. Nu vă supraestimaţi. Înainte de orice. Vedeţi dumneavoastră, în Tibet, avem o mulţime de teorii filozofice cam despre orice, dar nu ne învaţă nimeni să îmblânzim nori. Şi e mare păcat.

— Şi cum o să recunosc norii ăştia faimoşi?

— E simplu, a zis Ping.

— ...Seamănă cu nişte bonete de bucătar, a adăugat Pong.

— Sau cu nişte conopide imense, dacă sunteţi mai familiarizată cu legumele decât cu articolele vestimentare, a crezut că e bine să precizeze Părintele Superior.

Providence a zâmbit şi şi-a privit ceasul ca să le dea de înţeles călugărilor că trebuie să plece.

— Vă mulţumesc pentru primire şi pentru tot ce aţi făcut pentru mine. N-am să uit niciodată întâlnirea aceasta atât de frumoasă.

Şi-a pus cu căldură mâna pe umărul Părintelui Superior.

— Şi dumneavoastră ne-aţi învăţat multe, despre dumneavoastră şi despre lume, i-a răspuns el. Greşeaţi că vă grăbeaţi tot timpul. Dar a greşi e omeneşte. De asta există guma la capătul

creioanelor. Lumea de afară se grăbeşte prea tare, nu are timp să se oprească şi să privească la lucrurile frumoase, să profite de apusurile de soare şi de dragostea care inundă ochii tuturor copiilor. Lumea e un bebeluş care vrea să zboare înainte de a învăţa să meargă. Nu zic de dumneavoastră, dar totul se întâmplă prea repede. Internetul şi tot. Informaţia de-abia e difuzată, că devine trecut. Moare înainte de a se naşte. Aici, învăţăm să profităm de ce e frumos. Nu înveţi să pilotezi avioane de vânătoare înainte de a împinge o roabă.

Providence ştia acum de unde venea gustul Maestrului Hué pentru metafore grăitoare.

— În după-amiaza asta, a continuat el, aţi fost să-l vedeţi pe Maestrul Suprem la Barbés, în nordul Parisului, apoi aţi venit până aici. Tot timpul ăsta pierdut în mijloacele de transport în comun. Tot timpul pierdut aici, meditând şi învăţând să zburaţi pe un Wii. În niciun moment nu v-aţi pus întrebări. Durerea vă copleşeşte inima, fiica dumneavoastră e pe moarte şi dumneavoastră nu vă gândiţi decât la un singur lucru; să mergeţi după ea şi s-o salvaţi şi totuşi aţi petrecut un pic din ziua asta atât de specială cu noi. Am încercat să vă induc ideea că timpul îl merităm. Că trebuie să lăsăm timpul timpului, cum cânta atât de minunat Didier Barbelivien. Sau era Julio Iglesias? Nu mai ştiu.

Providence a tresărit. Deci călugării tibetani ştiau de Julio Iglesias.

— Că tot aţi adus vorba, aş vrea să vă întreb ceva. Adineauri, în dojo, aşteptându-l pe Choo, mi s-a părut că aud *Pobre diablo* în mandarină. Mă înşel?

— Aveţi auz fin, domnişoară. Maestrul 54 (care de fapt măsoară 1,55, dar l-au scurtat ca să nu fie confundat cu mine) se ocupă de programul muzical al mănăstirii, un fel de DJ, poftim, de Laurent Garnier, dar cu gusturi mai canonice...

— Mai canonice?

— Da, se poate spune că Julio Iglesias e cel mai asiatic dintre toţi cântăreţii voştri europeni. El a înţeles cu adevărat cum gândim şi îi învaţă pe oameni precepte pe care noi le urmăm în fiecare zi. Cred că pentru fiecare moment dificil dintr-o viaţă de bărbat sau de femeie, există un cântec al lui Julio Iglesias. Acest hidalgo, pe deasupra bronzat în orice anotimp, continuă să aibă răspuns la toate întrebările vieţii şi cuvintele lui sunt de-o clarviziune stupefiantă. Numai titlurile... *Lumea e nebună, lumea e frumoasă, Totdeauna cineva pierde, Am uitat să trăiesc*... Nici măcar Confucius n-ar fi spus mai bine decât Julio. La fel ca Jules Verne şi Iulius Cezar, Julio Iglesias e un vizionar. Te face să te gândeşti că toţi cei pe care-i cheamă Iulius sau pe-aproape sunt vizionari.

Providence nu-şi credea urechilor. Dăduse peste nişte extratereştri care înălţau zidurile filozofiei lor pe cuvintele romantice ale unui cântăreţ de varieteu dintr-o altă epocă.

— De altfel, a reluat călugărul, deviza noastră este: „Atunci când nu-şi ucid masculul, călugăriţele tricoteuze ascultă Julio Iglesias.”

— Da, am observat gustul vostru pronunţat pentru dictoanele glumeţe... „Nu învеţi să pilotezi un avion de vânătoare înainte de a împinge o roabă” etc.

— Hm... Revenind la ce vă spuneam înainte ca discuţia să devieze spre varieteul spaniol, a reluat bătrânul călugăr, dumneavoastră v-aţi născut cu darul de a zbura, Providence. Aveţi darul acesta în inimă. V-aţi născut cu această insuportabilă uşurătate. Insuportabila uşurătate a poştăriţelor îndrăgostite.

— Insuportabila uşurătate a poştăriţelor îndrăgostite? a repetat Providence, surprinsă să afle că aceşti călugări de la Versailles, în afară de faptul că se joacă pe Wii şi ascultă Julio Iglesias, citesc şi Kundera.

— Da, pentru că între fetiţa asta şi dumneavoastră e o poveste de dragoste. Sunteţi o femeie îndrăgostită (referinţele lui culturale erau edificatoare, iată-l citând acum din Mireille Mathieu şi din Barbara Streisand). Povestea asta e întâlnirea dintre două femei pentru care timpul trece cu o mie de kilometri pe oră. Amândouă vă grăbiţi să trăiţi, dar din motive diferite. Dumneavoastră sunteţi ca amiralul Oswaldo Kigliç, luaţi musculiţele drept insule. Fiica dumneavoastră se grăbeşte şi ea, dar nu poate face nimic. Din cauza bolii. Şi ironia sorţii v-a adus una în braţele celeilalte. Căci soarta e câteodată maliţioasă. Va trebui să învăţaţi să trăiţi în acelaşi ritm, pe aceeaşi bătaie de inimă, amândouă. Tot timpul ăsta pe care credeţi că l-aţi pierdut azi e timp câştigat, Providence. El o să vă permită să faceţi cea mai minunată călătorie a vieţii dumneavoastră. Profitaţi de fiecare secundă în aer. Când o să fiţi acolo, sus, mirosiţi norii, respiraţi-i, savuraţi fiecare clipă. Simţiţi mirosul aerului, al cerului, al ploii. Au parfumul Paradisului.

Călugărul a scos un mic obiect din buzunarul togii lui şi i l-a pus în mână. Apoi i-a închis-o făcând-o pumn.

— Luaţi asta cu dumneavoastră şi daţi-i o picătură Zaherei. E un puternic „noricid”. Nu ştiu dacă băutura mea funcţionează. N-am încercat-o niciodată pe un bolnav. Dar dacă merge, atunci o singură picătură va fi de ajuns.

Părintele Superior a înclinat capul în semn de respect. Apoi, în ordinea crescătoare a înălţimii, Maestrul 30, Maestrul 35, Maestrul 40, Maestrul 50 şi Maestrul 55 au salutat-o.

— Dincolo de manierele de sergent şi de figura de granit, sunteţi un drăguţ, dragă Noori... a spus ea înclinându-se în faţa omului cu corp de granit. N-o să vă uit niciodată, a adăugat ea referindu-se la toţi, şi o să mă întorc să vă revăd. Hai, spor la tricotat, călugări tricotori!

— Iar dumneavoastră o să ne-o prezentaţi pe Zahera, căci o să reuşiţi s-o aduceţi, a spus Părintele Superior, cu un aer încrezător.

Talia mică a călugărilor îi făcea simpatici. Nici Providence nu era indiferentă la ea. Formatul lor tip breloc era o invitaţie să-i iei peste tot cu tine. I-ar fi adus înţelepciunea şi răbdarea care îi lipseau adesea. Ar trebui să avem tot timpul la noi un călugăr tibetan în buzunar în caz de urgenţă, de depresie, de lipsă de credinţă sau de încredere de sine.

După câteva momente, bizuindu-se pe darul ei cel nou şi pe filtrul de nor, tânăra poştăriţă s-a precipitat spre gura de metrou către Orly, deja cu capul în nori şi cu picioarele pe gudron.

PARTEA A TREIA

Ziua în care poştăriţa mea a devenit la fel de celebră ca Gioconda

Ultimele cuvinte ale Părintelui Superior o cufundaseră pe Providence într-un acces profund de nostalgie. Aşezată într-un vagon care se bălăngănea ca diligenţa dintr-un western, cu privirea pierdută în tenebrele ce ameninţau s-o înghită din tunelul pe care-l vedea pe fereastră, tânăra se gândea la sfaturile lui. Savuraţi mirosul norilor, al ploii, al cerului. Mirosul Paradisului. Acordaţi-vă răgazul să mirosiţi toate astea.

Providence fusese *nas* o vreme, în tinereţe, înainte să devină poştăriţă. Şi-a imaginat moaca pe care-ar fi făcut-o poliţista de pe Orly dacă ar fi scris *nas* în rubrica pentru profesie a fişei ei. Mi-aţi completat asta cu picioarele, i-ar fi zis fără îndoială. Aţi pus *nas* în *rubrica* profesie. V-aţi împărţit tot aşa restul frumoasei dumneavoastră anatomii în celelalte rubrici?

Da, fusese nas pentru o mare marcă de deodorante de bărbaţi, în fine, „mirositoare de axile", până când directorul general a murit şi falimentul s-a abătut asupra firmei. Bietul om de afaceri murise de râs în timp ce privea filmul *Un peştişor pe nume Wanda*, mărind astfel lista deja lungă a celor mai stupizi morţi din istorie, fix între Adolphe Frédéric, decedat după ce a mâncat cincisprezece porţii de desert, şi Barbarossa, mort pentru că s-a scăldat fără să-şi dea jos armura. Căci patronul ei chiar murise de râs. I s-a oprit inima, o moarte originală pentru cineva cunoscut în special pentru că nu avea aşa ceva.

Însă darul lui Providence nu dispăruse niciodată (mai puţin în cele câteva minute în care îşi luase sacul de gunoi drept poşetă azi-dimineaţă). După ce exercitase profesia asta frumoasă timp de doi ani, încă se mira că acelaşi

deodorant poate lăsa mirosuri atât de diferite în funcţie de axila pe care îl pulverizai. Probabil era vorba de un rău necesar până la urmă. Dac-am mirosi toţi la fel, feromonii, aşa de importanţi în jocul seducţiei, nu şi-ar mai juca rolul, ceea ce ar putea avea consecinţe dramatice pentru specia umană. În cel mai rău scenariu, oamenii n-ar mai fi atraşi unii de alţii, deci nu s-ar mai reproduce şi civilizaţia noastră s-ar prăbuşi în cele din urmă. În cel mai bun caz, n-ai mai face diferenţa între un bărbat şi o femeie, o benă de gunoi şi o bucată de brânză franţuzească. Poate c-ar fi bine pentru călugării din Umila Castă a Călugăriţelor Tricoteuze, care au făcut o afacere din textilele din brânză, dar în restul lumii, ar fi o catastrofă olfactivă fără precedent. Conştiente de aceste mize vitale, laboratoarele se învredniceau deci neîncetat să elaboreze produse care, chiar dacă transcendeau şi sublimau mirosurile personale, nu le anihilau totuşi.

Providence inventariase toate mirosurile pe care îi fusese dat să le-ntâlnească în cursul scurtei ei cariere petrecute pe sub subsuorile bărbaţilor. Bărbatul alb, spre exemplu, degaja un miros ca de iarbă udă, bărbatul negru emana mirosuri asemănătoare pielii tăbăcite şi scoarţei de arbore, bărbatul asiatic mirosea a vapori oceanici şi a lămâie, bărbatul indian mirosea a mirodenii fine.

Era foarte practic, de altfel, când trebuia să evalueze un eventual partener. Primul lucru pe care-l făcea tânăra în momentul în care întâlnea un bărbat era să-l miroasă. Îi mirosea pielea de pe faţă, de pe gât. Maimuţele nu inventaseră nimic. Aşa învăţau să-şi cunoască duşmanii sau să recunoască în alţii un partener fidel. Afli mai multe lucruri despre un om mirosindu-l decât din ce spune.

Şi-a reamintit o conversaţie pe care-a avut-o cu Zahera pe subiectul ăsta.

— A ce miros eu? o întrebase fetiţa.

— Tu miroşi a mirodenii, minţise Providence.

În realitate, mirosea a medicamente, a nebulizatorul Ventolin şi a sirop de tuse.

— Dar tu a ce miroşi?

Împunsă de curiozitatea de a-i mirosi tot timpul pe ceilalţi, tânăra îşi mirosise într-o zi subsuorile.

— Poştăriţa franţuzoaică miroase totdeauna a pădurea Fontainebleau dimineaţa devreme, înainte să se ivească rouă, când frunzele stejarilor şi acele pinilor încă nu şi-au acoperit colierul cu perle de apă... Serios acum, axilele mele miros a bumbac şi poliester, dar când am cămaşa pe mine. În rest, francezii miros a brânză şi a usturoi.

Ea detesta mirosul de usturoi în aşa hal că în numeroase ocazii aversiunea asta o făcuse să fie luată drept vampir.

Vampiriţa se afla acum în trenul periurban B, care mirosea mai mult a transpiraţie decât a usturoi sau a brânză fermentată (deşi...), mergând în direcţia sud.

Avantajul de a avea un miros ultradezvoltat era că putea recunoaşte staţiile de metrou după mirosul lor specific. Ca amprentele digitale, fiecare avea un miros şi el era unic. Astfel, staţia Nation mirosea a croasant cald, Gare de Lyon, a pipi, Concorde a porumbel murdar, Châtelet-les-Halles, a cafea. Ajunsese la concluzia că are mai multe staţii cu miros respingător decât plăcut. Dacă ar fi fost aleasă primăriţă a capitalei, ar fi început prin a parfuma staţiile, fiecare cu mirosul unei flori diferite. Staţia ei mirosea a clor şi a lămâie. Dar era normal, pentru că de fiecare dată când intra la metrou dimineaţa ca să meargă la Poştă, o femeie dădea cu mopul. Mirosea a peşte (staţia, nu femeia) marţea, joia şi duminica, pentru că era zi de piaţă. Mirosea şi a orez crud, sâmbăta, pentru că era zi de nunţi.

Providence lucra într-un cartier popular din Orly. Cât era în tură, îi plăcea să se oprească

pentru câteva minute în grădiniţa de copii. Dacă mersese bine, era în general ora 11 şi se-aşeza să mănânce un măr foarte roşu. Ce-i plăcea la locul acesta era amestecul cultural şi culorile pe care le aveau feţele copiilor. Negri mici se jucau acolo cu mici blonduţi, cu magrebieni, cu asiatici, cu mici evrei arborându-şi kippa pe cap şi ţiţiturile la brâu. Toată această mică lume trăia în armonie. Copiii ăştia erau atât de nevinovaţi şi de departe de a-şi imagina că părinţii lor se detestă şi se luptă în cele patru colţuri ale lumii unii cu ceilalţi. Ei se jucau, nepăsându-le de toate astea. Îşi dădeau unii altora bicicleta, găletuşa şi grebla şi făceau castele împreună. Dădeau o frumoasă lecţie de viaţă. Aşa trebuia să arate Paradisul. Acel Paradis al cărui miros îi spusese Părintele Superior să-l inspire până în fundul plămânilor.

A strâns în mână obiectul pe care el i-l încredinţase, nu prea tare totuşi, ca să nu spargă mica fiolă care conţinea lichidul auriu din care o singură picătură va reuşi, poate, s-o facă bine pe Zahera. O să aibă grijă de ea ca de lumina ochilor. Cu asta în cap, s-a schimbat în costumul de baie.

*

Ar fi putut decola din orice loc. De pe un balcon, de pe o terasă, de pe un acoperiş, chiar de pe trotuar. Dar acum, când se pregătea să pornească, acum, când zborul ei era iminent, un sentiment de frică din ce în ce mai apăsător începea să-i creeze un gol în stomac.

Providence se gândea la *Game over*-ul din jocul video. Să zbori ca o pasăre, dacă nu eşti pasăre, presupune nişte riscuri. Şi poate o să plătească cu viaţa vanitatea de a fi vrut într-o zi să atingă cerul. Călugării îi spuseseră că e pregătită. Dar, în fond, cine-i garanta? Ei erau nişte marginali. Or, ea avea oroare să-şi lase viaţa pe mâinile marginalilor.

Tânăra a găsit deci mai prudent să se îndrepte spre un profesionist al aviaţiei. Cunoştea un controlor de trafic la Orly. Cererea ei insolită o să-l mire cu siguranţă şi poate o s-o ia drept nebună, era un risc, dar nu putea refuza s-o ajute să-şi ducă treaba la capăt, căci ea era poştaşul lui. Şi nu îi refuzi niciodată ajutorul poştaşului tău. Nu merge. Altfel, ar putea foarte bine să nu-ţi mai aducă veşti bune, să pună corespondenţa altcuiva în cutia ta poştală, să deschidă şi să lase la vedere abonamentul la revista aia porno celebră pe care o ascunzi de ani buni de nevastă-ta, sau şi mai bine, să întârzie livrarea pantofilor Zalando nevestei în discuţie, ceea ce n-o va face tocmai să „urle de plăcere” cum anunţă sloganul mărcii. Bun, controlorul aerian nu avea nevastă, dar n-o să-şi permită să refuze. Şi apoi, nu prea era stilul lui.

Era un anume Léo Machin. Un nume ciudat pentru un antilez arătos, foarte fin şi, în acelaşi timp, foarte puternic. Cel puţin asta simţise ea într-o zi când se apropiase de el ca să-i semneze un aviz. Mirosea a onestitate, a rigoare şi a săpun marseillez. Un aspersor de hormoni, un foc de artificii de feromoni care o făcuse să tremure prima dată. Nu se întâlneau des, dar, în afară de el, nu văzuse niciodată pe nimeni la el acasă. Un tip mişto şi celibatar, în realitate. Deci mai uşor de fermecat.

O să-i ceară autorizaţie să decoleze de pe Orly. Nu avea chef să vadă cum o flanchează avioane de vânătoare ca să o someze să coboare pe pământ sau să o doboare. Într-un aeroport, o să fie în văzul tuturor şi putea oricând să-i vină cineva în ajutor dacă i se întâmpla ceva după decolare. Asta intra în conflict cu regula Maestrului Hué, care voia să-ţi păstrezi puterile secrete, în măsura posibilului. Dar Providence depăşise această „măsură a posibilului” de mult, de fapt, de când începuse povestea asta nebunească. Şi apoi, Léo o să-i dea cu siguranţă sfaturi excelente pentru când

va fi sus, căci cele ale călugărilor i se păreau un pic fanteziste.

Întoarcere la Orly, şi-a spus ea.

Când a ajuns la aeroport, Providence şi-a dat seama că situaţia era mai gravă decât atunci când plecase. Sute de turişti şi de oameni de afaceri furioşi luaseră prizonieri stewarzii şi solicitau soluţii imediate. Alţii, aşezaţi sau culcaţi pe jos, priveau placid spectacolul. Asezonaţi asta cu nişte plânsete de copii şi o să obţineţi versiunea modernă a *Plutei Meduzei* de Géricault.

Amintindu-şi dintr-odată de preceptul nr. 3 al lui Choo Noori, în drumul ei spre turnul de control s-a apucat să caute un bikini. A străbătut magazinele *duty free* din terminal, a văzut multe raioane de ţigări, de parfumuri şi de alcool, dar niciunul de articole de plajă. Tocmai se gândea la soluţii alternative, de exemplu, să-şi confecţioneze un costum de baie din ambalaje de cartuşe de ţigări, când a nimerit într-un mic stand cu costume de baie.

Bikini-urile sunt din ce în ce mai mici şi din ce în ce mai scumpe. Dacă la început se vindeau în cutii de chibrituri, acum se pot vinde în degetare pentru cusut. Dar degetarele pentru cusut sunt demodate, cel puţin tot atât cât vaza câştigătorului Turului Franţei. VAZA, VAZA! a auzit urletul, dar Texas Rangerul asiatic nu mai era lângă ea.

Providence a ales un costum din două piese cu model floral. Ai fi zis că l-a creat chiar ea, din tapiseria din camera bunicii. Dar avea cel puţin avantajul de a fi uşor. S-a închis într-o cabină de probă, s-a dezbrăcat şi l-a luat pe ea.

S-a privit o clipă în oglindă şi i s-a părut că arată foarte bine. În ciuda unei diete dezechilibrate şi a unei lipse grave de mişcare, avea un fizic de vis, care făcea de obicei să se întoarcă mai mult de capul unui bărbat pe stradă. Avea gene excelente, chiar dacă contradictorii. Era subţire, dar sub puloverele ei mulate, când purta aşa ceva, se

ghiceau sâni frumoşi, rotunzi şi tari. Avea o talie fină, care ar fi făcut şi o viespe să pălească de invidie, şi un funduleţ rotund şi frumos, datorită căruia primise nenumărate porecle şi care alimentase fantasmele fan-cluburilor ei masculine, care se înfiinţau peste tot pe unde apărea. Fizicul acesta era cât se poate de natural. Îl avea din naştere. Era de serie. Şi n-avea nevoie să facă sport ca să-l întreţină sau ca să aibă muşchi puternici. Agitaţia ei, munca, temperamentul ei vulcanic care n-o lăsau să stea locului o împiedicau să pună pe ea vreun kilogram în plus. Putea să mănânce orice voia, când voia, fără să-şi facă nici cea mai mică grijă cu privire la siluetă, care rămânea impecabilă. Poate era meritul celui de-al şaselea deget al ei, căruia nu i-a găsit totdeauna utilitatea.

Providence s-a îmbrăcat la loc şi s-a dus la casă să plătească costumul, având grijă să lase afară din blugi şi din tricou cele două etichete pe care se găseau codurile de bare. Chestia asta a încurcat-o pe vânzătoare, dar asta nu era nimic în comparaţie cu ce avea să se întâmple peste cinci minute.

Apoi şi-a închis lucrurile în primul fişet de bagaje cu cod pe care l-a întâlnit în cale. Nu a păstrat decât bikiniul, fiola cu „noricid” şi o bancnotă de 50 de euro.

Deodată, ca prin farmec, sau ca şi cum ar fi orbit mulţimea cu aparatul lui Will Smith cu care putea şterge memoria oamenilor în *Men in Black*, întârzierile, anulările, avioanele, norul de cenuşă, furia au dispărut o clipă din mintea tuturor. Mai ales din mintea bărbaţilor. În câteva secunde, Providence devenise unicul punct de interes al aeroportului şi toate camerele de supraveghere se întorseseră către ea. Şi către frumosul ei posterior înflorat.

*

— Şi ajungem la momentul în care poştăriţa mea debarcă în turnul de control în costum de baie. Cu siguranţă dăduse numele meu ca să treacă de serviciul de securitate. Deşi, ştiindu-i pe paznici... La ora asta, cred că serviciul curăţenie încă mai şterge găleţile de bale pe care le-au lăsat ăia când au văzut-o în faţa lor. Bun, nu era înarmată. Asta e sigur. Nu avea o bombă asupra ei. Bomba era chiar ea!

— În sfârşit, ajungem la partea interesantă! a exclamat frizerul frecându-şi mâinile. După douăştrei de capitole... Începea să mi se pară că durează prea mult.

— De ce? Ce v-am povestit până acum nu v-a interesat?

— Ba da, ba da, însă marea mea curiozitate e dacă fata asta zboară pe bune.

— Nu vreţi să ştiţi ce s-a întâmplat cu Zahera?

— Fetiţa?

— Văd că n-aţi urmărit mare lucru.

— Mai întâi, povestiţi-mi de zburat, fiţi amabil! Muncesc şi nu am toată ziua la dispoziţie.

— Ar trebui să daţi o tură pe la templul tibetan de la Versailles pentru problema asta. Dacă au vindecat-o pe Providence de nerăbdare, cred că pot să v-ajute şi pe dumneavoastră. Şi apoi nu aţi terminat să mă tundeţi. Şi n-aveţi niciun alt client în afara mea.

— Ăsta nu-i un motiv.

— Şi dacă vă zic că e cea mai frumoasă poveste pe care v-a spus-o cineva vreodată, e un motiv?

*

În timp ce-i cerea controlorului de trafic permisiunea de a decola de pe Orly, Providence şi-a dat seama că ceea ce spunea era o nebunie. Au fost închişi oameni la ospiciu pentru mai puţin de-

atât. La urma urmei, poate ar fi trebuit să rămână acolo, la azilul de nebuni din mănăstirea de la Versailles, şi să-şi încheie viaţa acolo în linişte absolută, tricotând hăinuţe din brânză şi numărând puncte la partidele de petancă cu roşii verzi. Totuşi, nu şi-a pierdut elanul, şi-a înghiţit mândria, şi-a asumat vorbele până la capăt şi a aşteptat un răspuns de la controlor.

Nu l-a primit.

— Nu vreau să vă perturb traficul, domnule controlor, a adăugat ea ca să-l liniştească, vreau doar să mă consideraţi un avion în plus. N-o să zbor aşa de sus pentru ca norul de cenuşă să mă afecteze. Dacă trebuie plătite taxe de aeroport, nu-i nicio problemă, poftiţi.

I-a întins tânărului bancnota de 50 de euro pe care o strângea în pumnul stâng. *S-o consider un avion în plus nu e o problemă în sine*, s-a gândit Leo. *Păi, fata asta e o adevărată rachetă!*

— Nu ştiu dacă ajunge, dar e tot ce am, a adăugat ea.

Cum controlorul nu se clintea, a făcut cea mai drăguţă mutră tristă a ei şi i-a spus cum o cheamă, ca să-i pară mai umană. Văzuse asta într-un film american în care o mamă spunea fără încetare numele fiicei ei, astfel încât criminalul s-o vadă ca pe o fetiţă şi nu ca pe un obiect. Providence demonstra astfel că e mult mai mult decât o simplă poştăriţă în bikini cu flori.

Dinspre bărbat venea un miros de mare bunătate şi, din nou, de săpun marseillez. Şi, cum părea receptiv, i-a spus povestea ei. De la episodul cu apendicita ei la Marrakech până în ziua aia. Fără să omită vreun detaliu din această aventură fabuloasă.

— E pe moarte, Léo, a spus ea în cele din urmă. Şi un şir de lacrimi sidefate ca mii de cochilii i s-au scurs pe obraz. E fetiţa mea. E tot ce am pe lume.

Controlorul şi-a spus că tânăra avea o inimă mare cât un reactor de Airbus A320 (fiecare cu referinţele lui). Îi venea să-i zică, dar oricum n-ar fi înţeles. Poate nici n-ar fi luat asta drept un compliment. E adevărat că un turboreactor de Airbus nu are nimic romantic sau poetic. Decât pentru el, care vedea în această capodoperă a tehnologiei mecanice aliajul perfect între fragilitate (un simplu pui congelat poate să-i distrugă palele) şi forţă (forţa gazelor ce ies din el poate să ridice un avion de câteva tone).

Léo era sceptic. Bineînţeles, nu s-a gândit nicio clipă că poştăriţa lui putea să zboare. Prin definiţie, omul nu poate zbura cu propriile lui mijloace. E o lege esenţială a fizicii şi Léo credea în legea asta mai mult decât în orice pe lume. Era profesia lui, religia lui. El era inginer de control al navigaţiei aeriene, ICNA, cum se spunea în jargonul lui. Era un om de ştiinţă, genul de om care crede în chestii solide, nu în himere. Ceva îi spunea că e pe cale să schimbe tabăra, pentru că, pe de altă parte, tânăra asta exercita o anume fascinaţie asupra lui. Fascinaţie şi farmec. Un farmec irezistibil. Mai întâi, avea cea mai drăguţă mutriţă tristă din câte văzuse în viaţa lui. Şi apoi picioarele ei, talia mică, pielea ei albă uşor bronzată, braţele fine şi pumnii ei minusculi nu-l lăsau indiferent. Da, pumnii ei osoşi, de abia câţiva centimetri. Pumni perfecţi, pe scurt. Dacă ar fi ascultat de ce-i trecea prin cap, ar fi scos o riglă chiar acolo şi i-ar fi măsurat ca să vadă dacă erau cei mai mici dintre cei pe care-i putuse cunoaşte până în prezent. Căci îşi jurase totdeauna că femeia vieţii lui va deţine recordul mondial, titlul suprem pentru pumni mici. Şi că aşa o va recunoaşte. O manie ciudată care-i atrăsese adesea sarcasmul confraţilor. Trăim într-o societate în care să visezi la sâni mari e mai acceptabil decât să apreciezi pumnii mici. Pe scurt, văzând pumnii tinerei care se afla acum în faţa lui, s-a gândit că

găsise, în sfârşit, fiinţa perfectă pe care o căutase totdeauna şi cu care voia să trăiască scurta existenţă care-i mai rămânea.

Şi cum putea ea să aibă atâta putere, atâta voinţă şi iubire cât să se creadă în stare să zboare printre nori? Asta îl fascina. Inocenţa asta venită din altă lume. Ce corp frumos. Ce caracter frumos.

S-a hotărât să-i acorde o şansă. Numai pentru că era curios să vadă ce-o să facă odată ajunsă pe pistă. În fond, nu era aglomerat. Avioanele erau ţinute la sol şi aeroportul era închis acum. Era mai bine decât să aştepte să treacă timpul, aşezat pe-un scaun. Şi apoi, compania acestei femei era dintre cele mai agreabile. Când o vedea, îi bătea inima. Şi palpitaţiile, în cazul acesta, erau benigne şi plăcute.

A fost impresionat că ea îi spunea pe nume. S-a gândit la slujba lui, la reacţia superiorilor lui, poate chiar la un consiliu disciplinar pentru că o primise pe fata asta în turnul de control şi o însoţise pe pistă.

Lumea se învârtea cu o viteză nebună.

Şi capul lui la fel.

O clipă, s-a văzut copil, la Panthéon, cu tatăl lui. Ai în faţa ta unicul şi singurul indicator al punctului fix al universului, îi spusese cu un zâmbet, arătându-i pendulul lui Foucault care se balansa la capătul cablului, deasupra golului. Trăim într-o lume mobilă, în care nimic nu e permanent, etern. Totul se schimbă în jurul nostru, totul se schimbă în interiorul nostru, totul se mişcă atât de repede. Dacă-ţi poţi găsi, în tot acest haos, punctul fix, punctul fix al universului tău, nu-l lăsa niciodată. Te va ajuta în momentele de schimbare şi de îndoială, când totul va fi distrus în jurul tău, toate reperele tale, toate casele tale şi toate obiceiurile. Eu l-am găsit în mama ta. Ea e stabilitatea mea, statornicia mea, imuabilitatea mea. Ea e pendulul lui Foucault pentru mine.

Atunci Léo a decis că, începând cu ziua aia, Providence o să fie punctul fix al universului său.

*

Pentru un punct fix, începea prost, de vreme ce punctul fix avea să-şi facă bagajul, să plece în călătorie şi să pună între ei două mii de kilometri.

Léo tocmai îi dăduse lui Providence permisiunea de a decola.

Ardea de nerăbdare ca ea să plece la fata ei. Mai ales ardea de nerăbdare s-o vadă cu ochii lui pe femeia asta în bikini luându-şi zborul către nori, chiar dacă n-a crezut nicio secundă aşa ceva. S-a aplecat spre el şi l-a sărutat pe obraz, aproape de buze, strângându-l tare în braţe. Avea piele fină. Ce frumos era amestecul de culori ale braţelor lor. O picătură de lapte pe o bucată de piele neagră dată cu ulei, strălucitoare. Mulţumesc! îi spusese din inimă şi din ochii frumoşi, de culoarea mierii, apoi redevenise serioasă şi îl întrebase care erau paşii de urmat.

Tânărul îşi pusese casca şi microfonul de controlor aerian şi ascultase undele. Pronunţase câteva cuvinte în engleză pentru a-i avertiza pe piloţii străini încă aliniaţi la capătul pistei de la închiderea aeroportului apoi se întorsese spre Providence zâmbind.

— Gata. Cale liberă. Nu urcaţi prea mult. Temperatura scade odată cu creşterea altitudinii, şi nu sunteţi îmbrăcată adecvat. Şi apoi, amintiţi-vă, cu cât urcaţi, cu atât mai puţin oxigen o să fie. O să vă daţi repede seama. O să vă însoţesc pe pistă.

De ce se obosea să-i dea astfel de sfaturi? N-o să se ridice niciodată nici cu un milimetru de pe asfalt şi el îi vorbea ca şi cum prevedea că o să ajungă la altitudinea de croazieră de zece mii de metri a unui zbor comercial obişnuit.

— Ştiam eu c-o să-mi daţi sfaturi grozave, a răspuns ea cu un zâmbet fermecător.

Au coborât pe o scară în spirală asemănătoare celor din farurile de la malul mării şi au ajuns imediat în prima linie, în faţa pistelor de decolare, care se dovedeau, printr-o uriaşă coincidenţă, a fi aceleaşi cu cele de aterizare. În spatele marilor golfuri de sticlă ale terminalului, câţiva gură-cască se adunaseră şi priveau scena miraţi.

— Succes, a spus controlorul.

Şi fără să mai aştepte, purtată de insuportabila uşurătate a poştăriţelor îndrăgostite, Providence şi-a luat zborul.

*

— Staţi aşa, vă bateţi joc de mine? De-o oră îmi povestiţi detalii nesemnificative şi când ajungem în sfârşit la ce mă interesează, zborul lui Providence Dupois, expediaţi subiectul într-o secundă. „Şi fără să mai aştepte, purtată de insuportabila bla-bla-bla, şi-a luat zborul...” Credeţi c-o să mă mulţumesc cu asta?

*

Ca să optimizeze ascensiunea lui Providence şi s-o scutească de un efort inutil, Léo avusese ideea de a folosi forţa reactorului unui avion pentru a încălzi aerul şi a provoca înălţarea micilor molecule care trebuiau să antreneze cu ele corpul tinerei. Era principiul montgolfierului, cu un pic de fantezie şi de SF. Dar dacă funcţiona, acest procedeu urma s-o ajute fără îndoială să urce primii metri (iar el putea emite pretenţii la Premiul Nobel sau la internarea într-un spital de nebuni). Pe urmă, ea putea să înceapă să dea din braţe şi să întreprindă miraculoasa călătorie.

Îl hipnotizase?

Nu s-ar fi gândit vreodată să colaboreze la nebunia altcuiva. Dar el era mânat de o forţă în care raţiunea nu mai era o miză. O forţă pe care o

găsea în regiunile cele mai îndepărtate ale inimii lui. O forţă pe care o numim „dragoste”, atunci când nu vrem să-i spunem „nebunie”. Dacă logica lui Léo îi spunea că se pregăteşte să asiste la o înfrângere dură şi că Providence nu se va ridica nici cât să stea pe vârful unghiilor de pe pista asta fierbinte de asfalt, inima lui, în schimb, şi-o imagina cum zboară sus în cer. În fine, om vedea. Părea aşa de hotărâtă...

Controlorul şi-a conectat casca la botul avionului şi a vorbit cu pilotul de la Lufthansa. Apoi a dirijat-o pe Providence spre partea din spate a reactorului drept, la o distanţă prudentă, şi s-a reconectat ca să controleze manevra.

Palele motorului au început să se învârtă. Mai întâi încet, apoi din ce în ce mai repede. Chiar dacă sceptic în ceea ce priveşte experienţa asta, Léo avea să meargă până la capăt. Chit că va trece drept un idiot în ochii piloţilor. A făcut câteva gesturi către tânără ca să-i spună că totul era în regulă, sub privirea intrigată a neamţului care, avioanele nefiind încă dotate cu retrovizoare, nu vedea nimic din scena ireală care se petrecea sub aripile sale.

Un curent de aer cald a ridicat puţin tunsoarea băieţească a lui Providence şi i-a făcut corpul fragil să tremure. Peste câteva secunde, era propulsată în aer, ea şi bikiniul ei cu flori, ca o felie de pâine prăjită care sare dintr-un prăjitor.

*

Localizare: în aer, zis şi „atmosferă” (Franţa)
Inim-O-metru®: 2 105 kilometri

Când a deschis ochii, tânăra poştăriţă era în aer, la mai bine de o sută de metri de sol. Sub ea se desfăşurau imensul aeroport şi avioanele sale ţinute la sol, ca într-o machetă de arhitect. Oamenii ieşiseră pe pistă şi se uitau la ea, cu capul în sus şi

cu mâna la ochi ca s-o vadă cum zboară. Trebuiau să fie tot aşa de îngroziţi ca ea, cu siguranţă. Se auzea un murmur vag, ca şi cum mulţimea o aclama.

Gata, reuşise.

Maestrul Hué şi Părintele Superior aveau dreptate. Putea să zboare. Avea darul acesta în ea. Îl avusese dintotdeauna.

Era incredibil.

La sol, informaţi despre misiunea lui Providence de Léo, care difuzase un mesaj la megafoanele din terminale, călătorii uitaseră de micile lor griji, de zborurile anulate, de întâlniri ori de prima zi de vacanţă, ca să se ralieze cauzei acestei mame care, purtată de dragostea ei, îşi inventase aripi ca să meargă să-şi întâlnească fetiţa, care o aştepta de cealaltă parte a mării. Era un mesaj de dragoste atât de frumos, încât nu mai existau naţionalităţi, religii, ci doar un popor, o rasă, rasa umană, în faţa ei. Alături de ea. Fiinţa omenească, singura fiinţă care îşi poate împlini visurile prin voinţă, singura fiinţă, de altfel, care are visuri. Căci au animalele aşa ceva, altminteri decât în romanul lui George Orwell?

L-a zărit pe Léo, jos, jos de tot, cum îi spunea la revedere cu gesturi ample. Fericită, şi-a agitat braţele cu mai multă vigoare şi a mai urcat câţiva metri, amintindu-şi cuvintele controlorului. Să nu urce prea mult. Frigul şi apoi lipsa aerului o pândeau pe după un nor.

Curând aeroportul a dispărut şi întinderi imense, verzi şi galbene, au invadat peisajul, un pătrat uriaş de pânză la fel de colorat ca un covoraş de baie de la Ikea, care se desfăşura la picioarele ei şi-i indica drumul de urmat. Nu-şi luase busolă, dar a ştiut din instinct încotro să se îndrepte. Mamele ştiu chestiile astea.

I-a venit în minte un cântec al lui Jacques Brel:

A fost prima floare
Şi prima fată
Prima sărutată
Şi prima disperare
Zburam, vă jur,
Jur că zburam
Inima mea-şi deschidea braţele.

Cântăreţul belgian părea să-l fi scris pentru ea.

Pentru azi.

Pentru aici.

Curând, tânăra poştăriţă a ajuns la primul nor şi a înotat drept spre el, căci nu semăna nici cu o conopidă, nici cu o bonetă de bucătar. Era doar un ghemotoc mare de vată vaporoasă. S-a strecurat înăuntrul lui, între filamente, şi când a ajuns în inima lui, apa din picăturile suprarăcite care îl alcătuiau i-a explodat în faţă şi pe membre ca un imens vaporizator. Ce senzaţie! Şi ce miros! Părintele Superior avea dreptate. Era aşa de plăcut să miroşi un nor! Şi hopa. Un miros nou pentru inventarul ei de mirosuri! Mirosul Paradisului. Nu te-ntâlneşti în fiecare zi cu aşa ceva.

Suspendată în aer, Providence executa mişcări de bras, ca şi cum ar fi fost în piscina de la Tourelles unde obişnuia să meargă să înoate când era mică şi cum obişnuia s-o facă în visele ei. Înota în cer. Dar era mult mai bine decât în vis!

O pasăre a trecut pe lângă ea, ciripindu-i la ureche. Şi, mirată să vadă un om prin zonă, a însoţit-o câţiva metri, înainte de a dispărea din nou în albastrul cerului ca să le povestească suratelor ei această întâlnire incredibilă.

Când era mică, profesorii îi reproşau că are tot timpul capul în nori. Şi iată că azi avea chiar picioarele în nori.

Rămâi concentrată, şi-a spus ea. *Gândeşte-te la vaza Turului Franţei.*

Deodată, la al treilea nor la stânga, a cuprins-o îndoiala.

Nu era decât la început, dar îşi imagina că mai zboară câteva clipe, apoi, moartă de oboseală, cade ca un pietroi la pământ. Nu era într-un desen animat, în care personajul merge în gol şi nu cade decât în momentul în care îşi dă seama. În realitate, ar cădea din cer ca o tartină. Ca la lansările de tartine pe care le organiza cu Zahera din când în când, la ora gustării.

Asta presupunea să ungi un pic de unt şi de dulceaţă pe un biscuit, să întinzi mâna şi să-i dai drumul. Scopul jocului era să-l faci să cadă cu partea neunsă. Providence redevenea copil, în timp ce Zahera, mai conştiincioasă, ţinea scorul. De exemplu, la douăzeci de încercări, bucata de pâine atinsese podeaua de şaisprezece ori cu faţa tartinată, de trei ori pe cealaltă faţă şi o dată rămăsese lipită de mâna ei. De cele mai multe ori, alertată de râsul celorlalte bolnave, femeia de serviciu intra valvârtej în bucătărie şi, văzând pe jos toată dulceaţa din borcan, se înfoia la vinovate şi le pedepsea cu lovituri de mătură, înainte ca ele să-i poată explica faptul că se dedau unei experienţe ştiinţifice de cea mai mare importanţă şi că era în joc soarta universului. Femeia de serviciu, mai preocupată, se pare, de soarta gresiei ei decât de cea a universului, le gonea din bucătărie înjurând arăbeşte. La întoarcerea în salon, fetiţa nota rezultatele în caiet şi trăgea concluziile.

Postulatul 1

Odată ce-i dai drumul, tartina cade totdeauna.

Postulatul 2

Tartina cade aproape totdeauna pe partea cu dulceaţa. Şi cum cultura seamănă cu dulceaţa, cu cât ai mai puţină, cu atât o etalezi mai tare, atunci nu e greşit să afirmi că tartina cade aproape

totdeauna pe partea cu cultura (chiar dacă asta nu înseamnă nimic.)

Postulatul 3

Dacă, în mod excepţional, tartina cade pe partea neunsă, este din cauză că n-am uns partea corectă.

Providence a revenit la realitate.

Trebuia să rămână concentrată. Aşa o sfătuiseră călugării. Nu avea dreptul la *Game over* în viaţa asta.

Călătoria părea să se desfăşoare bine pe moment. Dar cum o să fie la întoarcere? S-a întrebat cum se vor întoarce ele două. Căci n-aveau să lase niciodată să decoleze avionul şi asistenţa medicală pe care le solicitase pentru călătoria în Franţa.

Şi cum s-o aducă pe Zahera în braţe? N-or să poată zbura împreună niciodată. Mult prea multă greutate. Şi apoi fetiţa ei avea deja un nor în piept. Ar suporta să înoate printre ei?

Providence a vărsat câteva lacrimi.

La câţiva mii de kilometri distanţă, un meteorolog a captat aceste precipitaţii lacrimale pe calculatorul său. O culoare frumoasă, verde-albastru, i-a umplut modelul higrometric. Părea că, pentru prima dată în istoria cerului, ploua deasupra norilor.

*

În după-amiaza aceea, François Hollande s-a hotărât să ia metroul. Era un mijloc de transport pe care nu-l folosea niciodată. Mai întâi pentru că lucra acolo unde locuia, la Palatul Elysée, cam ca vânzătorii arabi de mirodenii, ca patronii chinezi de restaurante sau ca administratorii cârciumilor din westernurile americane, care locuiau la etajul de sus. Apoi, pentru că a planifica aşa ceva

presupunea o bătaie de cap fără seamăn pentru serviciul de securitate, care nu-l lăsa niciodată să facă asta. Mă rog, care-l descuraja serios, pentru că nu împiedici un preşedinte al republicii să facă ce vrea el, în cazul ăsta, să ia metroul, doar dacă nu cumva vrei o pensionare anticipată.

Iată de ce, de data asta, serviciul său de protecţie nu a putut să-l împiedice să intre în metroul parizian. Şeful de stat în mod evident nu-şi alesese bine ziua pentru asta, căci un consilier a venit aproape imediat după el ca să-l anunţe, întrucât telefonul mobil nu are acoperire în această grotă a secolului XXI, că un eveniment fără precedent era pe cale să bulverseze lumea, căci o femeie zbura.

— A, nu, n-o să-mi faceţi iar faza cu mama de familie care fură carne de la supermarket ca să-şi hrănească bieţii copii înfometaţi! N-o să-mi faceţi iar faza din 2007! Scoateţi-o, ca pe prima, cum a făcut Sarko!

— Domnule preşedinte, asta nu fură din supermarketuri. Zboară în cer.[15]

— Şi ce fură? Nori?

Domnul Hollande, care râdea mult la propriile-i glume, a fost scuturat de un hohot scurt de râs, asemănător cu gâjâitul păsărilor. Curtenii săi s-au străduit să facă la fel. Şi un gâjâit păsăresc general a străbătut rama de metrou, alcătuită din 99,9% ofiţeri şi 0,1% civili, respectiv o doamnă la cincizeci de ani strivită între doi mastodonţi şi pe care au forţat-o să semneze un contract de confidenţialitate în care se angaja să uite pe loc cuvintele, oricât de amuzante ar fi fost, ale bunului nostru preşedinte.

— Zboară ca o pasăre, domnule!

— Ca o pasăre? Iată ce interesant. LPP[16] e pe fază?

— Nu, domnule.

— Bine. Dar DGAC?

— Nu, domnule.

— Şi mai bine. Dar DGSE[17]?

— Nu, domnule.

— Mă aşteptam din partea voastră. Bine, în cazul ăsta, toată lumea la Charles de Gaulle!

— Femeia a plecat de pe Orly.

— Foarte bine, în cazul ăsta, toată lumea la Orly!

— Domnule preşedinte, aeroportul Orly e închis!

— Bine, în cazul ăsta, toată lumea la Charles de Gaulle!

— Domnule preşedinte, toate aeroporturile sunt închise! Nu aţi citit nota de sinteză din dimineaţa asta?

— Dacă vă referiţi la dosăroiul ăla roşu de o sută de pagini care mi-a fost adus de urgenţă pe la 11 azi-dimineaţă, nu. La fel ca Pompidou, nu citesc sintezele care au mai mult de o frază. Pentru că dacă au mai mult de o frază, nu mai sunt sinteze!

— Data viitoare, o să vă trimitem telegrame, a bombănit consilierul.

— Poftim?

— Nimic, domnule preşedinte. Spuneam că aveţi dreptate. O să avem grijă ca viitoarele sinteze să nu depăşească o frază. La nevoie, două, dacă îmi permiteţi.

— Şi, că tot vorbim de asta, fără dosare roşii. Nu deschid niciodată dosarele roşii. Mă sperie. Un dosar roşu poate oricând să-ţi explodeze-n faţă. S-a înţeles? Bine. Să ne întoarcem la aeroporturile noastre.

— Sunt închise toate, domnule.

— Niciun aeroport franţuzesc nu e închis pentru preşedintele francezilor.

— Un nor uriaş de cenuşă împiedică avioanele să zboare. Iată ce se găsea în sinteza de dimineaţă.

— Păi, vedeţi că puteţi rezuma situaţia într-o singură frază!? Un-nor-uriaş-de-cenuşă-împiedică-avioanele-să-zboare. E atât de simplu! Bine, pentru informaţia dumneavoastră, să ştiţi că niciun nor de cenuşă nu împiedică avionul preşedintelui francezilor să decoleze!

Au urcat la suprafaţă în viteză, a fost trimisă de urgenţă o escortă motorizată şi domnul Hollande a fost însoţit cu sirenele pornite la Orly, unde-l aştepta o reprezentantă mustăcioasă a poliţiei ca să-l pună la curent cu situaţia.

— Bună ziua, domnule, a spus preşedintele, care e situaţia?

— Domnule preşedinte, nu sunt bărbat, a răspuns poliţista.

— Asta e treaba ta, bătrâne, a plusat şeful francezilor, care nu dorea să intre mai mult în viaţa privată a funcţionarului. Am întrebat care e situaţia cu zborurile, nu cu problemele dumitale de identitate sexuală. Chiar dacă mi-a plăcut mult ce-ai făcut la Eurovision...

Mustaţa femeii tremura de furie.

— Hoaţa, pardon, zburătoarea tocmai a trecut frontiera cu Spania, domnule!

— Cum? E deja la mâncătorii de paella? Gata, am pierdut destul timp, duceţi-mă la Air France One! Ca vântul!

*

— Mie-mi place mult Hollande, a spus frizerul.

— Mie nu prea. Dar în fine, îl prefer celuilalt François.

— François Mitterrand?

— Da, Mitterrand. N-a prea avut cârlig la mine personajul, mult prea rece şi rigid după gustul meu.

— Da, aveţi dreptate, mult prea rece şi rigid. Ca să nu mai vorbim de când a murit...

Localizare: Deasupra Pirineilor (Franţa-Spania)

Inim-O-metru®: 1473 kilometri

Norii înoată ca nişte scrisori gigantice pe care şi le trimit anotimpurile, a spus cândva poetul albanez Ismail Kadare. O poştăriţă n-ar fi scris mai bine.

Ce frumoasă era lumea văzută de sus! Era o senzaţie diferită de cea de a lua avionul, căci până acum nu fuseseră încă inventate aeronavele cu podea de sticlă, ca în vapoarele turistice de la Marsilia, ceea ce ar fi fost minunat. Chiar şi aşa, ar fi lipsit această dulce senzaţie de prospeţime şi de umiditate care-ţi mângâie obrazul şi senzaţia de libertate totală şi apoi mirosul. Mirosul Paradisului. Providence era stăpână pe mişcările şi pe direcţia ei, pe altitudinea la care voia să zboare.

I-a reperat pe cei care puneau giruete pe catedrale, i-a zărit pe spălătorii de geamuri în timp ce luau o pauză, nemişcaţi pe acoperişurile de cristal. Era o nebunie tot ce vedea căzând de la balcoane. Fete în lacrimi, alpinişti amatori, un şir lung de personaje ieşite dintr-un cântec al lui Higelin[18]. În câteva ore, a trecut pe deasupra principalelor oraşe franceze şi a traversat giganticul lanţ muntos care separă ţara sa de Spania. Ca printr-o vrajă, covorul care se desfăşura la picioarele ei s-a schimbat. Mai galben, mai uscat, mai puţin verde. Pământ arid, care devine din ce în ce mai însetat pe măsură ce cobori în latitudine.

Providence se oprise de două ori ca să bea un pic de apă şi să-şi recapete forţele. Căci nu ajungea să deschidă gura într-un nor ca să-şi potolească setea. Ca şi cum ai încerca să bei apa care iese dintr-un pulverizator aflat la cinci metri. I-ar fi luat ore întregi ca să umple un simplu pahar. A coborât

deci la sol înainte de a ajunge la Pirinei, într-un loc plin de râuri, tot atâtea vene chiar din roca muntelui. Apoi a urcat fără probleme înapoi către cer.

Când privea spre suprafaţa Pământului, zărea câteodată lungi coloane de oameni la fel de mari ca nişte colonii de furnici. Din câte se părea, călătoria ei era urmărită de jos. A avut confirmarea când s-a întâlnit cu un balon cu aer, în dreptul Madridului. Ca să vezi, baloanele sunt libere să urce în cer şi să coboare în ziua de azi! Un mijloc de transport la care nu se gândise. Cele patru persoane aflate la bord apropiaseră nacela de ea şi-i dăduseră câteva alimente de crănţănit. O banană, prăjituri de casă făcute de „suporteri" care voiau să-i transmită toată prietenia lor şi voiau să-i mulţumească pentru că le dădea o lecţie de viaţă aşa de frumoasă şi de puternică. *E ca şi cum am zbura toţi cu dumneavoastră printre nori*, spunea un mesaj strecurat în caserolă. *Sunteţi Zâna noastră Bună!* Şi jurnalistul care era la bord, înarmat cu o cameră şi un microfon, i-a confirmat că jos, pe pământ, era deja numită „Zâna cu Renault galben" (pentru că lucra la Poştă).

Zâna cu Renault galben. În vremuri normale, o zână nu avea decât două aripi. Ea avea patru.

Nu era un nume rău.

Şi celebritatea asta.

Deodată, Providence devenise la fel de celebră ca Gioconda. La fel de celebră ca toate actriţele de cinema franţuzoaice şi americance: Sophie Marsupiu, Juliette Brioşă, Audrey Tutu, Marion Cotidian, Angelina Julita, Natalie Portmoneu, şi chiar Penelope Cruce.

Dar cel mai fain din toată afacerea era că lumea se făcuse ecoul aventurii lui Providence şi că un imens sentiment de dragoste subjugase planeta. Pentru o clipă, pulsul războaielor şi al conflictelor încetase, pentru un moment, inima urii se oprise. *Heal the world, make it a better place*,

cântase de atâtea ori Michael Jackson. Şi iată că nu mai era aici ca să vadă asta. Nici Nelson Mandela de altfel. Nici Martin Luther King, nici Gandhi, nici Maica Tereza. Tristă ironie a sorţii, toţi cei care luptaseră cândva pentru pace în lume o părăsiseră. Sirienii îşi depuseseră armele pe sacii de nisip şi-şi puseseră mâinile la ochi ca să scruteze cerul. N-or s-o vadă niciodată pe franţuzoaică, deoarece ea se află mult mai la vest. Dar încetaseră lupta. Un armistiţiu brusc şi neaşteptat, ca atunci când doi îndrăgostiţi supăraţi nimeresc din întâmplare un film de dragoste şi sfârşesc prin a se lua de mână şi a se îmbrăţişa pe canapea, uitând o secundă de săptămânile de ceartă. Hai, dăm totul uitării, i-a spus chiar un palestinian unui israelian pe care-l ţintea cu arma sa automată. Peste tot, familiile distruse se reîntregeau rapid, taţii dezertori reveneau în cămin, mamele denaturate se întorceau să caute în ghena de gunoi nou-născutul pe care îl abandonaseră.

Ca să vezi, poţi schimba lumea!

Atunci când nu-ţi propui.

Providence coborâse să ducă gunoiul într-o dimineaţă şi în drum salvase universul.

Şi înainte ca toate televiziunile de pe planetă să dea vestea bună cu imense benzi de *breaking news* pe ecrane, situaţia a redevenit ca înainte. Nu durase decât câteva minute. Trei minute. Apoi, timpul ca toată lumea să-şi revină în fire şi să se întoarcă la treburile ei, timpul ca îngerul să fi trecut, palestinianul a apăsat pe trăgaci. În acelaşi moment, un alb a ucis un negru în Germania, un negru, doi albi în Africa de Sud, şi un tânăr dezechilibrat a făcut un carnagiu într-o universitate americană cu puşca primită cadou la deschiderea unui cont bancar, un grup de tăietori de lemne a omorât cinci membri ai tribului amazonian Awa, un iranian, a omorât un irakian, un irakian a omorât un iranian, un pakistanez a aruncat cu vitriol pe faţa soţiei lui care se uitase la alt

pakistanez, un brazilian a omorât o bătrână încercând să-i fure poşeta, un terorist din Frontul al-Nosra a ucis doisprezece civili şi a rănit patruzeci şi trei într-un atentat sinucigaş într-o piaţă din Damasc, iar un peruan depresiv s-a aruncat de pe o clădire de opt etaje, cu poncho şi cu nai cu tot, strivind în cădere doi trecători care n-aveau nicio vină.

Lumea revenise la normal.

Dar niciodată nimic n-o să poată şterge aceste trei minute de pace totală, în timpul cărora nicio moarte nu fusese înregistrată. Nici măcar o moarte naturală. Bătrânii şi bolnavii se abţinuseră strângând din dinţi, cum te abţii să strănuţi ca să nu trezeşti un copil care doarme.

Şi aventura tinerei poştăriţe nu avusese consecinţe doar asupra minţilor şi inimilor bărbaţilor şi femeilor care populează frumoasa noastră lume, ci şi asupra corpurilor lor, aceste bucăţi de carne care-i fac mai umani, vulnerabili şi pe care le cară peste tot cu ei. Căci nu era exagerat să afirmi, iar presa internaţională asta făcuse, că în ziua aceea, în cele patru colţuri ale globului[19], mulţi au fost aceia care, după ce au văzut-o pe Providence la televizor cum zboară ca s-o întâlnească pe fiica ei, se vindecaseră de bolile de care sufereau. Care de cancer, care de leucemie, care de inimă frântă.

Pe urmă, şi în privinţa asta totul a revenit la normal.

Străină de toate astea, Providence se agăţase cu o mână de nacela balonului şi dădea din celălalt braţ ca să-şi menajeze forţele, precum cicliştii care se ţin cu o mână de maşina sponsorului. Îi răspundea jurnalistului zâmbind, îmbinând efortul cu diplomaţia. Maestrul Hué trebuia să fie nebun de furie în faţa televizorului său la ofertă, în cuptorul lui din Barbés sau în marea sa proprietate din arondismentul 16, dacă aceasta chiar exista. Poate chiar îşi rodea pălăria, mă rog, căciula cu

PSG. N-ar fi fost mai insipidă decât sendvişurile pe care le devora. Dar ar fi înţeles gestul discipolei sale, care îşi arăta darul lumii întregi. Căci era pentru o cauză bună, nu pentru a spăla geamurile celei mai înalte clădiri din Dubai.

Aventura tinerei devenise într-adevăr evenimentul momentului, ca Turul Franţei, chiar dacă ea îi trecuse de mult frontiera. O să-şi câştige afurisita de vază. Şi Choo Noori ar fi fost mândru de ea.

Curând, aerostatul s-a îndepărtat (sau Providence s-a îndepărtat de el) şi poştăriţa şi-a regăsit oaza de pace, noul ei cămin. Norii aceştia erau casa ei acum. Şi a dat din braţe şi mai abitir.

De fiecare dată când membrele ei începeau să anchilozeze, se gândea la Zahera şi durerea devenea mai suportabilă. Fiecare secundă care trecea o apropia de fiica ei, fiecare bătaie de braţe, fiecare oraş survolat, fiecare râu, fiecare nor traversat. Era incredibil să se afle acolo. Magic. I se părea că visează, dar senzaţiile erau prea reale.

Dintr-odată, a fost smulsă din gândurile ei de un zgomot surd, impunător. Un avion în alb şi albastru se apropia de ea. Nişte litere mari se vedeau pe fuzelaj: United States of America. S-a stabilizat la nivelul ei, ca acele vapoare-pirat care acostează ca să ducă o luptă în filme. Avionul era aşa aproape, că putea să vadă prin geamurile cockpitului cum piloţii mestecau gumă. În ocean, ar fi înotat în compania delfinilor, în aer, înota printre baloane şi Air Force One! Când toate celelalte aparate erau ţintuite la sol, un singur avion era autorizat să brăzdeze cerul, cel care-l transporta la bord pe preşedintele Statelor Unite.

Pentru că nu se aflau la o altitudine foarte mare, uşa aparatului prezidenţial s-a deschis fără să fie cineva aspirat ca o midie, ca în filmele cu dezastre. Doi bărbaţi cu costume negre au prins-o de mijloc pe Providence şi au tras-o spre ei. Tânăra franţuzoaică a alunecat prin deschizătură şi, fără s-

o fi întrebat cineva ceva, s-a trezit cu un pai într-o mână şi cu un pahar de whisky cu două cuburi de gheaţă în cealaltă.

Iată cum poştăriţa din cartierul sudic al Parisului l-a întâlnit pe cel mai puternic om de pe planetă. Imediat după Maestrul Hué, bineînţeles.

*

În ciuda imensei sale puteri, Obama era un om simplu. Ca un ins oarecare, îşi schimba pantofii de lac pe nişte şoşoni roşii cu portretul lui Homer Simpson atunci când se afla acasă (sau în avionul lui, ceea ce era cam tot aia). Era deci îmbrăcat în culorile ţării sale, în costum bleumarin, cravată albă şi târlici stacojii atunci când omul de stat a primit-o pe tânăra franţuzoaică, cu un zâmbet larg pe buze.

— *My dear Providence, I jumped right away in my Jumbo the very moment I...*

O blondă cu dinţi albi a apărut ca prin vrajă lângă el şi a început să traducă.

— Draga mea Providence, am sărit în Jumbo-ul meu în clipa în care am auzit de aventura ta. În acel moment, ar fi trebuit să fiu în drum spre Grecia ca să deschid Jocurile Olimpice şi mai ales proba de aruncat cu sâmburi de cireşe, la care echipa franţuzească, din câte mi s-a povestit, e favorită. E adevărat că echipamentul lor e tricotat din brânză rocquefort? Oricum francezii nu miros bine... (Asta mi-a zis să nu traduc, dar nu m-am putut abţine.) În fine, pe scurt, am vrut să vă văd zburând cu ochii mei. Ceea ce sunteţi pe cale să realizaţi e frumos şi vă face cinste. Fantastic chiar. Cum ar fi zis Neil Armstrong, „o mică bătaie din braţe pentru om, mă rog, femeie, o mare bătaie din braţe pentru umanitate”. Păcat că o franţuzoaică a fost prima care a reuşit asta. (Şi asta mi-a zis să nu traduc, dar nu pot rezista.) Vă felicit în numele Statelor Unite ale Americii. Pentru primul

dumneavoastră zbor! Vă decorez prin urmare cu Medalia Americană pentru Pace. Care e legătura între pace şi acţiunea dumneavoastră? Niciuna, dar numai medalii din astea mai am. Am grămezi. Imposibil să le termini.

— Presupun că şi asta v-a zis să nu traduceţi.

— Nu, de ce?

— ...

Barack Obama a scos o bucăţică de stofă albastru cu alb în formă de stea din cutiuţa pe care i-o întindea o altă blondă cu dinţi albi, apărută şi ea ca prin minune, şi a agăţat-o de partea de sus a costumului de baie al lui Providence. Apoi a sărutat-o emoţionat pe ambii obraji.

— *Thank you*, a spus tânăra franţuzoaică, deopotrivă onorată şi îngrijorată că această nouă greutate o s-o încurce la zbor.

Cei doi bărbaţi în negru din *Secret Service* au prins-o din nou cu un gest ferm şi au însoţit-o până la uşa avionului. Acolo, au lansat-o în gol, urându-i călătorie plăcută înainte ca ea să fi putut striga Geronimooo.

Lui Providence i-a luat câteva secunde să-şi reia ritmul de croazieră. Şi când asta s-a întâmplat, un nou zgomot surd i-a reţinut atenţia. Un nou avion, de data asta alb, pe al cărui fuzelaj scria Republica Franceză, zbura la nivelul ei aşa cum făcuse mai devreme bolidul american. Aeroporturile nu sunt închise pentru toată lumea, s-a gândit tânăra.

Uşa din faţă a aeronavei s-a deschis şi două mâini puternice au înşfăcat-o. Înainte să poată zice uf, se afla în faţa lui François Hollande, şeful francezilor.

— Sunt primul? a întrebat el fără niciun preambul.

— Da, domnule preşedinte, a minţit Providence.

— Bine, a răsuflat el uşurat. Chiar şi înaintea lui Obama?

— Chiar şi înaintea lui Obama.

— Super. Ştiţi, am sărit în Air France One imediat ce-am aflat.

— Nu mă îndoiesc, domnule preşedinte.

Dacă ar fi fost şi ea preşedintă, mai mult ca sigur c-ar fi sărit în Air France One ca să meargă să-şi ia fiica. Dar na, plebea trebuie să se mulţumească să înveţe să zboare dând din braţe, ca puii din jocurile video inventate de genii.

Spre deosebire de omologul său american, el a felicitat-o fără ajutorul vreunei interprete blonde cu dinţi albi şi a decorat-o cu Medalia pentru Merit. Hopa, o bucăţică de ţesătură albastră prinsă de bikini.

— Mulţumesc, domnule preşedinte, sunt onorată.

— Ce e cu medalia asta americană?

— Unde?

— Păi, aici, pe sutienul dumneavoastră!

— A, asta!

— S-ar părea că e Medalia Americană pentru Pace! Mi-aţi spus că sunt primul!

Părea mai pierdut decât Adam de Ziua Mamei.

— Vai, dar sunteţi primul!

— Şi atunci cum explicaţi faptul că aveţi pe ţâţe nenorocita de medalie a lui Obama?

Când preşedintele francezilor se enerva, avea această tendinţă deranjantă de a deveni vulgar. Văzând că situaţia e pe cale să devină albastră, consilierul său s-a apropiat şi l-a liniştit cu câteva cuvine înţelepte.

— Vă rog să mă scuzaţi, domnişoară Dupois. Sunt puţin nervos în momentul acesta. Înţelegeţi-mă, cota mea de popularitate va atinge în curând valoarea pesoului argentinian.

A zâmbit şi a îmbrăţişat-o pe Providence.

Înainte să fi putut spune *supercalifragilisticexpialidocious* (sau *anticonstituţi onal*), nişte braţe o prinseseră de

şolduri pe Mary Poppins de la Poştă şi o aruncaseră printre nori, cu inima plină de mândrie şi cu costumul de baie mai greu cu o stea. N-o să afle niciodată ce-i spusese consilierul ca să-l calmeze. Secret de stat.

Şi *à propos* de consilieri, preşedinţi şi secrete de stat, cortegiul politic a continuat. Pe cer a avut loc în curând un adevărat balet de Boeing-uri şi de Airbus-uri oficiale. Crema cremelor din statele din lumea întreagă nu voia s-o rateze pe „femeia care zboară". Fiecare îi oferea o mică strângere de mână şi o decoraţie. Rajoy, preşedintele guvernului spaniol şi medalia sa din ciocolată, criza economică obligă, Putin (un paşaport pe numele tinerei în cazul în care aceasta ar fi tentată de naţionalitatea rusă) şi cancelarul Germaniei, curioasă să vadă acel frumos costum de baie înflorat şi, eventual, să afle dacă putea să găsească o mărime mai mare. Întreg universul găsea asta extraordinar. Şi aşa şi era. Providence devenise o zână plecată în căutarea fiicei ei, dintr-o bătaie de aripi.

Doar o singură dată tânăra franţuzoaică şi-a dat seama că tocmai se întâlnise cu mai-marii acestei lumi. Obama, care mirosea a pastă de dinţi, Putin, care mirosea a bancnote, iar Hollande, a brânză şi a usturoi, ca un bun francez ce era. Avea de-acum impresia că-i cunoştea ca pe nişte prieteni vechi.

Dar nu pleca numai cu mirosurile.

Bikiniul ei era mai încărcat de stele decât costumul unui copil de zece ani înscris la o şcoală de schi la Chamonix. O să aibă atâtea lucruri să-i spună Zaherei când se vor întâlni, dacă nu cumva ea era deja informată de Internet. De-ar fi aşa! Astfel i-ar înţelege întârzierea. Prima ei zi ca mamă şi deja o dezamăgea. Ce ruşine!

Curând, tânăra a zărit apa. Reflexii argintii. Milioane de cochilii sidefate. Câţiva kilometri între două capete de pământ. Semn bun, o

strâmtoare. Gibraltarul. Nu mai avea foarte mult de-acum.

Soarele continua să strălucească şi cobora încet. Călăuzind-o ca un tovarăş fidel, nu-i arsese aripile ca lui Icar.

Pământul a reapărut deodată. Era în Maroc. Pământul făgăduit. A frânat ca şi cum ar fi fost ea însăşi un avion. Şi-a imaginat anunţul. Vă rugăm să ridicaţi mesele şi să vă aşezaţi scaunele în poziţie verticală. În câteva minute, va survola Marrakech-ul. Un pic mai la est va fi spitalul, o clădire mare, albă, pierdută în mijlocul unui mare covor galben, între deşert şi munţi.

Dar pe când cobora spre suprafaţa Pământului, a văzut în faţa ei conturându-se curbele unui obiect misterios.

A început să tremure.

Schimbă direcţia, şi-a spus, schimbă direcţia repede!

Călugării aveau dreptate, semăna cu o bonetă de bucătar şi în acelaşi timp cu o conopidă uriaşă.

*

Toată povestea asta era prea frumoasă ca să dureze.

Şi atunci, în toată graba ei de a schimba direcţia şi a evita cumulonimbusul ameninţător, norul cu două bombe nucleare, norul-maşină de spălat, Providence a fost absorbită de un curent care a tras-o către vârful ameninţător al unui munte, care se îndrepta spre ea cu o viteză formidabilă. La schi, acesta e momentul când vezi bradul venind spre tine şi sfârşeşti cu fundul în zăpadă. În cer e la fel.

Încărcată de medalii ca un veteran în ziua de 14 Iulie sau ca un dictator sud-american în funcţie, a fost trasă în jos şi nu şi-a mai putut controla zborul. Vanitatea triumfase.

Aşa cum un val ce se sparge aruncă corpul unui înotător pe o coastă abruptă, curentul de aer a propulsat-o pe poştăriţa noastră spre sol cu o forţă teribilă. Devenise o păpuşă de cârpă docilă şi vulnerabilă în mâinile stihiilor. Prea fragilă pentru a rezista unei asemenea busculade, tânăra s-a izbit de vârful primului arbore care trecea pe acolo fluierând.

PARTEA A PATRA

Sfârşit de tură călare pe cămilă

Câţiva kilometri mai departe, Zahera ducea o luptă crâncenă cu alt nor. Prizonieră a lanţurilor sale din tuburi de plastic, fetiţa părea că doarme liniştită într-un sicriu de sticlă. Plasată de medici în comă indusă pentru a-i uşura suferinţa, aştepta un transplant care cu siguranţă n-avea să se întâmple. Era cazul cel mai probabil. Ca această aşteptare să rămână zadarnică şi ca Zahera să se stingă încet. Ca respiraţia ei să încetinească puţin câte puţin şi apoi să se oprească.

În câteva ore, ea n-o să mai fie. N-o să mai umple salonul acestui spital cu râsetele ei, cu tinereţea ei, cu vitalitatea ei. N-o să se mai joace, n-o să-şi mai umple caietele cu anecdote incredibile despre lume. N-o să-şi mai umple capul cu visuri şi ambiţii, n-o să-şi mai umple ochii cu stele şi inima cu dragoste. N-o să mai umple decât un gol. N-o să mai umple decât o cutie de lemn de câţiva zeci de centimetri într-un colţişor de pământ din deşert. N-o să mai umple decât durerea nemângâiată a noii sale mame. O să dispară cu aceeaşi viteză cu care apari pe un Polaroid, sau cu cea a trenurilor care ne duc departe de peronul pe care rămân cei pe care-i iubim atât. N-o să mai umple decât amintirile celorlalţi. N-o să mai umple nici măcar propriul ei corp.

Într-o clipă, prinţesa asta mică cu ochi negri o să fie deposedată brutal de învelişul acesta de carne împrumutat care îi fusese încredinţat la naştere, pentru doar câţiva ani. Într-o clipă, o să fie deposedată de sufletul care o făcuse să iubească, să viseze, să urască, să-i fie frică, să-i fie cald, să-i fie foame în tot timpul acesta, care o făcuse să fie tot ce suntem. Care o făcuse om. Această simpatică rasă căreia-i aparţinem noi, locuitorii lumii. Noi,

fiinţele astea ciudate de toate culorile, cu braţe, cu picioare, cu feţe netede sau zbârcite, cu capete păroase şi pântece mai mult sau mai puţin plate, cu sexe atârnând, cu ochi uscaţi sau umezi, bridaţi sau larg deschişi şi inimi care palpită.

Corpuşorul acesta n-o să cunoască niciodată sărutările şi mâinile unui bărbat îndrăgostit, extazul, orgasmul, bătrâneţea. Era o operă incompletă.

Facem copii ca să crească puternici, mari, invincibili, ca să ne depăşească, să-i vedem cum se fac mari, ca să aibă o viaţă lungă şi frumoasă, şi ei mor după doar câţiva ani, înaintea noastră. Nouă luni ca să vii pe lume, o secundă ca s-o părăseşti. Într-o clipă, contractul de viaţă pe durată determinată al Zaherei o să se sfârşească şi ea va trebui să-şi părăsească locul de pe această lume. Or să-i spele cearşafurile, or să scuture puţin de praf salteaua şi or să pregătească patul pentru o nouă pacientă, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, ca şi cum ea n-ar fi existat niciodată. Viaţa o să-şi urmeze cursul aici fără ea. Era nedrept să dispară aşa, fără să lase nicio urmă. Chiar şi melcul cel mai neînsemnat lasă ceva în urma lui, fie şi doar un fir lung şi vâscos de bale.

— Când mă uit la ea, o văd pe fetiţa mea, a spus unul dintre cei doi medici care erau la căpătâiul ei. Şi ştii, nu vreau decât să mă duc acasă, s-o iau în braţe şi să-i spun cât o iubesc. Să petrec timp cu ea. Să profit de fiecare moment cu ea.

Cei doi bărbaţi au remarcat că pleoapele fetiţei fremătau.

Văzând-o acolo, întinsă pe patul acela, nu şi-ar fi imaginat niciodată că poate fi atât de departe în visul ei, aflată deja în drum spre China, într-un tren ce mergea cu viteză.

Zahera şi-a deschis rucsacul. Nu luase la ea decât un măr verde, o sticlă de apă şi un pachet de

cornuleţe pe care le furase de la bucătăria spitalului. Provizii destul de puţin consistente pentru o călătorie aşa de lungă. Dar o să-şi facă iar aprovizionarea cu prima ocazie. Era o luptătoare („cele care poartă numele Zahera se luptă cu putere pentru fericirea lor şi a umanităţii"). Chiar dacă nu e bine să furi, fericirea umanităţii îndreptăţeşte câteodată furtul unui măr. Allah, creatorul ei, n-o să se supere pe ea pentru atâta lucru.

Fetiţa a şters fructul,cu mâinile şi a muşcat din el cu toată gura. Sucul dulce i-a ţâşnit pe buze, acoperindu-le cu un lac strălucitor. Ce bine era să mănânce! Plecase din spital fără nimic în stomac, repede, fără zgomot, pe când clădirea se afla cufundată într-o noapte adâncă. Aşteptase ca toată lumea să adoarmă profund în salonul cel mare, apoi se strecurase până în bucătărie pe vârfuri înainte să plece.

Era prima oară când pleca. Prima dată când se simţea liberă să poată merge unde vedea cu ochii.

Spre marea ei surprindere, Orient Express-ul, trenul mitic despre a cărui existenţă aflase în căutările ei pe *net* şi ale cărui estetică şi mecanică le admira, o aştepta la capătul lungului drum de piatră care ducea de la spital către drumul cel mare ce şerpuia printre dunele deşertului. Nu citise nicăieri că trenul trece pe aici, prin acest colţ de lume, dar nu mai căuta să afle, de teamă să nu-l facă să dispară. Cu atât mai bine, în fond. Urcase deci şi se instalase într-un compartiment unde doar un domn în vârstă cu aspect asiatic şi cu un melon pe cap degusta o supă cu ajutorul unui pai înfipt într-o cutie de carton. Apoi trenul pornise, într-o linişte religioasă, şi se îndepărtase din funestul loc.

Acum, Zahera îşi mesteca mărul verde în timp ce bărbatul continua să-şi soarbă încet supa. Fericită simfonie a burţilor pline sau în curs de a se umple. Când piepturile se golesc. Căci fetiţa îşi dădea seama că norul n-o mai deranja. Respira

normal acum. Suflarea scurtă şi profundă a lui Dark Vader o părăsise în sfârşit. Această suflare teribilă, venită de dincolo de mormânt, plecase. Norul sfârşise prin a-i elibera măruntaiele cum îşi eliberează un melc cochilia.

A remarcat cu colţul ochiului că bătrânul domn aşezat în faţa ei o analiza pe deasupra ochelarilor şi a paiului. Dându-şi seama că îi atrăsese atenţia, acesta şi-a pus uşor cutia de carton pe scaunul vecin, şi-a şters colţurile gurii cu o batistă de mătase albă pe care a scos-o dintr-un buzunar ascuns al vestei de tweed şi i-a zâmbit.

— Unde te duci tu aşa, singurică?

Fetiţa a şovăit. Nu risca nicidecum să-i dezvăluie destinaţia ei.

— Mă duc să văd stelele.

— Crezi că trenul ăsta e cel mai bun mijloc ca să ajungi la ele? a întrebat bărbatul amuzat. O rachetă n-ar fi mai potrivită pentru scopul tău ciudat?

Spre marea surprindere a Zaherei, asiaticul vorbea araba. O arabă îngrijită, fără accent.

— Nu, eu o să vizitez locul unde se fabrică stelele.

— Ah... uzina de stele? Bineînţeles, bineînţeles... Şi asta unde e?

— Se spune Fabrica *cu* stele şi e în China, a răspuns mica marocană, mirată de neştiinţa adultului.

— China e o ţară frumoasă. Poate că acolo nu se fabrică stele, dar se fabrică tipi ca mine.

— Dumneavoastră sunteţi chinez?

— Nu se vede? a întrebat bărbatul ridicându-şi ochelarii, arătându-şi ochii bridaţi înainte de a-i face cu ochiul. Dacă mai ai îndoieli...

A întins mâna deschisă către ea. În palmă se putea citi o inscripţie gravată direct pe piele.

— *Made in China*, a citit Zahera.

— Înseamnă „fabricat în China”.

— Ştiu, a răspuns ea, fără să-i mai spună povestea cu Rachid şi fără să-i arate bucata de stea pe care o avea la ea, împachetată cu grijă într-o şosetă.

— E o ţară frumoasă China. Dar ai prea puţine bagaje pentru o călătorie aşa de lungă. Măcar bani ai?

— Nu. Doar o sticluţă cu apă şi un pachet de cornuleţe.

Bătrânul a dat uşor din cap. Oare ştia el ce sunt cornuleţele[20]? Şi-a strecurat mâna ce tremura într-o servietă de piele de lângă el şi a scos din ea o foaie de hârtie pe care i-a întins-o.

— Poftim, asta ar trebui să te ajute în călătoria ta. E un desen pe care l-am făcut acum mulţi ani, pe vremea când încă ştiam să desenez... Sunt un artist cunoscut şi apreciat în ţara mea. Spune că e făcut de mine şi ar trebui să-ţi dea un preţ bun pe el.

Fetiţa a întors foaia o dată, de două ori. Dar foaia era complet goală.

— Ce reprezintă? a întrebat ea intrigată.

— Cum, nu vezi? E marea fără vapoare.

— Ah...

Nedorind să pară nepoliticoasă, Zahera a scotocit în rucsacul ei şi a scos din el un carnet din care a smuls o pagină pe care s-a prefăcut că o alege cu grijă şi i-a întins un desen în schimb. Bărbatul s-a uitat cu atenţie pe faţă şi pe verso cu mare interes. Cele două feţe erau albe ca zăpada.

— Deci ce reprezintă? a întrebat el intrigat.

— E cerul fără nori, a replicat fetiţa cu un zâmbet cu subînţeles. Eu nu sunt cunoscută. Asta nu are cum să valoreze mare lucru. Dar e un cer fără nori. Şi asta, ştiţi, înseamnă mult pentru mine...

În acel moment, o voce a anunţat că trenul intră în gara din Beijing. Trecuseră cinci minute de când părăsiseră deşertul marocan, dar asta nu părea să şocheze pe nimeni. Zahera şi-a pus rucsacul pe

umăr şi şi-a luat rămas-bun de la bărbat, care a salutat-o ridicându-şi pălăria.

Coborând din tren, şi-a dat seama că nici măcar nu-l întrebase cum îl cheamă pe necunoscut şi că deci nu va putea lua nici măcar un singur yuan pe desen. Cea mai scumpă pagină albă din lume.

China semăna cu toate fotografiile pe care le văzuse pe Internet. Beijingul era un oraş grăbit, suprapopulat, în culori vii şi cu miros condimentat. Dacă China era ţara stelelor, era şi ţara bicicletelor. A găsit una fără antifurt, verde cromat, rezemată de un gard în fundul unei curţi, a lăsat un cornuleţ în locul ei drept despăgubire şi s-a avântat în trafic cu abilitatea unei autohtone.

Betonul a lăsat curând locul orezăriilor umede şi verzi. Uzina era la doar câţiva kilometri. I-a parcurs dând de zece ori din pedale. Nici mai mult, nici mai puţin. Numărase. Fără ghid, fără hartă, fără GPS, ca şi cum ar fi făcut asta în fiecare dimineaţă şi în fiecare seară.

Ajunsă în faţa unei clădiri imense, pe care a recunoscut-o imediat ca fiind *Fabrica cu stele*, a pus bicicleta pe jos şi a intrat cu paşi repezi. Acolo, sute de chinezi, ocupaţi să sculpteze, cu lovituri puternice de daltă, bile perfecte dintr-un material neidentificat gri-antracit s-au întors şi au salutat-o în cor. S-au grăbit să-i delege un interpret de franceză-chineză care să-i prezinte lanţul de producţie. Camioane imense, venite dintr-o carieră a cărei locaţie era secretă, deversau la fiecare minut tone de minereu într-un bazin imens. Nişte fălci de fier mărunţeau acest minereu şi o bandă rulantă ducea materia primă către mai multe ateliere. Se sculptau deci acolo bile perfecte şi apoi le dădeau cu un produs chimic care emitea radiaţii luminoase în întuneric. „Culoarea luminii folosite este A786, stil far de maşină”, precizase interpretul zâmbind. De altfel, aici toată lumea zâmbea. Chinezii munceau din greu. Munceau ca nişte

chinezi. Şi, fără să se plângă niciodată, ciopleau cu dalta pietrele toată ziua zâmbind, fericiţi cu viaţa lor în această ţară minunată.

Zahera le-a mulţumit deci, aşa cum îşi promisese, pentru că ilumina cerul deşertului ei atât de îndepărtat odată ce vine noaptea. Pentru că-i luminează poporul. Şi i-a dat celui care părea şeful chinezilor desenul bătrânului cu supa. *Marea fără vapoare*, a spus ea, dar şeful nu părea să se priceapă. „Ce contează, desenul acesta face milioane", a adăugat ea. Atunci şeful s-a înclinat cu smerenie şi a pus foaia de hârtie goală în buzunarul togii lui negre ca şi cum ar fi fost vorba de o comoară.

Vizita a continuat.

În penultimul atelier, se imprima, cu o ştanţă şi un ciocan, dintr-o lovitură scurtă şi puternică, faimosul *Made in China* care făcuse ca fetiţa să fie acum aici. Dar ultima etapă era de departe cea mai interesantă, căci era vorba de a propulsa în tot universul bilele luminoase ca să lumineze lumea. Ca să vadă asta mai de aproape, interpretul a invitat-o pe Zahera să ia loc, cu o stea în braţe, într-unul dintre tunurile uriaşe îndreptate către cer. Şi în mai puţin timp decât îţi ia să scrii sau să visezi asta, fetiţa s-a trezit în spaţiu, plutind cu astrul ei în braţe.

N-a avut timp să admire spectacolul planetei albastre de departe. O mână a apucat-o din spate şi a tras-o în ceea ce ea a recunoscut ca fiind Staţia Spaţială Internaţională. Îmbrăcată rapid cu combinezonul de spaţionaut, s-a trezit executând piruete în imponderabilitate ca să apuce oalele. Era singurul loc în univers în care codiţele ei erau îndreptate în sus, ca ale lui Pipi Longstocking.

Zahera a privit prin geamul aburit al cuptorului. Nu văzuse niciodată un sufleu aşa de crescut. Apoi a spart două ouă în castronul pe care tocmai îl luase, a separat gălbenuşurile şi a început să le bată. Fără cel mai mic efort, în câteva

secunde, se bătuseră spumă. O insulă vaporoasă plutitoare dădea pe dinafara recipientului ca un joben.

— Ramadanul începe mâine, a spus un spaţionaut, plutind spre Zahera.

Fetiţa s-a întors şi a văzut un arab în combinezon portocaliu crănţănind din prăjiturile ei cu o privire maliţioasă.

— Fac rezerve, s-a justificat el. Felicitări, e foarte bun!

— Cine sunteţi?

— Ahmed Ben Boughouiche, primul spaţionaut marocan, la dispoziţia ta! Tu trebuie să fii Zahera, dacă nu mă înşel, prima patiseră spaţială...

Fetiţa s-a îndreptat cu mândrie. O postură greu de menţinut în imponderabilitate.

— Chiar eu! Dar prefer patiseră-spaţionaută sau marocanaută. Se respectă şi-n spaţiu Ramadanul?

— Bineînţeles! a răspuns bărbatul în timp ce făcea un flic-flac.

Şi s-a dus să caute *Ramadanul spaţial pentru to(n)ţi*, o cărţulie negru cu galben de vreo douăzeci de pagini care era pusă pe-o etajeră.

— Vezi, pamfletul ăsta mi-a schimbat viaţa, a zis el. A devenit cel mai bun prieten al meu în spaţiu.

— A, da?

— Trebuie să-ţi spun că înainte nu mi-am imaginat nicio clipă că într-o zi o să mă întreb, la ora rugăciunii, cum te orientezi către Mecca... dintr-o staţie spaţială!

— ...

— Şi apoi, ai încercat să îngenunchezi într-o staţie spaţială?

Bărbatul şi-a dat pe spate câteva fire de păr, scoţând la lumină o veche cicatrice.

— Capul meu cunoaşte fiecare colţ metalic din cutia asta de conserve, a continuat el. Oricum,

cărţulia asta e de mare ajutor. Cel mai bun prieten al meu în spaţiu, îţi zic!

— Dar eu o să pot să devin cel mai bun prieten al dumneavoastră în spaţiu? a întrebat Zahera.

— Asta nu depinde decât de tine.

— De mine?

— De tine şi de norul tău. Bineînţeles, eşti binevenită aici şi poţi să rămâi cât vrei în staţia asta spaţială, mai ales dacă ai de gând să-mi prepari deserturi la fel de bune. Dar între noi fie zis, aş prefera să te lupţi, Zahera, să dai de pământ cu norul ăla din tine şi să ieşi din coma asta...

În acel moment, la trei sute cincizeci de kilometri sub ei, într-un mic spital de provincie marocan, o maşină şuiera îndelung lângă o fetiţă adormită, făcându-i să tresară pe cei doi medici de la căpătâiul ei şi distilând pe culoare şi peste lume semnele unei prevestiri funeste.

*

Localizare: Undeva între deşert şi cer (Maroc)
Inim-O-metru®: 15 kilometri

Un miros de usturoi a scos-o pe Providence din letargie, făcându-i nările să tremure până la limita suportabilului. Era mai mult decât putea duce. Mirosul ăsta rău, pe care îl detesta atât, i-a asaltat cel mai mic por al pielii, trezind-o brusc. Un bazin de apă n-ar fi avut un efect mai bun.

Primul reflex a fost să verifice dacă mai avea la ea, ascunsă între chilotul costumului de baie şi piele, fiola pe care i-o dăduse Părintele Superior. A încercat să se mişte, dar mâna i-a rămas inertă, prizonieră a unei forţe invizibile. Tânăra s-a gândit că era foarte posibil să-şi fi rupt ceva în cădere, că-şi dislocase umărul, dar curând şi-a dat seama că ceea ce-o paraliza nu era decât o sfoară. Era legată,

cu mâinile la spate, de un ţăruş înfipt în pământ. A închis ochii, pentru a-i redeschide imediat. Asta a avut drept efect disiparea finei pelicule de lichid lacrimal care-i obstrucţiona vederea. Nu, nu visa. Se afla în vârful unui munte frumos, luna încă nu răsărise şi... fusese răpită de berberi.

— Berberi!

— Chleuhi, a găsit de cuviinţă să precizeze bărbatul care stătea în faţa ei, izbind-o în faţă cu respiraţia lui de dromader. Poporul nostru se întinde de la Marele Atlas până la câmpia Soussei.

Mirosul fin al tinerei a înştiinţat-o că ultimele lucruri pe care sălbaticul le dusese la gură fuseseră o tocană de miel cu verdeaţă şi ardei, cu un pic de lămâie, de curmale, un ceai de mentă şi... un fund de capră... E fantastic cum poţi cunoaşte oamenii doar mirosindu-i.

— Chleuhi? a repetat Providence uluită.

S-a gândit că nemţii se schimbaseră binişor de la cel de-al Doilea Război Mondial.[21]

— Da, chleuhi, a repetat bărbatul cu accentul său francez de baltă.

În spatele lui se ridicau câteva corturi din piele. Dar nu mai era nimeni în afară de ei. Situaţia nu era prea îmbucurătoare.

— De ce sunt legată? a exclamat franţuzoaica trăgând de sfoară, ceea ce a făcut-o să se strângă şi mai tare.

Bărbatul şi-a plimbat degetul pe barba de trei zile şi şi-a umezit buza de sus cu un plescăit de limbă.

— Nu vezi prea des gazele aşa frumoase pe-aici...

Fir-ar să fie, iată că, după criza de apendicită, i se-ntâmpla al doilea lucru de care-i era cel mai frică: să fie răpită. Înainte de fiecare dintre călătoriile ei, pe care le făcea în general singură, prietenii ei aveau prostul obicei de-a o pune în gardă cu privire la „hoţii de femei” care făceau ravagii nepedepsiţi în toate ţările barbare şi

sălbatice în care Providence avea inconştienţa să se ducă. În Thailanda şi în Arabia, trebuie să eviţi cabinele de probă din marile magazine, pentru că acolo te va aştepta cineva cu vată şi cloroform ca să te adoarmă înainte de a te închide într-o cutie şi de a mări reţelele de trafic cu albi. În Maroc, nu trebuie să baţi niciodată munţii singură, din cauza acelor hoţi de deşert care te prind, te violează şi te vând primului venit în schimbul unui număr de cămile proporţional cu frumuseţea ta sau invers proporţional cu caracterul (cu cât ai mai mult, cu atât face mai puţin). Se ştie doar, pieţele de sclavi sunt pline de blonde cu tocuri cui care au avut într-o zi proasta idee de a se duce să facă pipi într-un tufiş, în timpul unei pauze de autocar pe drumul spre Ouarzazate.

Providence nimerise în anticamera Infernului, într-una din acele tabere improvizate în care bărbaţii, teribil de singuri, bălesc atunci când văd un fund mizerabil de capră. Nu îndrăznea să-şi închipuie ce se petrecea când dădeau peste o tânără drăguţă ca ea, rătăcită în deşert în bikini.

— Ce-aţi făcut cu fiola mea? a zis ea ca să deturneze atenţia bătrânului pervers care o sorbea din ochi.

— Fiola?

— A, fiola care era aici.

În timp ce arăta cu bărbia partea dreaptă a costumului de baie, în dreptul minusculei sale cicatrice de apendicită, şi-a dat seama că nu acela era cel mai bun mijloc de a deturna atenţia sălbaticului. În trecere, şi-a dat seama că nu mai avea niciuna din decoraţiile pe care şefii de stat i le agăţaseră de sutien. Probabil că se desprinseseră în cădere. Şi cele care nu se desfăcuseră, probabil sfârşiseră în buzunarele din piele de cămilă ale acestor tâlhari de deşert atraşi de tot ce străluceşte.

— Lăsaţi fiola. Sunteţi singur aici?

Iată că-i vorbea ca unui prieten pe care şi l-ar fi făcut pe Facebook. Peste câteva clipe, o să-i

vorbească despre vreme, poate chiar despre preţul benzinei, cele două subiecte de conversaţie preferate ale francezilor.

— Vânam împreună cu ceilalţi, dar mirosul tău m-a atras către tine, frumoasa mea gazelă. S-ar zice că am găsit cina înaintea tuturor...

Bărbatul a pus o mână pe umărul lui Providence şi cu cealaltă a început să-i dea jos breteaua sutienului. Tânăra s-a agitat încolo şi-ncoace ca să scape din strânsoarea chleuh-ului, dar sfoara era prea bine legată şi bărbatul o ţinea cu putere. A încercat să zboare, dar fesele nu i s-au ridicat nici cu un milimetru de pe solul prăfos pe care era aşezată. Să fi fost o treabă de concentrare, să fi fost pentru că nu putea da din braţe? Îi trebuia mult mai multă forţă ca să poată lua cu ea ţăruşul, care era bine înfipt în pământ. Şi apoi, nu merita efortul de a striga după ajutor. Nu ajuta la nimic în plină zi, în metroul ticsit parizian, darămite în deşert... Cu alte cuvinte, partida era pierdută din start.

Ochii bărbatului s-au luminat când a descoperit un sân al frumoasei lui gazele. L-a luat cu totul în mâna lui cu degete aspre şi crăpate şi l-a cântărit o clipă, mulţumit de dimensiunile lui delicate şi de greutate. Mulţumit de textură şi de căldură. Nu se gândea decât la un lucru, să-l bage pe tot în gură.

S-a aplecat spre ea.

Spre marea surprindere a lui Providence, nu sălbaticul era sursa mirosului aceluia insuportabil de usturoi. Distingea clar, în melodia mirosurilor pe care le degaja pielea bărbatului, urme de excremente, de brânză, de ardei, de foc de lemne şi de capră. Câte ceva din toate, dar nu usturoi.

— Cred c-o să cad în limbă de-ndrăgostit, a spus el zâmbind.

Şi a căzut cu tot corpul, dar nu din dragoste, ci lat, deasupra tinerei femei.

*

În spatele sălbaticului din deşert care tocmai se scursese la picioarele ei se găsea un alt bărbat.

Un bărbat care nu era nici sălbatic, nici din deşert.

Un bărbat căruia ea îi adusese de nenumărate ori corespondenţa.

Bărbatul care îi făcea inima să bată.

Léo stătea în picioare, victorios şi înalt, ţinând în mână o oală de lut marocană pentru tajină.

— Şi o tajină pentru domnul, unu! a exclamat el cum ar fi făcut un chelner dintr-o braserie pariziană.

Apoi a lăsat jos recipientul de ceramică cu care tocmai îl pocnise pe marocan.

— Cred că-ntr-adevăr a căzut în limbă de-ndrăgostit!

— Da, pentru cel puţin o jumătate de oră, a precizat controlorul aerian, lăsându-se pe vine în faţa lui Providence şi ridicându-i pudic breteaua sutienului.

S-a dus în spatele ei şi i-a desfăcut legăturile.

— Ce faci acolo, Léo? a zis ea uluită, trecând pentru prima oară de la *dumneavoastră* la *tu*.

La urma urmei, îi salvase viaţa. Ajunseseră la un nou nivel cu intimitatea.

Şi cum asta se întâmplase când ea îi spusese pentru prima dată „Léo”, tânărul a fost străbătut de un uşor fior de plăcere.

*

— E adevărat ce-mi spuneţi, a zis frizerul, cu faţa străbătută de un mare semn de întrebare, ce dracu’ făceaţi acolo? Ce dracu’ căutaţi în mijlocul deşertului marocan?

Léo a şovăit.

— Exact asta m-a întrebat şi Zahera. Mă rog, cu alte cuvinte.

— Zahera?

— Da, fetiţa după care plecase Providence.

— Ştiu cine e Zahera, de-o oră îmi povestiţi de ea. Dar ea ce căuta acolo?

— De fapt, sunteţi a doua persoană căreia îi povestesc toate astea. Prima a fost Zahera.

— Aşa. Şi?

Văzând figura plină de reproş a bătrânului, am ezitat.

— Şi nimic, am zis eu în cele din urmă.

— În cazul ăsta, să revenim la oile noastre, mă rog, la caprele noastre. (Tipii ăia chiar şi-o trag cu capre? A afişat un chip de dezgustat.) Ce făceaţi în mijlocul deşertului?

— Ar fi trebuit să vă povestesc asta înainte, dar voiam să păstrez efectul-surpriză.

— Nu vreau efecte teatrale, domnule Chestie...

— Mă numesc Machin, i-am tăiat-o eu.

— Mie să-mi spuneţi adevărul. V-am zis. Adevărul, numai adevărul.

— Bine, eram acolo pur şi simplu.

— Cum adică „eram acolo pur şi simplu”? La două mii de kilometri de Orly!

— M-am dus cu avionul.

— Toate avioanele erau ţinute la sol.

— Nu toate, amintiţi-vă de avioanele şefilor de stat.

— V-aţi urcat în Air France One?

— În Air Force One, atunci? Cu Obama?

— Nu!

— Nu-mi spuneţi că aţi fost în avionul lui Putin!

— Stop! Vreţi să vă opriţi? Nu e o ghicitoare. N-am urcat în niciunul din avioanele astea. Am luat avionul meu. Un mic Cessna bimotor, o jucărie pe care mi-am luat-o de ocazie după ce mi-am obţinut licenţa de pilot privat. Am obiceiul să-l

iau în weekend sau în vacanţe ca să dau un mic tur prin aer şi să uit de probleme. E colosal cum uiţi de probleme când eşti acolo sus. Îmi imaginez ce trebuie să fi simţit Providence când a înotat liber printre nori. Trebuie să fi fost fantastic.

Bătrânul şi-a dat cu palma peste frunte, ca şi cum şi-ar fi amintit ceva important.

— Păi, dacă aveaţi un avion, de ce n-aţi dus-o direct pe Providence în Maroc?

— Pentru că până în acel moment ne aflam încă în realitate. Vreau să zic o realitate palpabilă. Nu credeam nicio clipă că fata asta ar putea să se ridice în aer doar prin forţa braţelor. Puneţi-vă în locul meu.

— Oricând doriţi Dar facem schimb şi de salarii...

— O fată vine în turnul meu şi îmi cere s-o duc la Marrakech şi îi zic „da, da, nicio problemă, staţi aşa să iau cheile avionului”. Fiţi serios două secunde. Nu se punea problema să încalc legea şi interdicţia de a zbura într-un spaţiu aerian.

— Şi totuşi chiar asta aţi făcut...

— Treaba a căpătat o cu totul altă dimensiune când am văzut-o cu ochii mei pe Providence cum se ridică în aer. Eram spectatorul privilegiat al acestui eveniment incredibil. Şi pot să vă spun că nu erau nici fire, nici macarale, nici trucaje. Nu eram într-un film. Providence zbura bine-mersi pe cer ca o pasăre. O pasăre stângace, trebuie s-o mărturisesc. Un pui de găină chiar. În capul meu s-a produs un declic. Nu mai exista lege, nu mai exista interdicţie, nu mai existau superiori ierarhici care să mă împiedice. Nimic. Povestea asta devenise prea importantă ca să stau aşa, cu braţele încrucişate. Eram pe cale să asist în direct la un episod unic din evoluţia omului. Amintiţi-vă cuvintele lui Obama: „O mică bătaie din braţe pentru femeie, o mare bătaie din braţe pentru umanitate.” Vă daţi seama, o fiinţă omenească zbura pentru prima dată! Şi asta se petrecea acolo,

în faţa mea. În fine, sub mine mai curând. Odată stupoarea trecută şi când am văzut că Providence nu mai era decât un punctuleţ negru sus de tot pe cer, inima mea a reluat controlul asupra situaţiei şi mi-a fost frică să n-o pierd. Mi-a fost teamă că e ultima oară când o văd. Atunci mi-am dat seama că m-am îndrăgostit de ea. În câteva secunde. Ca un mucos. Atunci, fără să-mi pun întrebări, m-am dus să-mi iau avionul din parcare şi am decolat. Fără să cer părerea sau permisiunea nimănui. Mi-am asumat toate consecinţele. Enormitatea evenimentului îmi asigura o oarecare acoperire. Am urmărit-o de la distanţă pe micuţa mea înotătoare printre nori. Mi-am spus că poate o să aibă nevoie de mine şi că dacă i se va întâmpla ceva la un moment dat, o să fiu acolo, gata să intervin. În fond, şi cicliştii au maşina cu provizii în apropiere, şi navigatorii. Am văzut toată această călătorie incredibilă. Balonul, baletul avioanelor prezidenţiale. Tot. Cu puţin timp înainte de a ajunge în Pirinei, am profitat de coborârea lui Providence pe Pământ ca să fac şi eu o escală tehnică. Mica mea bijuterie are o autonomie suficientă pentru a face călătoria dintr-o singură bucată, dar nu aveam rezervorul plin la plecare. Nu merg niciodată aşa departe! Pe urmă, am pornit iar la drum. Cum ştiam direcţia poştăriţei mele şi cum nu era decât ea pe cer în ziua aia, nu mi-a fost greu să dau de ea câţiva kilometri mai încolo. Apoi, cu toate medaliile ei, strălucea pe cer ca un adevărat soare când i se unduia corpul. Totul mergea bine, până ce ne-am întâlnit cu o furtună deasupra Marocului. Când am văzut-o pe Providence intrând în nor, am băgat viteză ca să-i sar în ajutor şi nu am văzut pala de vânt venind.

*

I-au trebuit câteva minute lui Léo ca să-şi vină în fire, să-şi amintească ce făcea acolo, la

comanda acestei carlingi fumegânde, în acest Cessna 421C cu botul strivit de solul mobil al unui munte.

Revăzuse ultimele imagini ce au precedat accidentul. Providence, răsturnată de norul de furtună şi căzând ca un bolovan spre pământ. Privise în jurul lui, dar nici urmă de fată. Probabil căzuse cu câţiva kilometri înaintea lui. De teamă ca avionul să nu explodeze, se desfăcuse din resturile aeronavei şi ieşise din cockpit. Hainele îi erau sfâşiate şi pătate de sânge, dar nu-şi rupsese nimic. Era o minune. Rătăcit în deşertul marocan, la mii de kilometri de casă, cu cele două elice ale bolidului întoarse pe dos, îşi închipuise că o să fie abordat dintr-o clipă în alta de un blonduţ cu apucături de împărat care o să-i ceară foarte sigur pe el să-i deseneze o oaie.

S-a apropiat însă de el un mic marocan brunet cu apucături de cioban, îmbrăcat în zdrenţe şi cu sandale. Micul Prinţ în versiune arabă.

— Mă cheamă Qatada, fac parte din tribul chleuh numărul 436, a zis băiatul, surprins să vadă prin zonă un negru apărut de nicăieri. Vii din valea Drâa-ului, ca toţi urmaşii sclavilor care locuiesc în regiunile din sudul Marocului?

— Nu chiar. Mă cheamă Léo şi sunt controlor aerian la Paris.

Qatada îl privise fără să înţeleagă.

— Nu ştiu ce vrei să zici, dar nu-i nicio ruşine să fii urmaş al sclavilor. Nu e rege care să n-aibă un sclav printre strămoşi, nici sclav care să n-aibă un rege printre ai săi.

— Frumoasă expresie, băieţaş, dar ştii, străstrăbunicul meu era inspector fiscal la Pointe-à-Pitre şi bunicul, vânzător de cârnaţi. Nu erau sclavi decât ai nevestelor lor! O pereche de femei date naibii, înaintaşele mele!

Copilul părea mai pierdut decât un pinguin în Antile.

— Am ieşit la vânătoare, a zis ca să revină pe un teren mai familiar. M-am îndepărtat de cei mari ca să iau urma unui *souffli.*

Spunând asta, îşi agitase bastonul lung de vânătoare.

— Un sufleu?

— Da, a luat-o încolo. Mi-e teamă să nu-şi ia zborul.

Ăsta e riscul cu sufleurile. Cu cât se umflă mai mult, cu atât mai multe şanse au să-şi ia zborul.

— Tu ce faci? întrebase băiatul.

— Eu... nu cumva ai văzut o femeie?

— O femeie?

— Da, arată ca noi, numai că ele n-au mustaţă, explicase francezul, care nu se întâlnise niciodată cu poliţista de la Orly. O femeie albă, cu părul brunet şi foarte scurt... în bikini.

— Nu vă obosiţi s-o descrieţi. Nu există nicio femeie pe-aici. Ce e ăla bikini?

— Un costum de baie pentru femei.

— Ce e ăla costum de baie?

— Păi... Să zicem, ca să simplificăm, că e aproape goală. Goală, asta înţelegi, nu?

— O femeie goală? Dacă e o femeie goală primprejur, atunci n-ar trebui să-i scape lui Aksim! exclamase copilul râzând. Le simte de la kilometri. Ca şi caprele!

Avea dinţi frumoşi şi o gropiţă simpatică pe obrazul drept.

— Minunat! Şi unde poate fi găsit Maxim ăsta care adulmecă femeile şi caprele de la kilometri?

— Aksim? Păzeşte câmpul. E un leneş care nu vânează. Tata zice că e „parazit”. Ca un păduche. O să-l găsiţi acolo, sub copacii ăia.

Băiatul arătase spre un pâlc de arbori uscaţi, apoi, nemaidorind să piardă timp cu necunoscutul, îl salutase înainte de a dispărea între dunele de nisip în căutarea sufleului.

Iată cum Léo ajunsese pe câmpul chleuh şi o salvase pe Providence, dând o nouă întrebuinţare oalei pentru tajină pe care-o găsise într-unul în corturi.

Pentru a doua oară în viaţa ei, tânăra poştăriţă l-a sărutat pe frumosul acar aerian. Dar de data asta pe buze. L-a privit intens, ca şi când ochii ei ar fi fost un aparat de fotografiat şi ea ar fi vrut să-l imortalizeze chiar în momentul ăla. În piept, inima-i bătea toate recordurile olimpice de viteză. „Eroul meu", a şoptit ea, chiar dacă era un pic teatral, chiar dacă aducea un pic cu replicile din filmele siropoase. Dar nu era un film. Era viaţa ei. Un moment unic de care trebuia să profite, să-l pună în albumul de momente unice. Pe urmă, prizonieră a acestei strângeri plăcute, s-a lăsat la rândul ei sărutată cu o infinită tandreţe, copleşită de mirosul de bunătate şi de săpun de Marsilia. Şi de nenorocitele de efluvii de usturoi de care nu mai scăpa şi care-o urmăreau peste tot.

*

Fiola de „noricid" se spărsese în mii de cioburi şi poţiunea vitală fusese sorbită de pământul însetat al deşertului. Poate că lichidul preţios n-ar fi avut efect asupra Zaherei. Sau poate ar fi vindecat-o. N-o să se ştie niciodată. Din cauza şocului, câteva bucăţi de sticlă se înfipseseră adânc în pielea lui Providence, în zona cicatricei de apendicită.

Şansele de a o salva pe Zahera scădeau.

La fel ca ziua, care se pregătea cuminte de culcare, într-o oră, luna se va ridica pe cer şi Providence nu-şi va fi ţinut promisiunea.

Era lipsită de puteri, aşezată pe solul prăfos de pe vârful unui munte din inima Marocului. Ea care, în dimineaţa asta, îşi dusese gunoiul în frumosul ei cartier de la periferia Parisului şi se dusese la aeroport cu metroul. Ce ciudată putea fi

viaţa! S-a uitat în jurul ei şi n-a văzut decât nisip şi stâncă. Trebuia să se aştearnă iar la drum. Nu fusese niciodată atât de aproape şi totodată atât de departe. O putea simţi pe Zahera cum respiră în vale. Şi pe când se gândea să se lase să se rostogolească la vale ca un sac banal de legume, a auzit nişte voci, ca un murmur purtat de vânt. Voci de bărbaţi vorbind araba. Se apropiau râzând. Providence a tresărit şi s-a uitat la Léo, care acum se credea Robinson şi confecţiona o suliţă cu vârf de lemn la câţiva metri de ea. Alertat de zgomot, se ghemuise în spatele unui tufiş ca un animal sălbatic.

Dacă era tribul lui Aksim, erau pierduţi. Resimţindu-se în urma accidentelor suferite, cel de avion şi căderea din nori, Léo şi Providence n-ar mai fi putut lupta multă vreme. Şi ar fi fost pradă răzbunării nemiloase a bătrânului arab cu respiraţie de dromader. Acesta n-ar ezita să-l omoare pe tânărul francez ca să-l facă să plătească pentru fapta lui. Şi nu s-ar mulţumi cu fundul oalei de tajină.

Zece bărbaţi au apărut curând pe dromaderi, îmbrăcaţi cu caftane şi turbane (bărbaţii, nu dromaderii). Vegetaţia rară nu-ţi dădea posibilitatea să stai ascuns mult timp, mai ales în ochii bărbaţilor deveniţi de milenii maeştri în arta vânătorii. Astfel, când au văzut-o pe frumoasa europeancă în bikini în faţa lor, însoţită de nomadul din valea Drâa-ului îmbrăcat ca un european, ghemuit şi înarmat cu suliţă, nomazii au crezut că erau victimele unui miraj, de vreme ce asta se petrecea adesea în deşert. Blestematele de halucinaţii care îi făceau să ia cămilele drept drept cai verzi şi oazele drept pereţi. Dacă nu cumva era invers.

Primul a ridicat mâna şi a bălmăjit ceva. Caravana s-a oprit. Providence a trecut în revistă întreaga trupă ca să-l identifice pe moşul dezgustător de Aksim. Dar nu l-a găsit. Nici Léo

nu-l găsise pe copil, pe Qatada. Era deci o speranţă să nu fie acelaşi trib. Chiar dacă nu trebuia să fie treizeci şi şase prin zonă (erau cinci sute patruzeci şi şase...)

Şi iată cum Providence şi Léo au făcut cunoştinţă, uşuraţi, cu tribul chleuh numărul 508.

Puşi la curent cu ce se întâmplase cu cei din tribul 436, bărbaţii au vrut să-şi regleze imediat conturile cu acei sălbatici care se luau de turişti şi le stricau imaginea. Nu e de mirare aşadar că sunt caricaturizaţi în filmele americane ca nişte perverşi descreieraţi şi primitivi.

— Îl cunosc bine pe neisprăvitul ăla de Aksim, porcul ăla! A spumegat Lahsen, şeful danului.

Lui Providence îi plăcea numele acestui curajos şef. Ai fi zis că e numele unui scriitor suedez de romane poliţiste.

— O să fie o plăcere să-i închidem pliscul pe veci.

Dar tânăra poştăriţă l-a convins s-o lase baltă. Nu din pricină c-ar fi simţit vreo formă de compasiune pentru agresorul ei (se putea oare vorbi de sindromul Stakhalam? Versiunea franceză a sindromului Stockholm?), ci pentru că nu aveau timp. Trebuiau să ajungă cât mai repede la căpătâiul Zaherei.

Lahsen a spus că e exclus să-i lase singuri în deşert şi printre munţi, că el şi oamenii lui o să-i însoţească până la porţile oraşului. Voia să-şi reabiliteze poporul, frumos, cinstit, puternic şi mândru, în ochii celor doi francezi. Nu puteau fi lăsaţi să plece cu imaginea pe care le-o lăsaseră ăia despre chleuhi. Şeful a bătut din palme şi Providence a fost acoperită cu un caftan împodobit cu fir de aur ca să fie ferită de vântul rece care începea să bată. Avea umeri puternici şi ochi negri precum cărbunele, pielea bronzată şi mâini de om cultivat. Dacă n-ar fi fost om al deşertului, ar fi fost monitor de schi.

— Sper că nu generalizaţi, a zis şeful clanului. Nu toţi chleuhii sunt porci ca Aksim.

— Să ştiţi că tâmpiţi sunt peste tot, a răspuns Providence. Şi la mine la Poştă tot aşa e.

— Şi la mine, în turnul de control de la Orly, tot aşa! Sunt şi oameni buni, dar şeful de tură e un mare tâmpit!

Lahsen nu ştia nici ce e poşta, nici turnul de control de la Orly, dar a înţeles ce voiau să zică. Graţie întâlnirii cu el, onoarea alor lui era în siguranţă.

— Hai la drum, a zis el, bătând din palme din nou.

Soarele apunea chiar atunci, părând că executa ordinele bărbatului.

Şi iată cum Léo şi Providence s-au trezit pe spinările umflate ale unor dromaderi, tropăind prin deşert spre spital. Era prima lor experienţă de acest gen, dar nu se descurcau prea rău.

— Toată chestia asta e de necrezut. Încă nu-mi revin, a zis controlorul aşezat pe erbivorul lui care se bălăngănea, atunci când au ajuns lângă cadavrul fumegând al micului său avion. Ai venit încoace zburând... E o nebunie! O să trebuiască să-mi povesteşti cum ai învăţat... să faci asta...

— Şi dacă-ţi spun c-am învăţat mulţumită unui pirat chinez, unui senegalez amator de sendvişuri învelite-n plastic şi a doi, trei călugări de la Versailles...

— În cazul ăsta, da, chiar va trebui să-mi povesteşti toate astea! În orice caz, ţi-ai atins scopul, Providence! Poţi fi mândră de tine! Eu, unul, sunt! Şi pe urmă, mi-ai arătat viaţa sub un alt unghi. Nu ştiu ce presupune pentru tine toată chestia asta acum. Nici pentru mine (şi-a imaginat săpuneala pe care i-o va trage şeful lui la întoarcere). Dar dacă trebuie să te apăr de savanţii gata de orice ca să te prindă şi să te închidă într-un laborator de observaţie, sunt omul tău.

— O să-mi ating scopul când o s-o iau în braţe pe Zahera şi când o să plecăm din locul ăsta fabulos, dar infernal, ca să ne întoarcem la Paris.

Şi pe urmă, da, eşti omul meu, a vrut ea să adauge. Dar ruşinea a împiedicat-o. S-a mulţumit să-i zâmbească doar. Călare pe dromaderul lui, Léo semăna cu un stăpân al deşertului. Balthazar. Un splendid Rege Mag al timpurilor moderne, în tricou Lacoste şi blugi. El i-a întors zâmbetul. Soarele apunea în ochii lor.

*

Localizare: Spitalul Al Afrah (Maroc)
Inim-O-metru®: 10 metri

Prima persoană peste care a dat Providence când a deschis uşa salonului de femei a fost un bărbat. Kinetoterapeutul Rachid. Era singurul tolerat pe acest etaj pentru că, pe când era copil, încasase între picioare o scândură cu cuie înfipte în ea care l-a transformat de facto într-o versiune modernă a eunucilor din palatul din O *mie şi una de nopţi*.

Léo avea de ales între a rămâne la parter şi a urca la etajul doi. Preferase să se aşeze pe o canapea veche cu arcurile stricate din holul de la intrare, jos, şi pe care aţipise în câteva minute, străin de drama care se petrecea la primul etaj.

— Unde e? a întrebat neliniştită tânăra franţuzoaică atunci când n-a văzut-o pe Zahera în patul ei.

— Providence, trebuie să-ţi spun ceva. Vrei să stai jos? Vrei un pahar cu apă? Arăţi groaznic. De unde vii? Miroase ca naiba a usturoi!

— Nu, nu vreau să stau jos şi da, miroase a usturoi, a răspuns cu greu poştăriţa, care nu era obişnuită să răspundă la mai multe întrebări deodată.

E adevărat că nu era chiar ca o floare. Era la sfârşit de tură. Şi apoi caftanul ăsta de bărbat, din pânză groasă şi pătată, care mirosea a dromader. Şi blestematul ăsta de miros de usturoi de care nu reuşea să scape de când se trezise după cădere.

— Mă sperii, Rachid. Unde e Zahera?

— A făcut o criză. Una urâtă.

Tânăra a strâns pumnii.

— Cât de urâtă?

— Ca o comă de urâtă... N-o să-ţi ascund că medicii sunt pesimişti în privinţa şanselor de a ieşi din ea. Coma asta indusă e ca să-i uşureze suferinţa. Au făcut asta în aşteptarea...

— În aşteptarea a ce? l-a grăbit franţuzoaica.

— În aşteptarea unui donator.

— Şi?

— Şi aşteptăm. Aşteptăm să moară cineva...

— ...sau să moară Zahera...

Lumea s-a prăbuşit în jurul lui Providence. Zidurile cenuşii ale spitalului au explodat şi geamurile ferestrelor au zburat în bucăţi ca sub atacul unui obuz de mortier. Cerul s-a prăbuşit, luând cu el în cădere etajul bărbaţilor, aflat deasupra lor.

Providence s-a lăsat să cadă pe un pat.

Copilul ei. Fetiţa ei era pe cale să plece. N-o aşteptase. Adormise fără ca mama ei să fie lângă ea, singură într-o lume care nu-i oferise nimic. Singură în liniştea acestei văi, la picioarele munţilor şi ale deşertului. Singură şi departe de tot. Singură şi departe de ea.

Providence adoptase o fetiţă moartă, născută moartă. O mică prinţesă din care n-o să ducă în Franţa decât carcasa. Goală de această sclipire de viaţă. Data viitoare când o s-o ţină în braţe, o să legene un copil mort. Pe urmă, o să se întoarcă în Franţa cu un cadavru pe care o să-l jelească toată viaţa. Un corpuşor într-o cutiuţă nu mai mare decât o cutie de pantofi, pe care o să-l viziteze duminica într-un cimitir fără viaţă, cenuşiu ca şi spitalul în

care trăise. Or s-o închidă într-o ladă cu norul ei cu tot. O furtună într-o cutie de conserve. Iată la ce s-ar fi rezumat, în definitiv, existenţa copilului ei.

Ochii tinerei s-au umplut cu lacrimi mari şi sărate care o ardeau pe dinăuntru şi pe dinafară. Şi-a privit corpul murdar, hainele murdare şi împuţite, unghiile negre şi rupte. Se simţea ca şi când ar fi fost lapidată, murdărită. O moartă vie, cu creierul şi oasele făcute terci. Un tanc de război tocmai trecuse peste ea. Mii de Aksim o violaseră pe pietrişul din deşert. A simţit deodată o durere vie între picioare şi în spate.

Era sindromul ambulanţei care şi-a stins girofarul şi sirena, pentru că e prea târziu, pentru că nu mai e nicio urgenţă. Şi liniştea acestei ambulanţe îi exploda în urechi.

I-a fost ciudă pe ea că nu venise mai devreme, că pierduse timpul la aeroport, la blestematul de Hué şi apoi la mănăstire. I-a fost ciudă pe nenorocitul de vulcan care se hotărâse să-şi scuipe otrava cu o zi în urmă. După douăzeci de mii de ani de inactivitate. Cum se putea să fie atât de ghinionistă? Cum era posibil aşa ceva?

Providence a dat un pumn în saltea. Un pumn care cuprindea toată furia ei şi care n-a mişcat decât foarte puţin cearşaful. În linişte totală. Nu mai avea putere. Femeia în al cărei pat stătea i-a pus mâna pe umăr. Şi Rachid şi-a permisese s-o ia în braţe. Dar nimic nu mai putea să uşureze această durere care se prăbuşise peste ea ca un pian cu coadă de la etajul cinci şi-i masacra corpul, inima şi sufletul, tot ceea ce făcea din ea o fiinţă vie, o persoană. Devenise un obiect, incapabilă să gândească, o piatră, o pietricică din deşert. Corpul ei nu mai era capabil nici de cea mai mică mişcare. În câteva secunde, inima ei n-o să mai fie capabilă să bată şi nici plămânii să respire. Asista neputincioasă, ca o spectatoare, la transformarea ei în piatră.

Fetiţei ăsteia nu ea îi dăduse viaţă şi totuşi simţea durerea asta ascuţită şi insuportabilă în măruntaie, în spatele stomacului şi între picioare. Îşi pierduse copilul. Suferinţa îi sfâşia maţele şi burta. S-a văzut murind acolo, încolăcită pe patul ăsta străin, în mijlocul deşertului, la mii de kilometri de casă, la mii de kilometri de stele şi la câţiva metri de fata ei.

Într-un ultim elan de viaţă, şi-a dus mâinile la pântece şi, prin ţesătura groasă a caftanului, a simţit că bucăţelele de sticlă din fiolă intraseră în cicatricea de apendicită.

Vocea Părintelui Superior i-a răsunat în urechi. *Nu ştiu dacă băutura mea funcţionează. N-am încercat-o niciodată pe cineva bolnav. Dar dacă merge, atunci o singură picătură o să fie de-ajuns.*

O singură picătură o să fie de-ajuns.

O singură picătură o să fie de-ajuns...

*

Providence a sărit din pat ca şi cum omul invizibil i-ar fi dat un şut puternic în fund. A prins braţele lui Rachid şi şi-a înfipt ochii de culoarea mierii într-ai lui. Tânărul cunoştea privirea asta. Asta era Providence a lui. Puternică, hotărâtă, bătăioasă. Avea stele care străluceau în ochii umezi şi-ţi insuflau ideea că nimic pe lumea asta nu e imposibil.

— Trebuie să încercăm ceva, Rachid! a strigat ea ca un mort care învie. Poate o să crezi că e o nebunie, dar trebuie încercat!

Kinetoterapeutul s-a întrebat despre ce putea franţuzoaica să vorbească. Ce să încerce? Nu era nimic de încercat. Fetiţa era în comă. Nu puteau decât să aştepte. Să aştepte să se trezească. Poate. Ca altcineva să binevoiască să moară ca să-i ofere plămânii lui.

— Trebuie să-i explici chirurgului că e posibil să am la mine un antidot care s-o salveze pe Zahera.

— Un antidot? Providence, ştiu ce simţi, dar ştii foarte bine că nu există antidot pentru mucovi...

— Rachid. Nu pot să-ţi povestesc acum tot ce mi s-a întâmplat azi, dar trebuie să mă crezi. Trebuie să ai încredere oarbă în mine şi să te duci să anunţi un chirurg. Am cioburi de sticlă în piele, resturi dintr-o fiolă care s-a spart şi în care era un elixir menit s-o salveze pe Zahera.

Cu aceste cuvinte, şi-a ridicat caftanul şi i-a arătat cicatricea. Un miros de usturoi a invadat deodată sinusurile tinerei.

Străin de aceste obnubilări olfactive, Rachid a remarcat că purta un frumos bikini înflorat. Şi că avea picioare frumoase şi o talie drăguţă, subţire şi musculoasă. În ciuda gravităţii situaţiei, ceea ce i se întâmpla depăşea cu mult tot ce putuse să-şi imagineze vreodată în visele lui erotice. Dacă o scândură cu cuie n-ar fi luat ceea ce făcea din el un bărbat, ar fi... Pe scurt, n-ar fi cunoscut-o niciodată pe frumoasa franţuzoaică pentru că n-ar fi lucrat niciodată pe etajul femeilor.

— Ascultă, Providence, nu înţeleg nimic, a zis el, venindu-şi în fire. O fiolă? Un elixir? Nu suntem într-un basm cu Vrăjitorul Merlin!

Tânăra simţea că o ia razna, se zbătea în van.

— Asta ştiu, închipuieşte-ţi! În basme, fetiţele nu-şi petrec toată viaţa închise într-un spital împuţit şi nu mor sufocate în suferinţe atroce din cauza unei împuţite de boli!

Rachid a lăsat ochii în jos, încurcat.

— Providence...

— Tot ce cer este să mi se scoată cioburile astea de sticlă, să preleveze un pic din lichidul pe care îl conţin şi să i-l injecteze Zaherei. Nimic mai mult. O picătură o să ajungă. Ce aveţi de pierdut? Ce vă costă?

— Eşti sigură de ce zici?

— Nu. Dar crezi că Pasteur era, când şi-a testat vaccinul?

Kinetoterapeutul şi-a muşcat buza, apoi a ridicat iar ochii către ea.

— O să văd ce pot face.

— Eşti un înger!

Providence l-a luat în braţe şi l-a strâns tare. Valuri de mentă şi de flori de portocal i-au asaltat nările. Rachid mirosea a umanitate şi a bucată de pâine proaspătă.

*

— Gata, am zis eu.

— Gata ce?

— Păi, povestea s-a terminat.

— Cum adică povestea s-a terminat? Nici măcar nu mi-aţi spus dacă scapă.

— Zahera?

— Păi, da, Zahera, cine?

— Zahera da. Ea scapă, am răspuns eu privind în gol.

Am simţit că pumnii mi se strâng fără voia mea şi ochii mi s-au umplut de lacrimi. Încercam să păstrez această furie şi această imensă tristeţe adânc în mine.

— De ce aveţi faţa asta?

— ...

— S-a întâmplat ceva?

— Ceea ce v-am povestit e ce i-am povestit Zaherei, am găsit eu puterea să răspund.

Am făcut o pauză şi am profitat de ea ca să-mi înghit saliva.

— Toată tărăşenia asta e ce i-am povestit Zaherei... ca să justific absenţa mamei ei.

— Absenţa lui Providence? Ce vreţi să ziceţi? a întrebat frizerul, cuprins de o teribilă îndoială.

Mi-am recăpătat suflul şi am respirat adânc.

— Cel care moare în film nu e totdeauna cel care credeam c-o să moară. Câteodată oamenii sănătoşi se duc primii, înaintea bolnavilor. Aşa că trebuie profitat de viaţă, de fiecare secundă, de fiecare clipă...

*

— Cine a murit? m-a întrebat frizerul. Nu mai înţeleg nimic.

— Nu v-am spus tot adevărul.

— Referitor la ce? Piratul chinez? Ping şi Pong? Extraordinara călătorie a lui Providence în nori? Violatorul de capre? Omul cel mai puternic de pe pământ care mănâncă sendvişuri vidate? În privinţa ăstuia din urmă, sunt un pic sceptic, drept să spun.

— Referitor la tot.

Frizerul nu-şi revenea.

— Nu înţeleg. Şi cine a murit?

Nici eu nu-mi reveneam, eram la un pas de a mărturisi acest secret teribil care mă tortura de azi-dimineaţă. Momentul pe care-l aşteptam sosise în sfârşit.

— Am inventat tot ca s-o păstrez pe micuţă, am zis, ignorându-i întrebarea.

O durere violentă mi-a zguduit stomacul, ca şi cum aş fi primit cel mai puternic upercut al lui Mike Tyson. Am ridicat capul şi mi-am privit interlocutorul în ochi. Merita să-i spun în faţă câteva lucruri.

— Dacă am intrat în salonul dumneavoastră, n-am făcut-o ca să mă tund, am reluat. Aveam nevoie să povestesc cuiva ceea ce mă împiedică să dorm de un an, ce mă bântuie, ce-mi dă cele mai crunte coşmaruri din viaţa mea. Pentru că cele mai groaznice coşmaruri sunt cele pe care le avem cu ochii deschişi, în plină zi, cele care ne pândesc la fiecare colţ de stradă, care se insinuează în mintea noastră când mâncăm, când dormim, când

discutăm cu prietenii, când muncim. Cele care nu ne părăsesc niciodată.

— Mă speriaţi...

— Nu mă întrerupeţi, vă rog. O să încerc să vă spun lucrurile aşa cum sunt. E foarte greu pentru mine. M-am gândit de atâtea ori la momentul acesta, că a devenit o obsesie. De atâtea ori m-am gândit la dumneavoastră, mi-am imaginat această frizerie, mi-am imaginat ziua asta. Înţelegeţi, trebuia să mă confesez cuiva. Dar nu oricui. Cuiva care şi el ar fi fost impresionat de această tragedie. Cineva care ar fi preocupat de nefericirea mea, care ar împărtăşi-o, dar care totuşi nu ar putea niciodată să devină prietenul meu. Căci ştiu că în câteva minute o să fiu persoana pe care o s-o detestaţi cel mai mult pe Pământul acesta. Şi sunt pregătit să plătesc preţul pentru asta. Ar trebui să-mi explic gestul. Ar trebui să VĂ explic gestul meu. Ca să nu rămâneţi frământat de întrebarea asta toată viaţa: De ce controlorul acesta aerian a dat autorizaţia de decolare acelui avion în timp ce un nor de cenuşă ameninţa cerul Franţei? De ce a încălcat măsurile de securitate luate de Direcţia Aviaţiei Civile? Şi de ce n-a autorizat decât un singur avion să zboare în ziua aia, mai exact cel în care se afla fratele dumneavoastră?

Frizerul începea să priceapă. Un compresor de zece tone trecea încet peste corpul lui. Un compresor care-i strivea încet picioarele, pieptul şi capul.

*

— Mi-a luat şase luni să dau de urma unei rude a unei victime a zborului Royal Air Maroc AT 643, am continuat, şi alte şase ca să vin să vă întâlnesc. Fratele dumneavoastră Paul era în acest zbor. Aşa cum mi-aţi spus când m-am aşezat pe fotoliul acesta, pleca în vacanţă la mare. O scurtă vacanţă pe care nu şi-o imagina aşa de lungă.

Vacanţă interminabilă. În dimineaţa aia, Boeing-ul 737-800 a decolat spre Marrakech, la ora 6.50, cu doar cinci minute întârziere. Condiţiile meteo erau perfecte. Doar un pic de vânt încrucişat, dar nimic periculos. Şi-a luat zborul de pe pista 24, fără alte particularităţi. Începeţi să înţelegeţi, nu? Dacă am dat acestui avion autorizaţia de decolare, e pentru că Providence se afla la bord... Ar fi trebuit să fiu aşezat lângă ea. Ieşeam împreună de ceva timp şi eram deja îndrăgostiţi nebuneşte unul de celălalt. Zahera devenise o poveste care ne privea pe amândoi, o poveste în trei, lupta noastră ca s-o aducem în Franţa. Am fost chemat în ultimul moment la lucru din cauza evenimentului, nenorocitul de nor de cenuşă. Şeful de tură prevedea o zi dezastruoasă şi nu avea personal suficient. Majoritatea erau în străinătate, în vacanţă, deci nu putea să-i cheme. N-a vrut s-audă de repatrierea Zaherei, despre ce însemna pentru mine s-o însoţesc pe Providence în dimineaţa aia. Munca trece înaintea vieţii private, mi-a zis el, doar dacă nu cumva vreţi să puneţi cruce carierei dumneavoastră. Şeful meu e un mare tâmpit, v-am zis. Pe scurt, i-am explicat lui Providence că trebuie să meargă singură. Că o să fac astfel încât să iau un avion imediat ce se va reinstala liniştea. Nimeni nu prevedea mai mult decât o zi dată peste cap. Trebuia ca Providence să plece, să meargă să-şi vadă fata. Spitalul ne anunţase de câteva zile că micuţa era în stare critică. Nu mai puteam întârzia. Şi-ar fi reproşat toată viaţa dacă n-ar fi fost acolo, cu ea, dacă Zahera ar fi... În fine, înţelegeţi... De asta i-am dat undă verde pilotului, în ciuda consemnului. De asta a fost singurul zbor care a decolat de pe Orly în ziua aia. Nu credeam că... De fapt, credeam că or să se strecoare prin găurile năvodului, că riscul era supraestimat. Dar am învăţat pe pielea mea, pe aceea a femeii vieţii mele, că nu încerci să îmblânzeşti norii fără să plăteşti pentru asta. La şcoala de controlori aerieni,

la Toulouse, învăţăm să îmblânzim avioane. Dar nimic nu ne pregăteşte pentru nori, pentru norii invizibili, pentru norii de cenuşă. Sunt dezolat că fratele dumneavoastră se afla în avionul acela. După cum ştiţi, s-a prăbuşit cu puţin înainte de a ajunge pe Menra, aeroportul din Marrakech. Au descoperit ulterior că reactoarele aspiraseră particule de cenuşă, fără îndoială în spaţiul aerian franţuzesc... Eu am omorât-o pe Providence. Eu l-am omorât pe Paul...

— ...

— De atunci nu mai trăiesc decât pentru Zahera. Mi-a fost încredinţată până la oficializarea adopţiei. O consider fiica mea, ştiţi, chiar dacă ne cunoaştem de puţin timp. Dragostea lui Providence pentru ea era aşa de puternică, încât mi-a putut-o insufla şi mie. Dragostea lui Providence era contagioasă. Am să mă asigur că va deveni prima patiseră-spaţionaută din lume. Deja am început educaţia ei. În fine, în ceea ce priveşte partea aerospaţială, acolo mă pricep. La patiserie sunt zero... Aş fi fericit şi dacă ar deveni doar spaţionaută... O să începem printr-o călătorie în China, chiar dacă ea deja a înţeles că nu chinezii fabrică stelele. Dar ţinea să meargă acolo. Pentru că ţara asta a fascinat-o totdeauna. Ştiţi, am întâlnit-o în salonul ei, la două zile după dramă. Medicii îi induseseră coma medicamentoasă. Ca s-o scutească de suferinţă. Aşteptând să se stingă. Nu aveau nicio speranţă. Aflând de moartea lui Providence, am luat imediat măsurile necesare ca ele să fie transferate la spitalul internaţional din Rabat, un spital nou, cu tehnologie de ultimă oră. Cele mai bune aparate, cei mai mulţi medici. Nu au ce să invidieze la francezi. Din timpul vieţii, Providence îşi dăduse acordul să-i fie prelevaţi plămânii în caz că i se întâmpla ceva de genul ăsta. Medicii au transplantat plămânii lui Providence fiicei ei. Mi s-a explicat că au trebuit să taie o parte din organe ca să poată intra în pieptul Zaherei,

mult mai mic. E o chestie complicată să bagi organele unui adult într-un corp de copil. Se fac lucruri incredibile acum. Norocul a fost că ne rezervaserăm locuri în ultimul rând al avionului. Durează mai mult să ieşi la sosire, dar e locul cel mai sigur din aeronavă. E un obicei al meu. Datorită acestui fapt, corpul n-a fost prea distrus. Plămânii lui Providence, asta e tot ce mi-a rămas de la ea, în pieptuleţul Zaherei. Respiraţia lui Providence. Primul lucru pe care l-a făcut mititica atunci când s-a trezit a fost să mă întrebe unde e maică-sa. Dacă eu eram acolo, şi Providence trebuie să fi fost prin zonă. N-am avut puterea să-i spun adevărul. Era deja greu să-i zic că nu se va mai întoarce niciodată, că murise, plecase în raiul mamelor, că la ora aia poate juca deja cărţi cu cealaltă mamă a ei, cea care-o adusese pe lume. Şi atunci, înainte să-mi dau seama ce fac, am început să inventez. Întâlnirea cu distribuitorul de fluturaşi în pijama portocalie, vrăjitorul senegalez. Ochii îi străluceau atât de tare încât n-am putut să mai dau înapoi. Am inventat toată povestea asta, frază cu frază, aşa cum desfaci un scul de lână, fără să ştiu încotro mă îndrept. Mă gândeam că aşa o să fie mai uşor pentru ea să accepte situaţia. Să accepte că n-o să-şi mai revadă mama niciodată. Am inventat toată povestea asta cu călugării, cu zborul printre nori, cu berberii. Am terminat prin a-i spune că mama ei nu supravieţuise operaţiei care trebuia să-i extragă cioburile de sticlă din corp, că usturoiul intrase în ea şi o ucisese, pentru că era alergică la usturoi. Am spus prostii. Ştiu că e un pic copilăresc, dar Zahera e un copil în cele din urmă. Şi-apoi, voiam să fie mândră de mama ei. Chiar dacă şi adevărul ar fi făcut-o la fel de mândră. Dar mi s-a părut că a fost o moarte aiurea, o moarte inutilă. Un accident de avion. Voiam să-i păstreze o amintire de neuitat.

Am tăcut. Nu mai ştiam ce să zic. Nu mai era nimic de zis. Mă gândeam mai ales că bătrânul

avea să se scoale, să apuce foarfeca şi să mi-o înfigă în inimă cu furie. În loc să facă asta, a rămas nemişcat, cu ochii în oglinda din faţa lui. Părea pradă unui tumult interior de forţa a două bombe atomice.

— Nu-mi spuneţi că aţi crezut ce v-am povestit adineauri, am zis eu ca să mă reabilitez cumva. Zborul lui Providence, călugării jucând petancă cu roşii verzi, baletul avioanelor prezidenţiale pe cer, era totuşi cam mult...

— Ca să fiu sincer, partea cu petanca nu părea prea credibilă, a răspuns ironic frizerul, întorcându-şi privirea către fereastră.

— V-am prevenit totuşi?

— Prevenit?

— Da, în mottoul acestei cărţi, am pus citatul din Boris Vian. Cititorul poate să confirme.

— Ce citat?

— *Povestea asta e adevărată pentru c-am inventat-o de la un capăt la altul*.

— Îmi pare rău, dar nu citesc niciodată mottourile.

— Ei bine, ar fi trebuit s-o faceţi.

— Gata cu poantele, ştiţi, moartea unei fiinţe dragi te face să crezi tot felul de prostii. Uitaţi-vă la soţiile suferinde, inteligente totuşi, care se lasă învăluite şi vrăjite de primul şarlatan care le promite că vor intra în contact cu iubirea lor defunctă. Dacă aţi inventat toată povestea pentru Zahera, de ce am auzit vorbindu-se de asta, vreau să zic, de femeia care zboară? Am citit mai multe articole pe tema asta la momentul respectiv.

— Zâna în Renault-ul galben, eu am inventat-o în toate amănuntele. Nu aveam încotro. Ştiam că Zahera o să-şi consulte calculatorul în legătură cu asta, că o să încerce să înţeleagă. Dacă un astfel de eveniment se produsese într-adevăr, nu putea să nu apară pe net. Atunci am găsit un site specializat în motoare de căutare. Sunt capabile să *claseze* site-uri pe Internet, să le declaseze pe altele, în funcţie

de ce-ţi doreşti, mai multă sau mai puţină vizibilitate. Am scris mai multe articole cu versiunea mea, o versiune edulcorată şi romanţată, şi le-am urcat acolo. Încă-mi amintesc ziua în care Zahera mi-a arătat mândră unul din articolele pe care le scrisesem chiar eu. Aveam ochii în lacrimi. Era convinsă că mama ei era o zână, Clopoţica pe care toată lumea o aclamase în timpul călătoriei sale printre nori. Tot aşa cum crezuse într-o zi că stelele sunt fabricate în China. E frumoasă copilăria.

— Înţeleg, a zis simplu bărbatul.

— Ştiu că mă detestaţi. Eu însumi mă detest. Sunt responsabil de moartea a o sută şaizeci şi două de persoane, între care şi iubirea vieţii mele. N-o să pot niciodată să repar asta. Niciodată. Trăiesc cu asta în fiecare zi. Mă gândesc la asta de fiecare dată când mă uit în oglindă, în geamul unui magazin.

Am scos o mică medalie din buzunar. Medalia meritului conferită postum iubitei mele.

— În privinţa asta, n-am minţit. A primit o decoraţie. Nu agăţată de un bikini, ci mai degrabă pe o perniţă aşezată pe un sicriu. Dar a primit-o.

Frizerul s-a ridicat în sfârşit. A dat ocol scaunului pe care stăteam, s-a apropiat de policioara de sticlă de la oglinda din faţa mea şi şi-a luat foarfeca. Gata, avea să se răzbune pe bărbatul care i-a ucis fratele. După un an, avea să poată în sfârşit să-şi ţină doliul. Să lase ura să izbucnească, frustrarea care trebuie să-l fi distrus puţin câte puţin.

Dar, spre surprinderea mea, şi-a băgat iar mâinile în claia mea creaţă şi şi-a reluat lucrul ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Ştiţi, există o chestie care se cheamă briciul lui Occam, a zis, şi nu e o chestie ce ţine de frizerie (am observat că avea ochii roşii şi că tremura ca varga, ca şi cum s-ar fi stăpânit să nu izbucnească de o imensă furie şi tristeţe).

Presupune tocmai că între două explicaţii, merg pe cea mai plauzibilă, şi gata.

— Înţeleg.

— Nu cred, domnule Chestie. Acum, dumneavoastră o să mă ascultaţi fără să mă întrerupeţi. Viaţa m-a învăţat că răzbunarea nu serveşte la nimic. Că e la fel de inutilă ca un creion de culoare albă. Lucrurile sunt ceea ce sunt. Fratele meu s-a dus. Şi nimic n-o să-l aducă înapoi. Nici scuzele, nici explicaţiile, nici loviturile. E o lege a naturii. Nici chiar moartea dumneavoastră nu l-ar face să renască. Cred că deja plătiţi destul de scump fapta dumneavoastră. Moartea atâtor persoane pe conştiinţa dumneavoastră trebuie să fie un bagaj greu de dus pe umeri aşa de tineri. Ştiţi, poate o să vă mire, dar nu cred nicio secundă în povestea dumneavoastră cu prăbuşirea.

— Prăbuşirea?

— Avionul care se prăbuşeşte cu Providence şi fratele meu la bord. Accidentul provocat de cenuşa vulcanului. Cred că ceea ce s-a întâmplat cu adevărat în ziua aia e că Providence a învăţat să zboare şi a ajuns la destinaţie. Poate credeţi că toată lumea are o minte îngustă, că suntem toţi nişte increduli, nişte oameni fără Dumnezeu. Oameni fără credinţă. Ca dumneavoastră. Ingineri incapabili să viseze, incapabili să creadă în lucruri care nu corespund unei logici, care nu corespund legilor fizicii. Nu credeţi că şi eu am nevoie să fiu menajat? Cocoloşit, ca Zahera? Eu cred în piratul dumneavoastră cu pijama portocalie, în chinezul senegalez care haleşte iaurturi de la Lidl, în călugării de la uzina Renault care joacă petancă cu roşii verzi. Cred. Pentru că-mi face bine să cred. Chiar dacă ştiu că nu e adevărat, că nu e decât imaginaţie. Ca milioanele alea de oameni care cred într-un Dumnezeu pe care nu l-au văzut niciodată şi care n-a făcut nimic pentru ei. Şi faptul că Providence a mutat munţii ca să-şi întâlnească

fiica şi că a reuşit să îmblânzească norii, că a învăţat să zboare, şi asta cred. Pentru că îmi dă putere. Puterea de a merge înainte. Când mi-aţi descris călătoria, mi se părea că sunt cu ea în nori. Într-un fel, m-aţi învăţat să zbor. Am visat cu dumneavoastră. Asta ne deosebeşte de animale, domnule Cutare. Anume, faptul că noi, oamenii, visăm!

Omul a lăsat foarfeca pe policioara de sticlă şi a scos dintr-un sertar un mic pămătuf pe care mi l-a trecut peste ceafă şi frunte.

— Povestea dumneavoastră e frumoasă, dar nu are sfârşit, a adăugat el. Providence intră în blocul operator ca să i se scoată cioburile de fiolă care i-au intrat în piele, nu? Şi pe urmă? Nu puteţi să încheiaţi aici.

— V-am zis, Providence moare...

— Imensă eroare, tinere. Eroina nu moare niciodată, ar trebui să ştiţi asta. În cărţile şi în filmele bune, poveştile se termină totdeauna cu bine. Oamenii care se luptă în viaţă au nevoie de poveşti care se termină cu bine. Să ştiţi că toţi avem nevoie de speranţă. Fratelui meu Paul nu i-ar fi plăcut să se termine aşa. Dacă ar mai fi prin preajmă, aşa v-ar spune, cu vocea lui groasă şi zâmbetul lui frumos care nu-i pierea niciodată de pe buze. O să vă spun eu adevăratul sfârşit al acestei poveşti, eu, domnule Chestie...

— Machin.

— Pe scurt, domnule Cutare, închideţi ochii. Ne întoarcem în Maroc.

*

Primele cuvinte pe care Providence le-a auzit când a deschis ochii (şi urechile) au fost ceva haios. *Pisici-de-mare*. Dar înainte să se poată întreba ce vrea să zică asta, o durere scurtă şi ascuţită s-a trezit în partea dreaptă.

Lumina care o orbea s-a atenuat curând şi a văzut că era într-un salon de spital şi că avea un pansament mare la încheietura piciorului, pe sub pijamaua din hârtie albastră. Avea impresia neplăcută de a mai fi trăit scena asta o dată. Câteva secunde, i-a fost teamă că tot ce a trăit de prima dată când a fost aici n-a fost decât fructul unui lung vis comatos. Povestea cu dragostea ei pentru Zahera, tot acel du-te-vino, procedura de adopţie pe care a reuşit în sfârşit s-o ducă la capăt, extraordinara ei călătorie prin nori. Inima a început să-i bată în piept ca o cămilă în galop. Nu, nu putea să se fi întors înapoi în halul acesta. A căutat din priviri ceva care să poată s-o liniştească. Ceva nou. Ceva care să nu facă parte din amintirile ei de acum doi ani. În patul vecin se odihnea Zahera, cu ochii deschişi, care o privea fără să spună nimic. Aşezat la picioarele ei era Rachid care zâmbea.

Rachid? În visul ei, Leila o însoţea pe fetiţă când s-a trezit pentru prima dată în dormitorul acesta. Deci nu visase. Ziua dementă, călugării, zborul, fabuloasa ei călătorie, chleuhii, chiar Aksim, pe care ar fi preferat să-l uite şi a cărui mână grea încă o simţea pe sânul ei drept. Şi Léo. Mai ales Léo.

— Draga mea! a exclamat Providence, cu lacrimi în colţul ochilor, înainte să-i alunece deodată pe obrajii albi. Sunt atât de fericită să te văd! Dac-ai şti...

Destinul le adusese din nou împreună. Mamă şi fiică.

— S-ar zice că ai avut o nouă criză de apendicită, a glumit Zahera, arătând pansamentul lui Providence, care se vedea prin pijamaua transparentă.

Tânăra franţuzoaică a hohotit Un zâmbet într-un suspin.

— Ţi-am spus că pentru tine aş fi gata să fac toate apendicitele din lume dacă ar fi nevoie...

— Norul a plecat, mamă, a zis fetiţa, redevenind serioasă.

— Simţi tu asta?

— Tocmai că nu-l mai simt. Am impresia că cineva a dat la o parte perna care-mi astupa gura.

Providence a întins mâna către cea a Zaherei. Fetiţa ei. Era prima dată când o vedea fără mască, liniştită, împăcată, fără tubul de oxigen. Respira normal. Zgomotul unui suspin, încet. Maiestuos. Nu mai avea nici şosete şi piciorul îi ieşea din cearşafuri. Franţuzoaica nu acordase niciodată atenţie acestui aspect. A numărat din nou degetele de la piciorul fetiţei. O manie a ei. Erau exact şase degete. Şase degete la piciorul stâng.

— Auzi, n-am remarcat că ai şase degete.

Fetiţa s-a uitat la ea ruşinată şi şi-a tras colţul cearşafului peste picior.

— ...

— Ia te uită, a zis Rachid. Nici eu n-am băgat niciodată de seamă! E de necrezut!

Şi toată lumea s-a uitat la cearşafuri. Zahera se străduise toată viaţa să ascundă asta apropiaţilor şi iată că secretul ei de nemărturisit iese deodată la lumina zilei. Îşi detesta piciorul din cauza asta. Era o anomalie, o malformaţie. Ceva care o diferenţia şi mai mult de ceilalţi. Şi pe urmă să-ţi arăţi picioarele, normale sau nu, înseamnă să le arăţi celorlalţi partea cea mai urâtă a corpului tău. Poate că însemna să împingi intimitatea un pic prea departe.

— Ai aşa la ambele picioare?

— Doar la stângul, a răspuns fetiţa.

— Ce chestie! Eu am la dreptul! a exclamat Providence, scoţându-şi piciorul de sub cearşaf.

— Ei, na! a strigat Rachid, care nu-şi credea ochilor. Şi tu!

Leila, care tocmai sosise, a izbucnit în râs, ascunzându-şi dinţii mari şi albi, aşa cum îi era obiceiul, după mâneca bluzei. Fetiţa a râs la rândul ei, uşurată că nu era aşa de diferită în cele din

urmă. Piciorul drept al lui Providence, piciorul stâng al Zaherei. Cele două se completau.

— Acum am găsit o explicaţie pentru cel de-al şaselea deget de la piciorul meu, a zis franţuzoaica. E din cauză că am fost făcute amândouă din aceeaşi bucată de argilă! Dacă acum mai zice cineva că nu sunt mama ta!

Toată lumea a râs şi fericirea a invadat salonul şi bolnavele.

— Ar fi interesant de calculat probabilitatea ca două persoane cu şase degete să se întâlnească! a gândit Rachid cu voce tare.

Providence a remarcat că nesuferitul miros de usturoi care o urmărise din deşert până aici dispăruse. A suspinat, fericită, fără să-şi mai pună întrebări pe tema asta.

— Ai văzut, mi-am ţinut promisiunea, i-a spus ea Zaherei. Luna ar trebui să răsară dintr-un moment într-altul.

— Mamă, luna a răsărit de mult, a răspuns astronomul începător, arătând fereastra.

Afară era o noapte întunecoasă.

Un fior a străbătut corpul lui Providence. Ce bine era să auzi cuvântul acesta! *Mamă*!

— Ştii, la început am crezut că m-ai uitat. Te-am aşteptat. Toată ziua. Era o zi importantă pentru mine.

— Ştiu, iubito. Şi pentru mine. Nu am nicio scuză. Ar fi trebuit să fiu aici de azi-dimineaţă, aşa cum ţi-am promis. Ar fi trebuit să fiu aici de mult. De foarte multă vreme. Dar ştii, mamele teleghidate au câteodată defecte...

— Dacă nu te aveam, te comandam de Crăciun. Léo mi-a povestit totul pe când dormeai.

Pleoapele lui Providence au tremurat.

— Ce ţi-a povestit?

— Tot. Alergătura ta prin tot Parisul ca să găseşti un ajutor. Maestrul chinez african. Călugării ciudaţi. Şi apoi călătoria ta fabuloasă printre nori. Zborul ca să-ţi ţii promisiunea. Erai

moartă de oboseală şi ai zburat pentru mine. Ca să vii la mine atunci când niciun avion nu decola. Mi-a zis că te-ai înălţat atât de mult, că ai fi putut să atingi stelele. Nu stelele mele fosforescente (a arătat tavanul cu degeţelul ei), nu, alea adevărate. Stelele *made in China*, cele cu care înainte credeam că inundă chinezii spaţiul pentru maxima noastră fericire. Sunt atât de mândră să am o mamă ca tine! M-am simţit iubită când mi-a povestit toate astea. În visele mele, zânele zboară cu Renault-uri galbene. Spune-mi, o să faci un tur cu mine în maşina ta bananizată de la Poştă?

— Vrei să zici *banalizată!*

— Nu, BA-NA-NI-ZA-TĂ, a repetat Zahera, pentru că are culoarea bananei!

Providence a zâmbit. O expresie strălucitoare tocmai se aşezase pe faţa ei ca un fluture, ca şi cum cineva schimbase canalul cu telecomanda, trecând de la un film emoţionant la comedie.

O infirmieră s-a apropiat de ea.

— Providence, medicii parcă au luat-o razna. Nu-şi explică ce s-a întâmplat. Dar a funcţionat. Vor să ştie ce e şi de unde o ai.

Marocana i-a explicat că la câteva secunde după ce chirurgul îi dăduse Zaherei să înghită o picătură din produsul recuperat din resturile de sticlă din pielea franţuzoaicei, o bucată de nor a apărut în fundul gâtului ei. A urcat la suprafaţă, uşurel, ca un vierme singuratic, până la omuşor. Şi n-au mai avut decât să-l prindă, cu o simplă pensetă. Fără aspirator, fără plasă de fluturi ori undiţă de pescuit. O simplă pensetă ca să extirpi din pieptul unui copil un nor mare cât Turnul Eiffel. Un nor de trei sute douăzeci şi patru de metri.

Toate astea depăşeau capacitatea omenească de a înţelege. Zburatul printre nori. Şi acum, antidotul. Încetase de mult să-şi mai pună întrebări.

— Este un puternic „noricid”! a răspuns simplu tânăra poştăriţă. Mi l-a dat un prieten. Un om puternic care s-a reconvertit în domeniul textilelor din brânză.

— Un „noricid”? Textile din brânză?

— Un „noricid” e ca un insecticid, doar că e pentru a omorî norii. Şi textilele din brânză sunt haine din telemea de capră, după cum le arată şi numele.

— Bineînţeles, a adăugat Rachid, haine din telemea de capră...

Kinetoterapeutul s-a gândit că Providence înnebunise. De câte ori crezuse asta, de altfel, de când o cunoştea!

— A, bun, în privinţa omorâtului, chestia aia a ta nu omoară numai norii! Puţea a usturoi în blocul operator cum nu-ţi poţi imagina! Un adevărat concentrat de usturoi „noricidul” tău.

— Asta era deci, a murmurat tânăra poştăriţă, pierdută în gânduri.

Mirosul care o urmărise până la spital nu era altceva decât preţiosul lichid auriu din fiola care se spărsese şi-i intrase în piele. Ironia sorţii. Ceea ce pentru ea era otravă reprezentase antidotul care o vindecase pe fiica ei.

— Bietul Léo! a exclamat deodată Providence.

— Ce, telemeaua de capră ţi-a amintit de el? a glumit Rachid. Nu e prea plăcut pentru el.

Şi toţi cinci au izbucnit în râs.

— Încetează un pic. Încă mă aşteaptă jos, pe canapeaua aia delabrată? Cât e ceasul?

— Nouă, a răspuns Rachid. Dar nu te îngrijora. Ne-am ocupat de el. A mâncat şi acum ţine un curs magistral de control aerian pe etajul bărbaţilor. E fascinantă meseria asta. Tipul e un adevărat dirijor de orchestră în cer. Ştiai că un controlor aerian e responsabil într-o singură zi de lucru de mai multe vieţi omeneşti decât e un medic în întreaga lui carieră? Halucinant.

Providence s-a gândit că o să se mulţumească să fie responsabil de-acum înainte de doar două vieţi omeneşti. A ei şi a Zaherei. I-a cerut lui Rachid să-l anunţe pe Léo că îl aştepta în zona mixtă, jos, la recepţie. Apoi s-a despărţit de infirmiere şi de fiica ei.

Când l-a văzut pe frumosul ei controlor aerian, a fost devorată de dorinţa de a-l lua în braţe, de a-l săruta acolo, pe loc, dar împrejurările nu permiteau asemenea dovezi de dragoste. Şi atunci a zâmbit. În inima ei, era fiica sa, dar mai era loc şi pentru un bărbat. Un bărbat grozav. Inima e un dulap imens în care-i băgăm pe toţi cei pe care-i iubim ca să-i avem tot timpul în noi şi să-i purtăm cu noi peste tot în viaţă. Cam ca planta verde a lui Leon, ucigaşul plătit, sau precum călugării tibetani nu mai mari decât un breloc de chei. Da, era loc pentru bărbatul ăsta excepţional care crezuse în ea şi îngăduise visul acesta. Un erou. Un tovarăş de viaţă pentru ea, un tată pentru Zahera.

Apoi n-a mai rezistat şi, ca şi cum ar fi fost singuri pe lume, cei doi îndrăgostiţi s-au luat în braţe acolo, în holul acelui spital mizerabil dintre deşert şi stele.

*

— Vă place? a întrebat frizerul, scoţându-mă din visare.

— Dacă s-ar fi întâmplat cu adevărat ceea ce mi-aţi povestit... Aş da orice pe lume să fie adevărat.

— Cel mai important e să credeţi dumneavoastră. Indiferent că e sau nu adevărat. Credinţa e câteodată mai importantă decât realitatea. Şi apoi trebuie să luăm viaţa aşa cum e. Cu părţile ei frumoase şi defectul ei cel mai mare.

— Defectul ei cel mai mare?

— Moartea. Căci moartea face parte din viaţă. Avem tendinţa să uităm. Cât trăim, să continuăm să visăm un pic, a zis frizerul pe când o lacrimă curgea pe obrazul meu. Imaginaţi-vă. S-au scurs câteva zile. Ne găsim în sala de ceremonii a primăriei celui de-al 18-lea arondisment al Parisului. Sunteţi acolo. Fratele meu e şi el acolo. Zahera e aşezată în primul rând, alături de Leila şi Rachid, care au venit special pentru această ocazie. În picioare, lângă dumneavoastră, Providence e strălucitoare. Zâmbetul ei luminează încăperea. Primarul îşi potriveşte eşarfa tricoloră şi apoi îşi drege glasul. Are o privire binevoitoare, paternă, şi seamănă un pic cu Gérard Depardieu.

„Léo Albert Frédéric Oscar Cutare...” începe el.

„Machin, domnule primar”, întrerupeţi dumneavoastră.

„A, da, scuzaţi, Léo Albert Frédéric Oscar Machin, sunteţi de acord s-o luaţi în căsătorie pe Providence Eva Rose Antoinette Dupois aici prezentă?”

„Da, sunt de acord.”

„Providence Eva Rose Antoinette Dupois, sunteţi de acord să-l luaţi în căsătorie pe Léo Albert Frédéric Oscar Oarecare...?”

„Machin, domnule primar”, întrerupe de data asta Providence.

„Aşa e, n-o să mă obişnuiesc niciodată. Sunt de-a dreptul ameţit. Providence Eva Rose Antoinette Dupois, sunteţi de acord să-l luaţi în căsătorie pe Léo Albert Frédéric Oscar Machin aici prezent? Şi prin urmare să-i luaţi şi numele îngrozitor odată cu el?”

„Da, sunt de acord, a spus Providence zâmbind de gluma primarului.”

„În numele legii, vă declar soţ şi soţie.”

Mulţumiri

Le mulţumesc lui Adeline, fetiţa terestră-extra, ale cărei sfaturi au fost tot atâtea stele din plastic fosforescent. Îi mulţumesc lui Angelique pentru că m-a făcut să bat la uşa potrivită. Îi mulţumesc lui Dominique pentru că a deschis-o – fără ea, fakirul meu şi visurile mele de scriitor ar fi rămas pentru totdeauna închise în fundul dulapului meu Ikea…

Notes

[←1]

Machin (fr.) – chestie, treabă. Obiect al cărui nume nu-l ştim sau nu ne vine în minte (n. tr.).

[←2]

Invenţie brevetată de profesorul Alain Jouffre (CNRS) ce permite calcularea distanţei dintre două inimi care se iubesc. În acest caz, între cea a lui Providence şi a Zaherei. Marjă de eroare: 3,56 metri (n.a.).

[←3]

Direcţia Generală a Aviaţiei Civile (n.a.).

[←4]

Serial german cu temă medicală (n. tr.).

[←5]

Show TV (n. tr.).

[←6]

Cartier parizian (n. tr.).

[←7]

Huer (fr.) – a huidui (n. tr.).

[←8]

Joc de cuvinte bazat pe omofonia între cuvintele *maître* (maestru) şi *mètre* (metru) în franceză (n. tr.).

[←9]

Pirat din *Aventurile lui Tintin* (n. tr.).

[←10]

Sorbet de căpşune (n. tr.).

[←11]

Departe de mine ideea de a mă asocia acestei mişcări ignobile de mistificare mondială care tinde să afirme că blondele sunt mai puţin inteligente decât brunetele (n.a.).

[←12]

Care glisează (fr.) (n. tr.).

[←13]

Sală de antrenament pentru artele martiale (n. tr.).

[←14]

Rahat (chineză) (n. tr.).

[←15]

Joc de cuvinte intraductibil bazat pe omonimia verbelor *voler* – a zbura şi *voler* – a fura. (n. tr.).

[←16]

Liga pentru Protecţia Păsărilor (n.a.).

[←17]

Direcţia Generală de Securitate Externă (serviciile secrete franceze) (n.a.).

[←18]

Cântăreţ francez de muzică pop (n. tr.).

[←19]

Ştiu, ştiu, globul n-are colţuri pentru că e o sferă, editorul meu deja mi-a făcut observaţia în legătură cu *Fakir*-ul. Dar îmi place să insist (n.a.).

[←20]

În original, *cornes de gazelle,* „coarne de gazelă", desert magrebian din pastă de migdale cu apă de flori de portocal (n. tr.).

[←21]

Chleuhi, numele unui trib berber, este o poreclă comună a nemţilor în Franţa începând cu al Doilea Război Mondial (n. tr.).

Table of Contents

Notes

Table of Contents

Notes 177